CAVALERII SATANIȘTI

Anthony King

Poliția criminală

18

Cazuri Speciale

www.virtual-project.eu

ANTHONY KING

CAVALERII SATANIȘTI

POLIȚIA CRIMINALĂ
„CAZURI SPECIALE”
NR.18

www.virtual-project.eu

PROSTITUTE MURDERER © ANTHONY KING, 2002
Editura VIA LIBRI 2002

CAPITOLUL I

Ceremonia se încheiase. Luând în mână obişnuitul coşuleţ, George spuse:

— E vremea să cotizaţi!

Apoi trecu pe la fiecare, în parte, privind cu insistenţă la portofelul deschis al celui ce se pregătea să facă o donaţie. De cele mai multe ori, figura încruntată a persoanei care colecta aceste fonduri îi făcea pe adepţi să depună în coşuleţ o sumă considerabil mai generoasă decât cea la care se gândiseră.

În cele din urmă, George se proţăpi în faţa unui bărbat al cărui portofel părea doldora de bani şi i se adresă pe un ton imperativ:

— Hai, primare, că nu mai avem timp de pierdut! Uite, sunt destui care de-abia aşteaptă să contribuie!

— Vine, vine! exclamă fostul primar al Los Angeles-ului.

În ciuda faptului că fusese înlăturat din funcţie cu ocazia ultimelor alegeri locale, George continua să-l trateze cu deferenţă, ştiind că era cel mai generos dintre toţi adepţii. Ar fi fost în stare să facă aproape orice în schimbul unor linguşeli meşteşugite.

După ce isprăvi cu strânsul banilor, George îi făcu un semn discret Victoriei, lăsând-o să înţeleagă că sosise momentul să preia ştafeta, trecând la următoarea etapă.

— Comuniunea cu diavolul poate începe acum! anunţă femeia, aruncând o privire în direcţia noii adepte Katty, o tânără care păruse cam speriată încă de la începutul ceremoniei.

— Dezbrăcarea, copii ai lui Satan! urlă ea, ca apucată.

Rostind acest îndemn, Victoria îşi lepădă halatul lung, din mătase de culoare neagră, care îi dezveli umerii rotunzi, apoi întregul trup. Când apăru goală în faţa mulţimii, simţi un fior de plăcere la gândul că toţi bărbaţii din sală ar fi „devorat-o” la cel mai mic semn al ei.

Ce-o mai însemna şi asta? se întrebă Katty.

Dar, până să se dezmeticească din uimirea pe care i-o provocase tot ceea ce se întâmplase până atunci, văzu că întreaga asistenţa urmase porunca Victoriei. Toată lumea era acum în pielea goală. Chiar în stânga ei, o blondă cu sânii ca doi pepeni trecuse deja la treabă; aplecându-se puţin în faţă, se ocupa cu sârg de organul unui individ mustăcios. Între timp, un alt bărbat se apropiase de ea, pătrunzând-o cu forţă „pe la spate”.

Nu e de bine… îşi spuse noua adeptă, consternată de ceea ce se petrecea în jur.

Fără să mai stea pe gânduri, căută din ochi ieşirea şi o luă la fugă. N-avea de gând să lase pe nimeni să profite de ea. Dar chiar în clipa în care ieşea din sala de ceremonii, o surprinse George, ce se pregătea să intre.

Bine, da’ ăsta de unde a mai răsărit? gândi Katty. Credeam că a rămas înăuntru.

Fata nu apucă să mai facă nicio presupunere pentru că bărbatul o prinse de păr, trăgând-o cu putere spre el.

— Unde te pregăteai să pleci, frumoaso? o întrebă.

Speriată de-a binelea, Katty începu să tremure din tot corpul. În clipa următoare, însă – de parcă o fiinţă supraomenească i-ar fi dat o mână de ajutor se năpusti asupra lui şi îi „aplică” un genunchi sub abdomen. Luat prin surprindere, George nu apucase să-şi ferească organele genitale, aşa că se prăvăli pe podea, urlând de durere.

Cum adversarul ei nu dădea semne că îşi va reveni prea curând, fata se linişti puţin, apoi se îndreptă cu paşi mari spre ieşirea din acel apartament superelegant, care fusese transformat într-un cuib de orgii în toată regula.

După vreun sfert de oră, scrâşnind din dinţi, George reuşi să se ridice. Intră în sală ca o furie şi puse ochii pe o brunetă focoasă; se apropie de ea şi îi prinse capul în mâini, cu sălbăticie, apoi i-l împinse în abdomenul lui, arătându-i ce trebuia să facă. Fata nu aşteptă nicio altă invitaţie şi se apucă de „lucru”. La început, îi dezmierdă organul inflamat cu sărutări pătimaşe, până ce îl aduse în stare de erecţie completă. Mulţumită de această ispravă, ca la un semn, se

întoarse cu spatele la partenerul ei şi îi potrivi penisul vânăt între propriile fese. George o pătrunse cu putere, făcând-o să icnească de durere.

* * *

În ultimele trei ore, Jane Heron şi Eric Black aproape că nu-şi dezlipiseră ochii de pe monitoarele calculatoarelor. Căutau pe internet o reţea de prostituate ce îşi deschiseseră o pagină *web* pentru a-şi face publicitate.

— Fişierul este protejat; spuse detectivul la un moment dat. Ba chiar ultraprotejat!

— Mda, ai dreptate! îi răspunse partenera sa. Cred că singura posibilitate care ne-a rămas este să ne abonăm la revista asta, *In and out,* pentru a obţine mai multe date despre ele.

— Da, e o soluţie… însă crezi că şefu' o să ne aprobe o asemenea cheltuială?

— Nu ştiu. Oricum, n-avem nimic de pierdut dacă ne încercăm norocul.

Zicând acestea, cei doi îşi părăsiră biroul, apropiindu-se de „bârlogul" căpitanului.

— 'Neaţa, şeful îi dădu bineţe Jane, afişând un zâmbet seducător.

— Bună dimineaţa, căpitane! rosti Eric la rândul lui.

— Luaţi loc! le spuse *boss-ul,* fără a se mai obosi să le răspundă la salut. Spuneţi-mi repede ce vreţi de la mine!

După ce îi explicară despre ce era vorba, cei doi făcură o mică pauză.

— Cred că ar trebui să ne facem un abonament la porcăria asta de revistă… reluă detectivul.

— Ceea ce ar implica o mărire de buget, şefu', adăugă colega lui.

Corky West rămase pe gânduri pentru câteva momente, apoi îi săgetă pe amândoi cu privirea şi urlă:

— Auziţi, n-aţi vrea cumva să vă abonez şi la *Playboy?!*

Fiind conştient că punea paie pe foc, Eric îndrăzni să murmure:

— Ba da…

— Afară! izbucni căpitanul. Afară, denaturaţilor! Vreţi să vă distraţi pe banii departamentului? Mă mir că nu-mi cereţi să vă fac rost şi de nişte prostituate!

De obicei, spre deosebire de „bătrânul” ei tovarăş de suferinţă, Jane dădea dovadă de multă diplomaţie în relaţiile cu superiorii. De astă dată, însă, nu reuşi să se abţină.

— Eu, nu… Poate el… Eu mi-aş dori un gigolo, ba chiar doi dacă e posibil…

— Afară!!! ţipă cel din spatele biroului. Să nu vă mai prind pe-aici!

După ce ieşiră din încăpere, cei doi parteneri se priviră unul pe celălalt, apoi izbucniră într-un râs sănătos.

CAPITOLUL II

George îşi încheiase partida de sex cu bruneta aceea focoasă, reuşind s-o satisfacă de mai multe ori. Acum voia să vadă cum decurgeau lucrurile cu celelalte perechi sau grupuri. Dintr-o singură privire, observă că organizaţia pe care o conducea număra mai mulţi bărbaţi decât femei.

Trebuie să mai racolez câteva tipe, gândi el. Însă n-am niciun chef să mai risc, aşa cum s-a întâmplat cu puştoaica aia, Katty… O să aduc nişte prostituate. Da, asta o să fac! La urma-urmei, Victoria e tot o curvă…

Între timp, trecuse de ora 21.00. Era cazul să pună capăt reuniunii din acea zi. După ce o reperă pe Victoria, îi făcu un semn discret din cap. Deşi îl zărise, femeia nu putea să-i răspundă pentru că se chinuia să-şi mulţumească amantul, oferindu-i o ultimă repriză de sex oral.

George se apropie de altarul improvizat şi, făcând înconjurul sălii cu privirea, vorbi din nou.

— Cred că ajunge pentru astăzi! A venit timpul să ne luăm rămas bun.

Un murmur străbătu întreaga sală. Toţi participanţii regretau că erau obligaţi să renunţe la acele plăceri nebune. Dar, deşi ar fi dorit ca „ritualurile” lor să nu se sfârşească niciodată, adepţii se îmbrăcară în linişte, apoi părăsiră apartamentul de lux.

După plecarea lor, George şi Victoria se retraseră pe terasă. Aici, pe o măsuţă de fier forjat, se aflau banii strânşi de la cotizanţi. Privind în direcţia lor, bărbatul schiţă o strâmbătură mai mult decât sugestivă.

— Jalnic! spuse el. E un câştig mizerabil! Pe viitor, trebuie să-i facem să scuipe mai mult!

— Bine, dar… 2530 de dolari nu sunt chiar de lepădat, îl contrazise femeia.

— E o sumă ridicolă, nu-ţi dai seama? Ce poţi face cu banii ăştia?

— Nu uita că oamenii nu mai au atâţia bani în ziua de azi. În plus, tocmai şi-au plătit taxele!

Scena se repeta de fiecare dată. După ce colectau toţi banii de la cei pe care îi „păstoreau”, George se plângea că suma respectivă era prea mică, în timp ce Victoria încerca să-l calmeze.

— Puţin îmi pasă mie de impozitele lor! replică bărbatul, fiind morocănos în continuare. Trebuie să-i obligăm să ne dea mai mult. Altminteri, cum voi reuşi să-mi plătesc chiria?

De data asta, Victoria se abţinu să-i răspundă. În ultima lună, se străduise să-l convingă de faptul că apartamentul de lux în care se aflau acum era mult prea costisitor. Profitând de clipele lor de linişte, încercase să-i sugereze că ar fi mai bine să mute acel „templu” într-un cartier ceva mai ieftin, însă încăpăţânatul de George nici nu voia să audă de aşa ceva. O locuinţă în Beverly Hills reprezenta ambiţia lui de-o viaţă.

— Când ai dus-o ca mine, nu renunţi la un apartament de lux pentru o diferenţă de câteva sute de dolari! obişnuia să spună.

În fond, şi ei îi convenea să trăiască într-o locuinţă râvnită de toată lumea. Era foarte elegantă, mobilată cu tot felul de piese care-ţi luau ochii, iar la ultimul etaj găzduia o terasă imensă, oferind o panoramă de vis a Hollywood-ului. Nici adolescenţa ei nu fusese mai uşoară decât a lui George. Pentru a se putea întreţine – în condiţii mult mai modeste ca acum –, fusese nevoită să se prostitueze ani la rând.

Dacă vremea o permitea, cei doi obişnuiau să ia cina pe terasă. Câteodată, erau serviţi de câţiva adepţi ceva mai devotaţi „cauzei”.

La un moment dat, George aduse vorba de Katty, tânăra care părăsise „ceremonia”, zbughind-o pe uşă.

— Ticăloasa naibii! M-a lovit la boaşe! Sunt sigur că, dacă ar fi rămas alături de noi, ar fi fost în stare să „rezolve” şi ea trei, patru bărbaţi… în felul ăsta, nu ne-am mai fi făcut atâtea probleme. Aşa, trebuie să mai facem rost de nişte femei. Dar las’ că am s-o învăţ eu minte pe târfa asta!

Era normal să fie furios. Doar o încasase de la o puştoaică.

Pe de altă parte, regreta sincer că scăpase printre degete o „bucăţică” atât de bună, cum îi plăcea lui să spună de fiecare dată când întâlnea o femeie frumoasă.

Victoria apelă din nou la diplomaţia ei nativă şi se abţinu să facă vreo remarcă. În schimb, îi venise o idee pe care ardea de nerăbdare să i-o împărtăşească.

— Stai puţin! Am aflat unde locuieşte, cu ce se ocupă… Doar n-am făcut pe detectivii degeaba! Eu cred că ar trebui să folosim aceste informaţii preţioase.

Într-adevăr, toţi viitorii adepţi erau cercetaţi îndeaproape. Nici Katty nu scăpase de asemenea investigaţii. Conducerea bicefală a sectei descoperise că fata trăia destul de modest, împreună cu un copil, într-un cartier de la periferie. Pentru că nu exista niciun bărbat în casă, ar fi fost foarte uşor ca, într-o bună zi, s-o sperie puţin, dând buzna peste ea.

Ceea ce nu-şi închipuia însă Victoria era faptul că mintea partenerului ei ticluise deja un plan în legătură cu biata fată. Unul care împingea lucrurile mult mai departe…

* * *

A doua seară, orgia se repetă, fără să se petreacă niciun eveniment care să-i neliniştească pe cei doi capi ai „Cavalerilor satanişti”. În acel apartament luxos, găsit cu mare greutate de George, ritmurile muzicii rock-de fapt, un *death rock* foarte la modă – erau urmate de tot felul de incantaţii şi blesteme. Se vorbea despre legile Necuratului, sfârşitul lumii şi, desigur, despre faptul că aceia care îl slujesc acum pe diavol o să aibă parte de o viaţă îmbelşugată după venirea Apocalipsei. „Fericiţii” vor putea face atunci numai ce vor vrea.

Acum sosise momentul ca adepţii sectei să comunice cu diavolul pentru a-l convinge să le dea de ştire când va începe Apocalipsa. Iar Antihristul urma să coboare pe pământ ca să „contracareze” intervenţia divină la Judecata de Apoi.

— Atunci va veni împărăţia întunericului! urlă George.

— Ne închinăm ţie, Satan! se auzi un cor de voci din sală.

— Dar, înainte de asta, se va naşte Hristos! reluă liderul sectei.

— Moarte Lui!

— Va veni ca să-l împiedice pe Satan de a-şi lua în stăpânire împărăţia sa pe pământ. Menirea noastră este să-l distrugem pentru ca El să nu impună lumii umila sa credinţă în Dumnezeu, făcându-i astfel pe nenorociţii ăştia să aibă din nou credinţă. Scriptura ne spune foarte clar că Hristos va veni înainte de apariţia lui Satan pe pământ, ca să ia asupra sa frumoasele vise pe care cel din urmă le-a realizat cu ajutorul tuturor slujitorilor săi, ce au avut întotdeauna încredere în el, punându-i în aplicare planurile măreţe întru cucerirea întregii planete şi coborârea sa pe pământ…

George era expert în manevrarea oamenilor, într-adevăr, avea numai de câştigat de pe urma lor. Era un conducător înnăscut şi, în plus, provenea din România, din inima Munţilor Carpaţi, de unde fusese răspândită apoi în întreaga lume faimoasa legendă a sângerosului Conte Dracula. Cu siguranţă, locul în care văzuse lumina zilei îi conferea o mare încredere în puterea sa de a-i influenţa pe cei din jur. Era în stare să vorbească ore în şir despre diavol şi discipolii săi.

— Dar Hristos se află deja printre noi! exclamă liderul, fără niciun fel de comentariu.

Auditoriul încremeni, de parcă o fiinţă supranaturală le-ar fi luat graiul tuturor celor prezenţi în sală. Ce-i drept, anunţul părea senzaţional şi, desigur, nimeni nu se aşteptase la una ca asta.

Despre sosirea lui Hristos vorbeau de câţiva ani buni, însă niciunul dintre adepţi nu-şi închipuise că se întrupase deja. Iată, acum aflaseră că se puteau întâlni în orice clipă cu el…

— Moarte Lui! tună George, cu o voce mai autoritară ca de obicei.

Probabil că voia să-şi impresioneze ucenicii, simţind că nu toţi îi dădeau crezare.

— Dar cine este acela? se auzi o voce timidă din colţul drept al sălii.

Bărbatul de la „altar” ezită să-i răspundă imediat. Deşi era o întrebare logică, George nu se aşteptase să o audă atât de curând. Doar nu putea să le furnizeze un nume, chiar dacă

reperase ţinta ideală…

Imbecilii ăştia ar fi în stare să-l caute şi să-l linşeze chiar acum! gândi bărbatul. Dar nu le voi spune nimic. Ca să-mi păstrez prestanţa de mare lider al sectei, trebuie să îndeplinesc eu însumi această „misiune”.

— Din păcate, încă nu vă pot divulga numele lui! spuse conducătorul.

La auzul ultimelor cuvinte, adepţii începură să vocifereze, profund dezamăgiţi şi intrigaţi.

— Nu vă pot spune cine e – îi întrerupse George, tăind aerul cu braţul drept însă nu-i voi permite să ne distrugă. Îl voi ucide chiar cu mâinile mele!

În acea clipă, strigăte de satisfacţie se ridicară din piepturile ucenicilor. Într-adevăr, declaraţia produsese asupra lor efectul scontat. Acum ştiau cine era şeful.

George făcu acelaşi semn cu mâna, lăsându-i să înţeleagă că era timpul să treacă la ritualurile lor obişnuite.

— Iar acum îi vom aduce stăpânului adorat ofranda bunurilor noastre pământeşti. Apoi vom iniţia comuniunea cu Satan.

Ridicându-se, îşi luă coşuleţul împletit şi trecu printre rândurile de adepţi. Participanţii la ceremonie ştiau ce aveau de făcut, deşi nu toţi erau înstăriţi. La secta lor aderaseră persoane făcând parte din diferite clase sociale, iar unele duceau chiar un trai modest. În orice caz, toţi aveau obligaţia să cotizeze. Astfel, li se spusese, îşi manifestau ataşamentul faţă de organizaţia „Cavalerii satanişti”. Chiar dacă ar fi vrut să nu dea niciun ban, n-ar fi putut să se sustragă de la această „datorie de onoare”.

Victoria, care ştia că toţi adepţii aşteptau cu sufletul la gură momentul comuniunii cu diavolul, le spusese încă de la cele dintâi şedinţe:

— Ca de obicei, va trebui să vă lepădaţi de haine! Satan vrea ca supuşii săi să vină la el aşa cum s-au născut, fără ca vreo bucată de pânză să le ascundă goliciunea. Numai astfel îi veţi dovedi cât de sinceri sunteţi când îi declaraţi că-l veţi urma în toate. Dezbrăcaţi-vă, ce mai aşteptaţi acum!

Dezbrăcaţi-vă şi vă veţi simţi liberi cu adevărat!

Cu ocazia primei lor reuniuni, adepţii nu se arătaseră extrem de entuziaşti la auzul acestui îndemn. Însă femeia ştiuse cum să-i convingă.

— Poate că vă ruşinaţi… îi provocase, privindu-i cu ochii ei albaştri.

Reticenţi la început, oamenii prezenţi la acea şedinţă sfârşiseră prin a se supune. De atunci; ceremonia intrase în programul lor obişnuit, iar toţi o aşteptau cu nerăbdare.

De îndată ce se dezbrăcaseră primii aspiranţi la titlul de „cavaler satanist", Victoria se ocupase de aceştia ca o mare maestră în arta seducţiei. Se strecurase printre ei şi începuse să-i mângâie peste tot, exact aşa cum făcuse înainte cu puştii care o plăteau ca să scape de virginitate. Apoi „marele" George le oferise câte o băutură afrodiziacă pentru a-i ajuta să înlăture orice fel de prejudecăţi. Însă rolul principal în declanşarea „comuniunii cu diavolul" îi revenise, bineînţeles, Victoriei. Nu degeaba trecuse ea prin atâtea paturi încă din cea mai fragedă tinereţe… Fusese prostituată şi – după cum îi plăcea să se laude – ritmul ei de „lucru" era unul neobişnuit chiar printre colegele de breaslă. Într-o seară, i-a povestit lui George că a dat gata nouă marinari de cursă lungă în decurs de o oră…

Între timp, liderul sectei terminase de strâns banii, apoi îi făcu un semn discret femeii şi părăsi sala. Victoria înţelese că urma partea a doua a şedinţei. La fel ca în prima zi, începu să se dezbrace, lăsându-şi capotul greu de mătase neagră să-i dezvelească umerii albi şi rotunzi. Purta o pereche de pantofi foarte eleganţi, cu tocuri înalte, care o făceau să pară şi mai suplă decât era. Sub privirile admirative ale adepţilor, îşi legăna şoldurile în modul cel mai provocator cu putinţă.

Cu toate că împlinise deja 39 de ani, era una dintre cele mai frumoase femei din sală. Părul negru ca abanosul îi ajungea până la talia subţire, iar ochii – de un albastru intens – îi iluminau chipul, subliniindu-i albul tenului. Gambele erau lungi şi fine, dovedind faptul că posesoarea lor făcuse multe exerciţii fizice la viaţa ei… Bustul opulent nu avea nevoie de

niciun suport pentru a rămâne ferm. E adevărat că tehnica modernă a chirurgiei estetice îşi spunea cuvântul, însă cine ar fi putut bănui că Victoria apelase la ea?

Ceilalţi membri ai grupului o imitaseră, astfel că acum erau cu toţii complet despuiaţi. Contactele se stabiliră imediat, fără niciun fel de ajutor din partea Victoriei.

Femeia se simţea extraordinar în asemenea clipe. Probabil că nici nu s-ar fi descurcat dacă s-ar fi apucat de altă activitate. Nu îi era deloc greu să-şi satisfacă partenerii, fiind foarte rezistentă, cu experienţa bogată pe care o acumulase. Cu George, însă, lucrurile păreau ceva mai delicate. Nu rezista la „tăvăleală" ore în şir, din cauza faptului că nu reuşea să-şi menţină o erecţie prelungită. Totuşi, această situaţie se îmbunătăţise simţitor în ultimele două săptămâni. O tânără adeptă, de profesie farmacistă, îi procurase nişte pastile *Viagra* împreună cu tot felul de alte substanţe afrodiziace. Aşa cum era de aşteptat, George împărţise pilulele cu restul ucenicilor, astfel că potenţa celor din sală se găsea la cote destul de ridicate.

La un moment dat, maestrul de ceremonii se postă în dreptul unei tipe destul de înalte, durdulie, pe care pusese ochii mai demult. Fata se aplecă uşor în faţă, depărtându-şi cât mai mult coapsele rotunde. Când o pătrunse, „marele" George scoase un geamăt de satisfacţie, constatând cât de strâmtă era. Îşi simţi organul alunecând din ce în ce mai adânc, în timp ce îi lovea fesele cu putere. Partenera sa avea sânii ca două bidoane, aşa că bărbatul se lipi de spatele ei pentru a-i apuca şi a-i frământa după pofta inimii.

Nimic nu se compară cu plăcerea de a trage-n ţeapă o iepşoară ca asta! îşi spuse. Parcă a fost făcută special ca să fie regulată…

Se dădea în vânt după tipele grăsune, care îl excitau la culme. În urmă cu câteva luni de zile, se ocupase de două gemene o noapte întreagă. Cel mai mult îi plăcuse să le privească în timp ce se masturbau cu vibratoarele *şi* apoi să ejaculeze între sânii lor imenşi.

Acele amintiri îi grăbiră orgasmul. Cu ultimele forţe, îşi

împinse membrul în vaginul fierbinte al partenerei sale şi expulză un jet da spermă interminabil. În culmea extazului, „iepşoara” răcni ca din gură de şarpe; juisase şi ea.

„Şedinţa” era pe terminate. După ce îşi reveni puţin, George îşi reluă locul în faţa adunării, dând semnalul obişnuit. Suspinele cuplurilor care se aflau în plină acţiune se stinseră încet-încet. Din păcate pentru ei, unii dintre adepţi nu reuşiseră să-şi finalizeze împreunările.

Mai mult ca sigur că, o dată ajunşi la casele lor, se vor pune pe treabă… gândi Victoria. Iar dacă nu au cu cine să se culce, pun pariu că or să facă „scurtă” la mână!

Regretând încă o dată clipa despărţirii, femeile şi bărbaţii din sală începură să-şi culeagă hainele şi să se îmbrace. La sfârşitul distracţiei, George şi Victoria se pregăteau să se retragă pe terasă, ca de fiecare dată, când dădură cu ochii de fostul primar al Los Angeles-ului.

Acesta era întins pe jos, între două rânduri de bănci, aflate undeva într-o zonă mai puţin vizibilă a sălii. Părea că încremenise în acea poziţie. Fusese ultimul partener al Victoriei din acea seară. Îngrijoraţi, cei doi se apropiară de trupul imens al bărbatului dar, văzându-l mai bine, rămaseră şocaţi. Ex-primarul zăcea fără suflare, cu gura întredeschisă şi ochii ficşi. Era mort.

— Ce-ai făcut, idioato? urlă George. L-ai regulat până ce şi-a dat duhul? Asta ne mai lipsea acum, să ne procopsim cu un cadavru! continuă el, privind-o cu ochii bulbucaţi. Ce-o să facem cu el? Cum naiba vom reuşi să scăpăm basma curată din încurcătura asta?

Rămasă fără grai, Victoria nu ştia cum să reacţioneze. Într-adevăr, îşi amintea că, la sfârşitul actului lor sexual prelungit, partenerul ei respira destul de greu. Pe deasupra, ştia că era cardiac. Nu se aşteptase, totuşi, la un deznodământ tragic. Doar nu se culcase cu el pentru prima oară…

CAPITOLUL III

Eric şi Jane simţeau că băteau pasul pe loc. În ciuda eforturilor depuse în ultimele zile, nu reuşiseră să descopere niciun fir care să-i ajute în ancheta lor. Pentru a grăbi puţin lucrurile, apelaseră la nişte puşti, mari experţi în navigatul pe internet. Însă nici aceştia nu găsiseră cine ştie ce. Detectivii arătau jalnic, de parcă li s-ar fi înecat toate corăbiile.

La un moment dat, în liniştea care se lăsase, se auziră două bătăi puternice în uşă.

— Da, intraţi, vă rog! spuse Eric.

Tânăra care-şi făcu apariţia era în mod vizibil intimidată. Blondă, zveltă, cu ovalul feţei aproape de perfecţiune, cu buclele blonde care parcă se răzvrătiseră, reuşea să atragă atenţia. Purta o rochie uşor mulată pe corp, de culoare bleu. Admirându-i frumuseţea fragilă, îţi dădeai seama că era genul de femeie pe care un bărbat simţea nevoia s-o ocrotească. În plus, mai mult ca sigur că ştia să înduioşeze pe oricine, cu înfăţişarea ei de păpuşă delicată.

Apropiindu-se de cei doi, străina le dădu bună ziua, apoi se întoarse şi îi şopti câteva cuvinte unui copil în vârstă de vreo zece ani, care se afla chiar în spatele ei.

— Eric? întrebă tânăra, privind spre detectiv.

— Da, răspunse acesta, intrigat de faptul că blonda i se adresase pe numele de botez.

Jane, care până atunci urmărise scena cu un zâmbet în colţul gurii, rămase surprinsă la rândul ei.

Credeam că nu mi-a scăpat nimic… îşi zise. Însă după felul în care l-a abordat, este mai mult decât evident că se cunosc bine. Să fie vreo iubită de-a lui? Bine, dar de când? Şi ce-i cu puştiul ăsta pe care îl ţine de mână? Nu, nu e posibil… Doar nu e copilul lui…

Nebunaticule! începu ea un dialog imaginar cu Eric. Uite cu ce mândreţe de femeie ai umblat în tinereţile tale! În loc să ţii cu dinţii de ea, ai lăsat-o cu un copil… Sigur a venit acum ca

să-ţi ceară pensie alimentară. Aşa-ţi trebuie, fustangiule! Să tenveţi minte pe viitor…

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse poliţista, privindu-şi partenerul într-un mod cât se poate de sugestiv. Am ceva de lucru în biroul de vizavi.

Rămaşi singuri în cameră, cei doi se studiară cu atenţie câteva clipe. În cele din urmă, misterioasa blondă rupse tăcerea:

— Presupun că m-a luat drept una dintre cuceririle tale, preferând să se „evaporeze”…

— Dacă ar fi fost aşa – îi răspunse bărbatul, hotărându-se s-o tutuiască şi el – nu mi-aş fi iertat că te-am uitat!

— Sunt Katty, Katty Torres. Numele acesta nu-ţi spune nimic?

— Mmm… nu, îmi pare foarte rău, însă nu cred că ne-am întâlnit vreodată până acum. Doar dacă… nu ţi-ai făcut cine ştie câte operaţii estetice, astfel încât să nu te pot recunoaşte. Dar ia loc, te rog! Copilul e al tău?

— Nu! se apără tânăra, aşezându-se pe scaun. Este fratele meu mai mic.

— Puteam să jur că e puştiul tău. Asemănarea dintre voi este izbitoare!

Privindu-l cu simpatie pe cel mic, Eric adăugă pe un ton cât se poate de serios:

— Cum te cheamă, bărbate?

— Nu e treaba ta! răspunse băiatul cu ţâfnă. Hai să mergem, Katty, nu-mi place aici!

Christian, nu fi obraznic! interveni frumoasa blondă.

— Lasă, nu face nimic! sări Eric în apărarea puştiului. Aşa sunt copiii din ziua de astăzi. Deci numele tău este Christian. Am o idee. Dacă vrei, poţi să te joci la computerul meu, ca să nu te plictiseşti în timp ce stau de vorbă cu sora ta! De acord?

Chipul puştiului se lumină dintr-odată. Ar fi fost în stare să stea în faţa calculatorului ore întregi dacă i s-ar fi dat voie. Privi spre Katty şi, văzând-o că zâmbea, se bucură şi mai mult.

— O.K., spuse, apoi se instală în dreptul monitorului.

Black cercetă încă o dată chipul tinerei sale vizitatoare,

după care îi spuse:

— Vorbesc foarte serios, nu cred că te-am văzut vreodată.

— Nici nu-i de mirare că nu-ţi aminteşti. A trecut atâta vreme de-atunci! În orice caz, îţi repet că nu e vorba despre viaţa ta sentimentală.

Katty făcu o scurtă pauză, ca pentru a cântări mai bine ce avea de spus, apoi continuă:

— Am să-ţi povestesc o întâmplare şi poate că îţi vei aduce aminte de mine. Au fost odată trei prietene. Tocmai intraseră în primul an de colegiu şi voiau neapărat să meargă la discotecă. Dar, cum nu împliniseră încă vârsta necesară, sau dat peste cap şi au reuşit să facă rost de nişte legitimaţii de intrare într-un club. Numele acestuia nu are nicio importanţă. Înarmate cu acte false şi fiind suficient de bine dezvoltate încât să pară că aveau cu mult peste 15 ani, puştoaicele au reuşit să-i păcălească pe bodyguarzii care păzeau uşa discotecii. O dată intrate în local, şi-au văzut visul cu ochii, cum se spune. Tot felul de bărbaţi bine făcuţi se învârteau în jurul lor, acordându-le o mare atenţie şi încercând să le facă pe plac. În cele din urmă, fiecare dintre ele a reuşit să-şi găsească un partener. Dar, după câteva dansuri şi mai multe beri, tipul care o plăcea pe blondă a început să-i facă avansuri. Totul a fost bine şi frumos pentru ea, până când bărbatul s-a cam obrăznicit, îndrăznind să-şi plimbe mâinile pe trupul ei. Fata a reacţionat prompt şi i-a plesnit o palmă peste faţă; însă el nu s-a lăsat mai prejos, arzându-i una la rândul său. Această lovitură destul de puternică a făcut-o să se dezechilibreze, astfel încât a căzut lată pe podea. Printre lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji, adolescenta a mai apucat să observe cum un tânăr chipeş, cu o statură atletică, îşi părăsea partenera de dans în mare grabă, apropiindu-se de ea. Imediat după aceea, „salvatorul” ei i-a întins o mână şi a ajutat-o să se ridice…

— Apoi şi-a îndreptat pumnul spre mutra individului care îndrăznise să atingă acea floare de fată, interveni Eric. Zău, tu eşti puştoaica de atunci? Sunt nevoit să recunosc că, într-adevăr, a trecut ceva vreme… Dacă nu mă înşel, abia ieşisem

de pe porţile Academiei.

— Când mi-am revenit, te-ai prezentat ca fiind sublocotenentul de poliţie Black, după care m-ai condus afară din discotecă, m-ai aşezat într-un taxi şi m-ai trimis glonţ acasă. Cu vreo săptămână mai târziu, am aflat unde era biroul tău. Îţi mărturisesc că am decupat toate articolele din ziarele în care se vorbea despre tine. Am fost mereu la curent cu toate cazurile pe care le-ai rezolvat, ceea ce m-a făcut să fiu foarte mândră de tine. Dacă ai şti de câte ori am vrut să te caut şi să-ţi mulţumesc că m-ai salvat atunci…

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Mi-a fost frică.

— De ce? Credeai c-o să te mănânc?

— Nu, n-ai ghicit.

Katty îi aruncă o privire sfioasă, apoi îşi întoarse capul şi adăugă, cu vocea schimbată:

— Adevărul este că mă îndrăgostisem de tine… Mi-a fost teamă că ai putea afla adevărata mea vârstă. Eram sigură că o să-mi râzi în nas şi o să-mi spui că trebuie să mai cresc ori să-mi caut pe cineva de-o seamă cu mine. Dar eu te iubeam… Pentru mine nu conta nimic altceva în acele clipe. Erai prinţul care mă scăpase din ghearele balaurului…

— Ei, să lăsăm toate astea acum. Iată că ai venit în cele din urmă! Ştii cum se spune: „Mai bine mai târziu decât niciodată”. Însă nu cred că te afli aici doar pentru ochii mei frumoşi… Spune-mi, te rog, cu ce te pot ajuta?

— Am venit pentru Christian, zise Katty, evitându-i privirea. Poate că „prinţul” mă va ajuta din nou.

— Nu înţeleg… Cum adică pentru Christian? întrebă detectivul, întorcând capul şi uitându-se la puşti. E cam tânăr ca să aibă de-a face cu poliţia.

Katty se agită pe scaunul ei, evident jenată.

— Nu ştiu cum să-ţi spun… e o treabă ceva mai complicată. Am ezitat mult înainte de a mă sfătui cu cineva. În plus, îmi venea greu să te caut după atâta amar de vreme. Dar chiar dacă n-aş fi ştiut de ce eşti în stare, sunt aproape sigură că nu m-aş fi adresat altcuiva. Am nevoie să discut cu o persoană de

încredere, căreia să-i pot relata povestea mea fără ca să mă creadă nebună. Cred că tu eşti omul potrivit. De fapt, nu vreau decât să mă asculţi până la capăt şi apoi să-mi dai un sfat – sau să mă ajuţi, dacă vei considera că este cazul.

— Vino cu mine! o întrerupse Eric, ridicându-se. Hai să plecăm de aici! îmi vei explica totul în faţa unei cafele sau a unui pahar de tărie, dacă ai nevoie de ceva mai mult curaj. Ai să vezi că te vei simţi cu totul altfel decât în sediul poliţiei.

Pe tot parcursul drumului, detectivul observă că tânăra lui cunoştinţă îşi ţinea frăţiorul strâns de mână, ca şi cum se temea că ar fi putut să-l piardă.

Deci, este într-adevăr speriată, gândi el.

Imediat după ce intrară în cafenea, patronul Jimmy H. îi invită să-l urmeze într-un colţ al localului, acolo unde era un separeu liber. Aşezându-se la masă, Eric comandă două pahare de whisky şi o sticlă de *Pepsi-Cola.* După câteva clipe de tăcere, detectivul redeschise discuţia:

— Se pare că ai aflat foarte multe despre mine, pe când eu nu ştiu aproape nimic. Singurul lucru este că, odată, demult, am sărit în ajutorul unei puştoaice care era în primejdie. Între timp, fetiţa de atunci s-a transformat într-o femeie foarte frumoasă – spuse el, privind-o cu subînţeles. În plus, văd că ai un frăţior care ar avea nevoie de mine. Oricum, îmi lipsesc datele esenţiale. Aşa că, te rog, concentrează-te şi relatează-mi cu lux de amănunte întreaga poveste! Pentru început, ca să ne cunoaştem mai bine, spune-mi câte ceva despre tine!

După ce îl urmărise cu mare atenţie, Katty se hotărî să-i povestească totul de-a fir a păr:

— Nici nu prea ştiu cum să încep… După ce am terminat colegiul, m-am decis să urmez cursurile Facultăţii de Drept. Nu-mi lipsea nimic din punct de vedere material, aşa că nu aveam niciun motiv să n-o fac. Am uitat să-ţi spun că tatăl meu era patronul unui lanţ de restaurante şi îşi putea permite să mă întreţină pe timpul studiilor. Vreme de doi ani, mi-am văzut de învăţătură, la *Yale,* obţinând rezultate promiţătoare. Apoi, însă, a avut loc un eveniment tragic, fapt care m-a împiedicat să mă concentrez în continuare asupra unei

frumoase cariere în avocatură. Ambii mei părinţi au pierit într-un accident de maşină… Aşa cum ţi-am spus, m-am văzut nevoită să întrerup studiile pentru a avea grijă de frăţiorul meu. Fără să mai stau pe gânduri, am vândut lanţul de restaurante care aparţinuse tatălui meu. Am pus deoparte un capital destul de frumuşel, gândindu-mă astfel la viitorul apropiat; cu banii rămaşi, mi-am încropit atunci o mică afacere care, mulţumesc lui Dumnezeu, merge bine. Pentru moment, sunt proprietara unui cochet magazin de antichităţi, ceea ce îmi permite să câştig destul ca să trăim amândoi într-un mod decent. În mare, cam asta ar fi. Oricum, nu mi-am revenit nici acum pe deplin după tragedie…

— Îmi pare rău dacă ţi-am provocat amintiri neplăcute cerându-ţi să-mi povesteşti ceva despre viaţa ta. Dar hai să trecem peste toate astea, acum! Spune-mi, te rog, cu ce aş putea să-ţi fiu de ajutor!

— Te previn încă de la început că este vorba despre o chestiune foarte stranie…

— Sunt numai ochi şi urechi! o asigură Eric, aprinzându-şi tacticos o ţigaretă Camel fără filtru.

— Ai auzit vorbindu-se despre a doua coborâre a lui Hristos pe pământ? întrebă fata, aplecându-se uşor, ca să poată vorbi cât mai încet.

— Poftim? tresări detectivul la auzul ultimelor cuvinte.

— Ţi-am spus că povestea asta e ciudată. Tocmai de aceea am venit la tine. Sunt convinsă că, dacă m-aş fi adresat altcuiva, mi s-ar fi aruncat în faţă că sunt nebună… Dar sper că tu n-ai s-o faci.

— Fii liniştită, draga mea, n-am de gând să te judec în niciun fel! spuse Black. Înţeleg că eşti credincioasă, dar ce legătură ar putea avea a doua coborâre a lui Hristos pe pământ cu viaţa ta şi cu poliţia? adăugă, străduindu-se să nu pară ironic.

— Te asigur că nu e vorba de nicio glumă. Ai aflat cumva despre „Cavalerii sataniști”?

— Nu, nici pomeneală. Ce e, o sectă?

— Exact. Conform teoriei acestei organizaţii, Hristos va

coborî din nou pe pământ înainte de anul 2001 pentru a lua asupra sa păcatele muritorilor şi a salva omenirea de la o autodistrugere inevitabilă. Secta respectivă a hotărât să-l răpună pe „trimisul Domnului” de îndată ce el îşi va face apariţia printre noi. Mi-e foarte teamă pentru Christian!

Ignorând ultimele ei cuvinte, Eric remarcă:

— Tipic pentru o ceată de reduşi mintal…

— În viziunea lor, sfârşitul lumii va avea loc la 1 ianuarie 2001, chiar la începutul mileniului următor.

— Nu sunt singurii care gândesc în felul ăsta, după cum bine ştii. Cu siguranţă, se înşală, însă n-avem cum să-i convingem. Acelaşi lucru s-a petrecut înainte de anul 1000. Revenind în zilele noastre, cred că îţi aduci aminte ce panică s-a creat în urmă cu câţiva ani. Ziceau că lumea va dispărea cu totul în anul 2000. Era de aşteptat că va exista şi o „teroare a lui 2001”. Se pare că temerile oamenilor nu s-au schimbat prea mult în decurs de un mileniu. Dar… ia stai puţin… de ce spui că ţi-e frică pentru fratele tău? Cum ai ajuns la concluzia că ameninţările lor îl vizează?

— „Cavalerii satanişti” susţin că Christian al meu este cel care le va zădărnici planurile!

— Bine, dar asta e aberant! se revoltă Eric pe bună dreptate. Cu alte cuvinte, ei cred că puştiul ăsta e „trimisul” ales de Dumnezeu? Numai nişte minţi bolnave ar fi putut scorni o asemenea grozăvie… Doar nu ai de gând să-i bagi în seamă! Pe de altă parte, nu ştim cât de periculoşi pot fi…

Spunând acestea, poliţistul îl privi cu luare-aminte pe Christian, ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva deosebit în înfăţişarea sa. În opinia lui, era un copil normal, poate un pic cam răsfăţat, însă nu atrăgea atenţia în mod special. Nu se distingea cu nimic faţă de alţi băieţi de vârsta sa. Părul blond şi buclat fusese pieptănat cu grijă, încadrând ovalul feţei, iar ochii albaştri semănau foarte mult cu ai surorii sale.

În acel moment, puştiul tocmai se oprise din băut, aşezând sticla de *Pepsi* pe masă. Privirile celor doi se întâlniră şi Eric schiţă un zâmbet, într-adevăr, era un băieţel cât se poate de normal. Cum îşi închipuia cineva că, sub înfăţişarea aceea, se

putea ascunde „mântuitorul” întregii planete?! Dar amenințarea cu moartea era cu totul altceva… Nu putea fi tratată cu indiferență.

— Ești sigură că vor să-l ucidă?

— Mai mult ca sigură.

— Dar de unde ai aflat?

— În primul rând, am primit o scrisoare anonimă. Râzând ca de o glumă proastă, am aruncat-o la gunoi, fără să mai stau pe gânduri. În mod evident, am crezut că era vorba despre o farsă macabră. După câteva zile, însă, am găsit un mesaj foarte straniu pe robotul telefonic. Vocea aceea amenințătoare aparținea unui bărbat, îți dai seama că m-am speriat foarte rău…

— Ce voia individul?

— Parcă ar fi citit cu glas tare conținutul scrisorii aceleia. Nimic în plus.

— Ai primit un singur plic?

— Nu, a mai fost unul, însă nici atunci nu am dat importanță amenințărilor. Pur și simplu, crezusem că o persoană oarecare voia să-și bată joc de mine.

— Continuă, te rog! Relatează-mi exact ce mesaj ți-a transmis bărbatul acela!

După o scurtă pauză, încercând să nu se amărască și mai tare, tânăra vorbi din nou.

— Susținea că fratele meu este Hristos și că trebuia sacrificat înainte de a apuca să-și împartă harul divin pe pământ. Acesta a fost momentul în care am început să mă tem. Cu toți „vizionarii” care umblă astăzi pe stradă, nici nu mai știi când poți da peste un nebun capabil să ia viața unui băiețel nevinovat… Dar, după cum ți-am spus deja, n-am îndrăznit să vorbesc cu nimeni pentru a nu părea o femeie care-și pierduse mințile. Până într-o bună zi, când…

Brusc, Katty nu mai reuși să rostească niciun cuvânt, fiind în mod vizibil foarte emoționată. Tenul ei devenise ca de ceară, ochii i se măriseră parcă, iar buzele îi tremurau. Oricine ar fi putut observa că era profund marcată de cele întâmplate. Eric împinse ușor paharul de whisky, îndemnând-o să bea

pentru a prinde curaj. Fata dădu pe gât conţinutul, fără să clipească, apoi privi spre frăţiorul ei. Copilul şedea pe scaun, cuminte, şi continua să-şi savureze băutura, răcoritoare. Se uita pe fereastră, absent, ca şi cum ar fi rămas indiferent la povestirea lui Katty. În realitate, însă, ştia că se discuta despre el şi o privea pe furiş din când în când.

Tânăra îşi reveni oarecum. Coborându-şi vocea încă o dată, se aplecă spre Eric şi spuse:

— Christian avea un căţeluş la care ţinea ca la ochii din cap. Un cocker spaniol, adorabil, negru cu câteva pete albe. I-l dăruise bunicul nostru chiar în ziua în care împlinea nouă ani. Îi pusese numele de Blacky. Fratele meu era cel ce avea grijă de el, iar simpaticul patruped îl recunoştea de stăpân. De fiecare dată când se obrăznicea, suindu-se pe canapea, eu îmi petreceam cel puţin zece minute rugându-mă de el să se dea jos; în schimb, în momentul în care apărea Christian, era de-ajuns o privire a lui pentru ca Blacky să coboare imediat. Se ţinea după el peste tot şi îi asculta toate ordinele fără crâcnire. Erau foarte apropiaţi. Ceea ce mă uimea cu adevărat era faptul că, de foarte multe ori, Blacky „se executa" chiar înainte ca fratele meu să-i dea vreo comandă. Dar iată că m-am cam îndepărtat de la subiect şi mi-e teamă să nu pierd din vedere esenţialul. Cu alte cuvinte, am vrut să-ţi arăt cât de tare se ataşase băieţelul de căţelul ăsta. Toate au mers perfect până într-o seară, când o maşină de culoare neagră a oprit în faţa porţii noastre. Din ea a coborât un bărbat necunoscut, care a intrat în curte şi, pur şi simplu, l-a răpit pe cocker. Realizând cu greu ceea ce se întâmplase, Christian a strigat ca din gură de şarpe, apoi a început să plângă. Însă autoturismul acela a demarat în viteză.

Eric n-o întrerupsese nici măcar o dată, iar acum nu se grăbea să-i vorbească, pentru a o lăsa să-şi recapete suflul. Se rezumă să-şi aprindă o nouă ţigară Camel fără filtru.

— L-am găsit pe Blacky a doua zi de dimineaţă… Fusese strangulat şi bătut în cuie pe portiţa din faţa casei. Îngrozitor! Christian l-a descoperit chiar în momentul în care se pregătea să plece la şcoală; îţi închipui ce şoc a avut… Nu m-am putut

înţelege cu el timp de două zile; a lipsit şi de la şcoală, iar în ziua respectivă nu a vrut să mănânce nimic.

Eric se încruntă, profund tulburat de cele auzite. Era la curent cu metodele folositei de acest gen de secte pentru că se confruntase de multe ori cu ele. În ultima vreme, parcă apăruseră precum ciupercile după ploaie. Unele anunţau cu mare pompă sfârşitul lumii, iar altele nici măcar nu se străduiau prea tare să-şi ascundă intenţiile, singurul scop fiind, desigur, stoarcerea de bani de la bieţii oameni pe care se pricepeau să-i păcălească. În timp ce unele dintre ele; erau inofensive, existau şi secte ce declanşaseră adevărate drame printre adepţi. În ultimii ani, anchetând diverse cazuri care nu erau străine de asemenea organizaţii, poliţia descoperise o serie de sinucideri pe întreg cuprinsul globului.

— Ai făcut foarte bine că nu ai luat-o în glumă – spuse Eric, aprinzându-şi o nouă ţigară. Nu se ştie niciodată ce poate trece prin capetele acestor demenţi. Când spuneai că s-a petrecut ultimul episod?

— Acum patru zile.

— Unde locuieşti?

— Pe West Temple Street, la numărul 192.

— Şi nu ai anunţat departamentul de poliţie de acolo?

— Nu. Ţi-am explicat de ce încă de la început. Mi-a fost teamă că nu mă vor lua în serios, în plus, chiar crezi că s-ar fi deplasat pentru un câine mort?

Eric trebuia să admită că fata avea perfectă dreptate. Iată un subiect care ar fi stârnit o adevărată furtună de râsete în toată poliţia: un câine omorât de nişte sectanţi pentru a-l convinge pe un… eventual Hristos să se lase păgubaş şi să nu mai coboare printre muritori.

— În prezent, Christian merge la şcoală? întrebă el.

— Sigur, dar se apropie vacanţa de sărbători. Vreau să-l trimit la bunici, în Minesotta, să se odihnească puţin. Vine însă ziuă lui şi parcă nu prea l-aş lăsa să plece. Ar fi primul Crăciun pe care l-am petrece despărţiţi. În anii trecuţi, ori eram în L.A. ori ne duceam la bunici. Sinceră să fiu, mă tem pentru viaţa lui.

— Probabil, acolo va fi mai în siguranţă decât aici. Doar n-o să-l urmărească peste tot banda asta de netrebnici!

— Mda! într-un fel, ai dreptate. Mă voi gândi. Ce zici, crezi că mă poţi ajuta? şi îi aruncă o privire rugătoare, în care se putea citi teama.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă. O să vorbesc şi cu şeful meu, dar – dacă nu este de acord – mă voi angaja singur în problema asta, conchise Eric, într-un gest plin de entuziasm.

— Şi cum mă vei ajuta? Ce vei putea face?

— În primul rând, voi încerca să aflu mai multe despre secta lor. Avem destule fişiere despre organizaţiile de genul ăsta. Să-mi laşi numărul tău de telefon, fiindcă vreau să te contactez imediat ce voi avea informaţii noi!

— Ţi-l dau cu plăcere şi te rog să mă suni cât mai curând! Mi-e atât de frică, încât sunt capabilă de multe lucruri, înţelegi? El e tot ce mai am pe lumea asta şi, dacă i se întâmplă ceva, nu ştiu ce voi face!

— Ţi-aş fi pus pe cineva de pază dar, crede-mă în această perioadă chiar nu am pe nimeni disponibil! Totuşi, o să vorbesc cu şeful meu, pentru ca patrulele poliţiei să facă ronduri mai dese prin faţa casei tale.

— Chiar te rog, m-aş simţi mai liniştită.

— Între timp, nu-ţi mai face probleme, lasă totul în seama mea!

Katty se fâstâci puţin înainte de a face următoarea propunere. Privirile ei erau însă rugătoare şi pline de speranţă.

— Ce program ai în seara asta?

— Nu fac nimic deosebit. Nu mi-am stabilit niciun program.

— N-ai vrea să luăm cina împreună?

— Eşti sigură că vrei asta? întrebă Eric uimit. De obicei, bărbatul face invitaţia la cină şi aşteaptă ceva timp până obţine un răspuns.

— Aşa era pe vremuri… Sper să nu te deranjeze prezenţa lui Christian. Aş prefera să luăm cina la mine acasă.

— Nu mă deranjează! Nici nu mi-a trecut prin cap. Aş fi

preferat, totuşi, o discuţie personală. Cred că ar trebui să mă mut la tine pentru următoarele nopţi. În felul acesta aţi fi mai în siguranţă.

— Da. Ai dreptate, e o idee bună. Aşadar, te aştept la cină?

— Nici nu mă gândesc să pierd ocazia! Spune-mi la ce oră să vin.

— Diseară, după ora 8.00, zise Katty ridicându-se de pe scaun. În acelaşi timp, îi atrase atenţia lui Christian că era timpul să plece.

Eric se ridică de la locul lui şi îi conduse până la ieşire. Rămase în prag, urmărind-o cu privirea. Nu plecă de acolo decât după ce fata dispăru din câmpul său vizual.

O adevărată femeie! Dacă ştiam cum va arăta puştoaica aia, o creşteam chiar eu! Şi ce buze are… gândi Eric, visând la câteva scene de dragoste cu Katty. Sexul său începu să intre în erecţie şi o durere în acea zonă, cauzată de pantalonii strâmţi, îl făcu să revină la realitate.

CAPITOLUL IV

Ajuns din nou în biroul său, Eric se aşeză în faţa calculatorului şi încercă din răsputeri să se concentreze asupra dosarului cu reţeaua aceea de prostituate. Nu îşi putea lua gândul de la frumoasa Katty şi nu înţelegea cum de-a ajuns ea să se încurce cu o astfel de adunătură de oameni. Pentru el, aceştia reprezentau scursorile societăţii deşi, de-a lungul anilor săi de activitate, îşi dăduse seama că lucrurile nu stau chiar aşa. Instinctul său de poliţist îi spunea că alegerea lui nu a fost o simplă coincidenţă, ci a avut şi ea un oarecare amestec. Dar, într-un fel, nu mai conta. Îi făcuse promisiunea de a o ajuta, iar el îşi respectase întotdeauna angajamentele. Cu gândurile rătăcite, nici nu observă că Jane intrase în birou.

— Ascultă, mişelule! Ce prostii ai făcut tu în tinereţe, de vin femeile să te caute la serviciu? Şi cu un copil de mână…

Dar Eric nu apucă să mai scoată o vorbă, căci Jane reluă tirul de întrebări:

— Sper să nu ceri o mărire de salariu ca să poţi plăti pensia alimentară bietului copil!

Eric nu răspunse provocărilor ei şi începu să caute insistent un obiect anume pe masa de lucru. Revoltată de faptul că bărbatul nu dădea atenţie întrebărilor sale, Jane continua să turuie:

— Nu te eschiva prefăcându-te că te uiţi prin dosare, că nu scapi de mine!

— Nu încerc să ocolesc răspunsurile, spuse cu calm Eric, căutând în continuare.

— Atunci după ce naiba scotoceşti pe birou? aruncă Jane pe acelaşi ton arţăgos.

— Caut blestemata aia de telecomandă!

Jane îl privi încruntată.

— Pentru ce cauţi telecomanda?

— Ca să-ţi dau sonorul mai încet. Aşa aş putea să-ţi explic pentru ce m-a căutat stimabila şi fermecătoarea domnişoară

care a fost aici mai devreme.

— Hai, spune! schimbă Jane tonul, aşezându-se pe un scaun. Abia aştept să-mi faci destăinuiri…

Eric povesti tot ce discutase cu Katty. Pe măsură ce acesta relata, mimica lui Jane se schimba. Era încremenită de uimire. Cum ar putea cineva să omoare un copil despre care crede că este Hristos?

— Cum spuneai că se numeşte secta? întrebă ea, tulburată.

— „Cavalerii satanişti”, veni răspunsul colegului ei.

— Cred că ar trebui să-l contactăm pe Steve, ca să ne dea mai multe informaţii.

În următoarele clipe, Eric forma deja numărul de telefon al lui Steve. Acesta era micul lor secret: de câte ori aveau nevoie de date despre cineva, apelau la el. Pentru că îi descoperiseră punctul slab, în schimbul a două-trei beri de calitate, cei doi detectivi puteau obţine de la el chiar şi dosare secrete. Şi de această dată, Steve era singura persoană potrivită pentru ce aveau ei nevoie.

— Da? se auzi în receptor vocea inconfundabilă a colegului lor.

— Auzi, bătrâne, am nevoie de ajutorul tău!

— Spune, să văd dacă te pot sprijini cu ceva!

— Vreau să-mi dai nişte informaţii despre o sectă.

— Cum se numeşte?

— „Cavalerii satanişti”.

— În zece minute sunt la tine, nu-ţi face probleme!

— O.K.! spuse Eric şi închise telefonul. Ştiam că mă pot baza pe el… i se adresă detectivul colegei sale.

În zece minute, aşa cum promisese, Steve se înfiinţă în încăpere, cărând un dosar gros. Îl trânti pe biroul plin de hârtii, făcând să se ridice un nor înecăcios de praf.

— Uite, bătrâne, ăsta e pentru tine!

Poliţistul întinse mâna spre dosar, dar Steve îl retrase în ultimul moment.

— Dar tu? Tu n-ai nimic să-mi dai? Eu pentru ce îmi pun pielea la saramură în afacerea asta?

— Ştiu, ştiu… Două beri, ce să am? Nu aşa ne este

înţelegerea? Mergem chiar acum să le savurăm. Nici nu mă gândisem că aş putea să te înşel…

Cei trei poliţişti părăsiră clădirea, îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre barul lor preferat, *Monica's*. Patronul localului, Jimmy H. (cum i se spunea), se obişnuise cu prezenţa lor şi le indica mereu un separeu, păstrat numai pentru clienţii fideli. Nu mai aşteptă să comande ei, ci apăru cu două beri şi două cafele, pentru că, de fiecare dată, scenariul era acelaşi. Astfel pregătiţi, puteau să se ocupe de studierea dosarului, pe care Eric îl adusese cu conştiinciozitate chiar într-un loc de acest gen. Jane sorbi o gură cafea, apoi luă hârtiile de pe masă, le răsfoi şi începu să citească cu glas tare:

— Secta pseudomasochistă a fost fondată, în 1997, de către o oarecare Victoria Benson. Numele ei adevărat este Lorraine Maverick şi s-a născut pe 29 septembrie 1960, în Boston. Oho! Şi ce mai bucăţică! Arată chiar bine madam'…

— De unde ştii că arată chiar atât de bine?

— Din poze, zise Jane şi îi înmână două fotografii.

Eric le luă şi le examină cu atenţie. În primul instantaneu, era o femeie mergând pe o stradă foarte aglomerată. Purta o pereche de blugi şi un tricou, care îi puneau în valoare silueta subţire şi formele senzuale. A doua fotografie era realizată cu teleobiectivul, oferind un prim-plan al Victoriei. Era frumoasă, deşi trecuse de zilele tinereţii. Avea părul negru şi ochii mari, albaştri; mandibula era bine conturată şi nasul mic puţin cârn. Eric remarcă ridurile din jurul ochilor, apoi coafura severă şi cochetă în acelaşi timp. Părul era dat pe spate, într-un coc elegant, iar bretonul tăiat drept îi conferea un aer copilăros.

— Frumoasă cu adevărat! constată Eric.

— Frumoasă şi periculoasă, continuă Jane. Ia ascultă: Lorraine Maverick s-a ocupat cu prostituţia până la sfârşitul anului 1995 – mai precis, septembrie 1995 – când „combinatorul" ei, un anume Johnny Kidmaster, a fost găsit mort. A fost ucis prin înjunghiere, iar pumnalul care îi fusese înfipt în abdomen nu prezenta nicio urmă care ar fi dus la dezvăluirea asasinului. Astfel, vinovatul nu a fost identificat, cazul rămânând nerezolvat. După moartea lui Johnny

Kidmaster, prostituata, cunoscută sub numele de Lola, dispare din Boston. A reapărut în atenţia poliţiei abia în 1997, în Los Angeles, ca mare preoteasă a sectei „Cavalerii sataniști”, pe care a înfiinţat-o chiar ea.

— Şi câţi adepţi are? întrebă Eric, care ascultase cu mare atenţie.

— Stai puţin, ajung şi acolo! Secta avea aproximativ 16 adepţi în momentul realizării anchetei, dar – cu siguranţă – numără mai mulţi membri în momentul de faţă. Misiunea lor este să-l împiedice pe Hristos să dea binecuvântarea divină, ca un fel de absolvire a sfârşitului lumii. Potrivit credinţei lor, Hristos trebuie să vină pe pământ sub înfăţişarea unui copil, iar Apocalipsa ar avea loc la 1 ianuarie 2001. Datele sunt din 1998; presupun că, între timp, şi-au reactualizat calendarul apocaliptic…

— Acum cred în totalitate povestea lui Katty spuse Eric.

— Într-adevăr, nu ne-a turnat gogoşi.

— Întrebarea care mă frământă pe mine în mod inevitabil este de ce secta l-a ales tocmai pe Christian? Cum le-a atras el atenţia?

— Poate că este o pură întâmplare.

— Tocmai asta vom încerca să aflăm, spuse Eric, apoi se ridică de la masă, pregătindu-se de plecare.

— Unde te duci?

— Să dau un tur de recunoaştere prin Beverly Hills.

— Vin şi eu cu tine, decise femeia.

— Jane, nu este obligatoriu să vii cu mine. Până nu discut cu căpitanul, rămâne o problemă personală.

Steve, care nu scosese niciun sunet până în acel moment, se uita intrigat la ei, apoi pufăi, dezaprobând cearta lor. Dar nu spuse nimic, concentrându-se asupra băuturii sale din hamei.

— Şi apoi ce facem cu proxeneţii? o întrebă din nou Eric pe Jane.

— Ne vom ocupa şi de ei, dar nu pentru moment. În orice caz, căpitanul trebuie să ia legătura cu şeful cel mare pentru mărirea bugetului. Dacă nu ne pune la dispoziţie banii, nu putem face nimic; doar să aşteptăm.

Eric abandonă discuţia, convins că nu mai putea s-o contrazică.

— Steve, continuă el, mulţumesc pentru informaţii!

— Întotdeauna, cu plăcere! Voi mergeţi la treburile voastre; eu mai rămân pe-aici. Cred că mai comand o bere. Asta doar m-a întărâtat…

— Cum vrei. Şi trece-o în contul meu!

Eric îi făcu semn partenerei sale. Jane apucă în mare grabă geanta, de care nu se despărţea niciodată, şi îl urmă. În faţa barului, detectivul se opri să îşi aprindă o ţigară. Era vizibil preocupat de ceva.

— Ce-ţi trece prin cap? îl iscodi Jane.

— Mă gândeam la faptul că trebuie să existe o legătură între Katty şi sectă. Alegerea lui Christian nu este întâmplătoare. Ceva anume i-a condus la acest copil.

* * *

Eric conducea cu plăcere Fordul Scorpio pe care îl deţinea. Îl îngrijea ca pe o bijuterie şi se simţea un bărbat complet când se afla la volanul acelui automobil. Ajunseră peste puţin timp în cartierul bogătaşilor, aproape de apartamentul pe care îl ocupa suspecta lor. Imobilul era la fel cum erau toate în acest cartier: luxos. Spre deosebire de alte case, vila cu apartamente avea o înfăţişare modernă, cu terase şi balcoane spaţioase, înconjurată de o grădină vesel colorată. Detectivul îşi parcă maşina în singurul loc rămas liber în acea după-amiază. Eric coborî şi porni pe alee, urmat îndeaproape de partenera sa.

— Vrei cumva să te înrolezi în secta ei? Ce te grăbeşti aşa? îl întrebă Jane, văzându-l atât de hotărât.

— Vreau s-o cunosc pe doamna în carne şi oase.

— O numeşti doamnă pe această individă?

— Pentru moment, nu avem nimic împotriva ei. Poate doar o glumă proastă făcută de secta condusă de ea.

— După atitudinea pe care ai adoptat-o, parcă ai fi un inspector de la protecţia animalelor.

Eric se opri brusc şi o privi pe Jane fix în ochi, ca şi cum ar fi avut o revelaţie.

— Iată o idee excelentă! replică Eric, zâmbind. Tocmai mă întrebam cum s-o abordăm pe această frumoasă doamnă, iar tu mi-ai dat soluţia. Îşi reluă drumul către casă, trase un ultim fum din ţigară, apoi o aruncă pe aleea pavată cu dale de piatră.

— Ţi-am mai spus eu că nu te poţi lipsi de mine! comentă Jane, încercând să se ţină după colegul ei.

Îl salutară pe paznicul clădirii şi îi arătară legitimaţiile. Amabil, acesta le explică pe unde s-o ia ca să ajungă la apartamentul locuit de Victoria. Înainte să plece, Eric avu grijă să-i amintească portarului să nu spună nimănui că vorbiseră. Apoi luară liftul şi urcară până la ultimul etaj.

CAPITOLUL V

Victoria nu trăise o tinereţe prea liniştită. Din contră, s-ar fi putut spune că avusese parte de cele mai haotice experienţe. Timp de mai mulţi ani, îşi vânduse trupul în tavernele veşnic înţesate de marinarii care acostau în portul din apropiere. Tot acolo începuse şi aventura ei cu George. Îl cunoscuse pe când acesta era un amărât de marinar, îmbarcat pe un vapor sub pavilion turcesc, care călătorea prin cine ştie ce colţuri izolate ale lumii. Sătul de acea viaţă mizeră, George ar fi făcut orice numai să scape de haosul care domnea în România. Stabiliseră împreună cum să scape de „peştele" ei. Aşa că, într-o dimineaţă, Johnny a fost găsit mort, cu un pumnal înfipt în abdomen. Bineînţeles, Lola fusese interogată, dar nu i s-a acordat prea multă atenţie. Concluzia anchetei a fost, în mod inevitabil, „o reglare de conturi între proxeneţi". Pentru poliţişti conta mai puţin rezultatul anchetei, atâta vreme cât ideea era aceeaşi: un infractor în minus nu reprezenta o pierdere atât de importantă pentru societate.

George renunţă la navigaţie, hotărând să rămână cu Lola. Într-o zi, pur şi simplu, şi-au strâns lucrurile şi au plecat din Boston. S-au îndreptat către Los Angeles, hotărâţi să facă avere. Dar cum?

Pentru a acoperi cheltuielile din viaţa de zi cu zi, Lola se întorsese la vechile obiceiuri. Fiind o femeie atrăgătoare şi pricepută în a-i face pe bărbaţi s-o dorească cu orice preţ, începuse să se fâţâie prin barurile selecte şi cazinourile din Los Angeles. Agăţa numai tipi cu bani, care nu ar fi numărat mărunţişul din buzunare pentru a o poseda. Ori Lola ştia ce îşi doreau bărbaţii şi îşi îndeplinea meseria cu talent şi abnegaţie, având astfel curajul să ceară preţurile stabilite de ea.

George avea rolul de a o feri de necazuri. De fapt, era atât de lacom, încât o păzea mai mult pentru a fi sigur că nimeni n-o înşală la bani sau că ea nu-l duce de nas cu ce încasa. În perindările lor, cei doi ajunseseră să cunoască foarte bine

cartierul Beverly Hills. Impresionat de frumuseţea şi luxul caselor, bărbatul hotărî în sinea lui că va locui acolo, oricât de scump ar fi în sacrificiul ca să-şi îndeplinească acest capriciu. Cum să devină însă suficient de bogat pentru a locui într-o casă somptuoasă? Nu era decât a refugiat ilegal în acea ţară şi, dacă ar fi fost prins de poliţie, nu mai avea niciun viitor aici. Se temea atât de tare de această neşansă, încât a ameninţat-o cu moartea pe Lola, în cazul în care sufla o vorbă…

Singura problemă rămasă era felul în care se puteau îmbogăţi. Ideea i-a venit lui George urmărind un reportaj despre predicatorii americani. Materialul prezenta un pastor care, punând bazele propriei biserici, strânsese o grămadă considerabilă de bani şi trăia într-o vilă imensă în Beverly Hills. Era tocmai ce îşi dorea el.

O biserică? De ce nu? Existau însă destule bisericii, dar ar fi putut înfiinţa una satanistă. În călătoriile sale, intrase în contact cu tot soiul de oameni, chiar şi cu grupări de acest gen; avea deci idee cam ce să facă! S-a gândit că ar fi putut stoarce o mulţime de bani din buzunarele celor care auziseră de apocalipsă. Ca orice om cât de cât instruit, ştia multe lucruri legate de religie. Se putea folosi de cunoştinţele sale despre venirea lui Hristos pe pământ şi despre Judecata de Apoi. Mai rămânea problema racolării adepţilor. Dar cum pentru orice durere există leac, a aflat rezolvarea şi pentru acest mic impediment.

Secta lui avea ca scop recrutarea oamenilor cu bani, astfel încât el să profite de bunăstarea lor. Şi ce anume i-ar fi făcut fericiţi pe cei care au tot ce doresc? Sexul! Putea câştiga mulţi adepţi prin simpla organizare a unor petreceri care să se termine cu orgii sexuale.

Orice ar spune, omul este tot un animal; instinctul animalic de împerechere există, trebuie doar descoperit, îşi spunea George. Bogătaşii ar fi fericiţi să-şi găsească refugiul într-o astfel de relaţie. El ar asigura confidenţialitatea, în schimbul banilor mult doriţi.

Victoria l-a ascultat cu mare interes când i-a dezvăluit planul. Cugetă pentru o secundă, apoi întrebă, nedumerită:

— Ce e ăla Antihrist?

George îi explică pe scurt tot ce ştia el despre Judecata de Apoi.

— Dar nimeni nu ştie când va veni sfârşitul lumii…

— Tocmai asta e interesant. Este suficient să apară o persoană care să afirme cu seriozitate şi gravitate că acest moment nefast va avea loc la o dată anume. Puţini cred, dar toţi îşi pun întrebări despre veridicitatea celor afirmate. Noi vom declara că data cu pricina este 1 ianuarie 2001. Este o dată simbolică. Vei vedea că vor fi mulţi cei care ne vor acorda încrederea lor.

— Şi dacă dai greş? Ce se întâmplă?

— Amânăm scadenţa! Martorii lui Iehova au amânat de trei ori acest termen, dar asta nu le-a scăzut popularitatea. În plus, sunt încă pe poziţii.

Victoria s-a gândit că nu prea avea nimic de pierdut. Cu ajutorul primelor ceremonii, au reuşit să strângă suficienţi bani pentru a putea închiria acel apartament imens într-o vilă din Beverly Hills. Au decretat că acela era templul şi că acolo se puteau organiza foarte bine ceremoniile lor pentru „depistarea şi neutralizarea lui Hristos”. În răstimpul dintre ceremonii, salonul era încuiat, restul de camere ale apartamentului fiind suficient pentru ca ei, „porumbeii”, să trăiască în lux.

Proaspăta „Primă Doamnă” simţea, însă, că George o cam juca pe degete când venea vorba de bani. Ştia cât de mare era chiria acelui apartament. Se temea şi de faptul că el s-ar fi plictisit de farmecele ei şi o muşca crunt şarpele geloziei când George apărea cu noi adepte ale sectei. Era foarte geloasă: mai bine îl vedea mort, decât să ştie că mai exista o femeie în viaţa lui.

— Trebuie să le dăm motive mai bune pentru a crede în noi! Au existat destule războaie de care ne putem folosi ca şi cum ar fi prevestit, de fapt, sfârşitul lumii. Ne folosim de toate catastrofele ce au lovit şi vor lovi pământul. Facem profeţii, dar ambigue, care să poată fi asociate cu evenimentele la care ne referim noi. Înţelegi? Avem nevoie să dăm o mare lovitură,

mai ales acum, că le-am anunţat întoarcerea lui Hristos.

— Şi cum facem asta?

— Îl omorâm pe acest puşti!

Victoriei îi apăru în minte chipul acelui copil. Îl privi pe George, care era mult prea fascinat de planurile sale pentru a observa dezaprobarea de pe figura partenerei lui. Ştia că George era dur şi de o cruzime dusă până la extremă, dar nu se aştepta ca el să pună banii mai presus de viaţă. Ajunsese la o limită pe care ea nu o putea suporta. Realiza, în acelaşi timp, că nu putea renunţa tocmai acum şi că nu ar fi scăpat cu viaţă din ghearele lui George.

Victoria s-a temut de acest bărbat din clipa în care el l-a omorât pe Johnny. E adevărat că plănuiseră împreună lichidarea „proxenetului" ei, dar crezuse că, în momentul crucial, George nu va rezista psihic şi va da bir cu fugiţii. S-a înşelat şi, desigur, ştia că nu se schimbase prea mult situaţia ei: scăpase de un „peşte", ajunsese la un altul. Pentru că George o considera posesia lui iar ea – ca o fraieră, cum obişnuia să-şi spună – se complăcea în această şaradă. Doar pentru că lucra într-un lux incomparabil cu începuturile sale „profesionale". Culmea ironiei: începuse să-i placă ce făcea – era tot o curvă, dar una cu clasă. Femeia se blocă, totuşi, când auzi de uciderea copilului.

— Nu înţeleg! De ce trebuie să particip la o asemenea oroare? Nu vreau să fiu iar părtaşă la un omor.

George se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul de gât. Strângea din ce în ce mai tare, fără să depună nici cel mai mic efort. În scurt timp, Victoria simţi că nu mai avea aer.

— Pentru că nu ai de ales, îi şopti el la ureche, continuând să strângă.

Simţind că femeia începea să se sufoce, George o eliberă din strânsoare. Nu era momentul s-o ucidă, ci doar să-i atragă atenţia că trebuia să îl asculte. Victoria înţelese că ameninţarea era adevărată. Şi, dacă voia să scape teafără, trebuia să îl elimine pe George. În liniştea care se aşternuse între ei, se auzi brusc soneria. Cei doi îşi aruncară priviri întrebătoare.

— Nu e zi de rugăciune…

— Poate că e cineva care a uitat vreun obiect ieri. Ştii că James uită mereu câte ceva; sau, poate, e doar portarul.

— Ne-ar fi prevenit prin interfon că vine.

Victoria se duse la uşă, cu intenţia să-l alunge pe nepoftit. Din instinct, însă, întrebă cine era:

— Poliţia! Deschideţi!

Surprinsă de o asemenea vizită şi fără să mai aştepte aprobarea lui George, Victoria deschise uşa. Ea nu avea nicio problemă cu poliţia şi, chiar dacă ar fi fost arestată, ar fi fost eliberată a doua zi. Privi legitimaţiile desfăcute în faţa ei, apoi le aruncă o uitătură intrigată.

— O căutăm pe Victoria Benson.

— Eu sunt. Intraţi!

Eric era uimit de un singur fapt: cum de fuseseră primiţi atât de repede în bârlogul sectei?

— Dar ce-mi reproşează mie poliţia? întrebă Victoria pe un ton ridicat, cu vădita intenţie ca George să afle astfel cine era la uşă. Am depăşit cumva viteza legală?

— Nu, doamnă, dar am primit o plângere a unei persoane care avea un câine pe care l-aţi fi omorât, spuse Eric.

— Un câine? Eu? Când? Aş fi observat. Nu calci un câine aşa, fără să bagi de seamă…

— Nu l-aţi călcat cu maşina, doamnă. Animalul a fost omorât în timpul unui ritual aparte, pe care numai nişte fanatici dezaxaţi l-ar fi putut realiza, răspunse Eric, pe acelaşi ton ironic.

Victoria reacţiona exact aşa cum se aşteptaseră cei doi: păru surprinsă, dar acest lucru nu-i înduioşă pe detectivi.

— Doamne, ce grozăvie! Cum puteţi crede că sunt capabilă de aşa ceva?

— Proprietara patrupedului a primit ameninţări din partea unor indivizi care şi-au păstrat anonimatul.

— O compătimesc sincer, dar ce legătură are asta cu mine?

— Avem motive să credem că acele personaje dubioase fac parte din secta pe care o conduceţi.

— Cred că întindeţi prea tare coarda şi mă văd nevoită să

vă poftesc afară.

— Nu cred că este nevoie să plecăm acum şi să ne întoarcem peste o jumătate de oră cu un mandat de percheziţie. Mai bine să rezolvăm problema chiar acum, pentru a vă putea absolvi de orice vină, spuse Jane, încercând s-o inducă în eroare pe Victoria.

— O.K., răspunse aceasta.

— Aşadar, să revenim la câinele nostru. Negați că aveţi orice legătură sau responsabilitate cu acest eveniment?

— Sigur că neg! De ce să iau viața unui câine? De altfel, aveţi vreo dovadă?

— Nu, niciuna, recunoscu Eric cu părere de rău.

— În acest caz, nu vă reţin!

Fără să-şi piardă zâmbetul prefăcut, Victoria se îndreptă către uşă, pentru a-i conduce. Jane, însă, nu se lăsă cu una, cu două.

— Lorraine, ori poate preferi Lola, încetează cu circul ăsta nenorocit! Ştii bine că te cunoaştem, aşa că povestea cu Hristos păstreaz-o pentru cei de teapa ta! Dar află că eşti în vizorul nostru şi, dacă atingi un singur fir de păr al copilului, nu-ţi sfârşeşti zilele în pârnaie, ci mult mai rău…

CAPITOLUL VI

— Bravo, ţi-ai făcut o nouă prietenă! Ce te-a apucat? Era vorba să ne limităm la chestia cu câinele. A fost chiar ideea ta.

Eric aşteptase să ajungă în stradă pentru a-i spune aceste lucruri lui Jane. Deşi i-ar fi zis mai multe chiar de când ieşiseră din apartamentul suspectei. Nu stătea în firea ei să provoace astfel de scene dar, de această dată, o făcuse lată.

— Îmi cer scuze, prea mă enervase cu aerele ei de cucoană. Când mă gândeam că este o curvă ordinară şi-şi dădea ifosele alea de aristocrată, îmi venea s-o pocnesc.

— Problema este că acum planul cade.

— Care plan? A existat un plan? Nu am hotărât nimic.

— Poate tu nu ai hotărât nimic! Uiţi mereu că iubitul tău partener are mereu o carte în mânecă. Pretextul cu câinele era o bună metodă ca să intrăm în subiect.

Ajunseră la Fordul Scorpio, care era decorat, ca de obicei, cu fluturaşul galben ce îi avertiza că nu plătiseră parcarea. Eric îl luă şi îl mototoli, aruncându-l în stradă.

— Vă bateţi joc de noi! Pentru voi nu există legi? le strigă o grăsană aflată la câţiva paşi de ei, fiind, evident, responsabilă cu parcarea.

Era obeză şi uniforma pe care o purta o făcea să semene cu un mezel. Avea chipul congestionat de furie, dar Eric îi adresă cel mai curtenitor zâmbet pe care îl avea.

— Ştiţi că sunteţi frumoasă când zâmbiţi?

Brusc, femeia rămase cu gura căscată; în acest timp, cei doi poliţişti se urcară în maşină. Eric scoase girofarul şi îl montă pe capotă, îl puse în funcţiune şi îi făcu semn femeii. Aceasta se apropie.

— Deci, insultăm slujbaşii publici? o întrebă cu o blândeţe prefăcută.

— Să vedeţi… nu ştiam!

— O să te justifici în faţa superiorilor dumitale, mai spuse poliţistul, după care porni în trombă din parcare, lăsând-o pe

femeie într-un nor mare de praf.

— Eşti un mizerabil! îi reproşă Jane.

— Fiecare cu micile sale satisfacţii. Mă enervează teribil aceste femeiuşti care fac pe grozavele. Ai văzut-o pe asta? O grăsană frustrată care lucrează într-un cartier şic amendând maşini pe care nu şi le va permite niciodată.

— Te referi cumva la maşina ta?

Eric o privi cu subînţeles, gândindu-se că nu avea rost să insiste. Solidaritatea feminină, deşi nu văzuse acea trăsătură la femeia-gardian, era în plină acţiune la Jane. Iar dacă de acea grăsană antipatică nu-i păsa, la Jane ţinea mult, aşa că se hotărî să n-o supere.

— Aşadar, ce facem cu această Victoria Benson? schimbă el subiectul.

— Spuneai ceva de un plan de-al tău. Care e acesta?

— Ţi-am spus că mi l-ai dat peste cap. Acum trebuie să improvizăm, pentru că nu am nicio idee.

— Tu ce crezi că o să facă Victoria?

— Din două, una. Stă liniştită, fiind pusă în gardă. Sau porneşte rapid la acţiune, ca să nu piardă momentul să ne-o ia înainte.

— Concluzia?

— În concluzie, micuţul Christian trebuie supravegheat pentru câteva zile. În acelaşi timp, cred că trebuie urmărită şi Victoria.

— Şi trebuie continuată şi ancheta privind reţeaua de prostituate, adăugă Jane.

— Pentru supravegherea lui Christian…

— … Mă ofer eu voluntară, lansă Jane, ştiind în mod sigur că îl va întărâta pe Eric.

— Este frumos din partea ta, dar cred că este mai potrivit un bărbat în acest rol.

— Doar ştii că fac cât doi, forţă Jane nota.

— Da, dar acest copil nu are tată şi…

— … Şi ți-ar plăcea rolul de cavaler pe calul alb, salvatorul copilului şi al bietei fete. Ai dreptate! Cu o surioară atât de fotogenică, sunt sigură că nu te vei îndepărta cu mai mult de

un centimetru de drăguţul băieţel!

— Nici vorbă, n-are nicio legătură! Pur şi simplu, cred… dar nu-şi continuă gândul, îndreptându-şi privirea către Jane. Tânăra avea acel zâmbet maliţios care îl scotea mereu din sărite. Ca să nu-i dea satisfacţie, Eric schimbă tactica:

— Doar ştii că doar pe tine te doresc!

— Iar ai început! Ştii că la mine nu ai nicio şansă. Termină cu linguşelile şi mai bine recunoaşte că vrei s-o vezi pe domnişoara!

— Chiar aş vrea s-o revăd pe Katty. În definitiv, este mai atrasă de mine şi cine ştie…

— Cu burta şi chelia pe care le ai? Nu prea cred!

— Ce vrei să spui cu asta? Chiar şi tu mă iubeşti aşa…

— Nu e nevoie să cauţi pretexte pentru a justifica un impuls normal. Mai ales la vârsta ta! Ştii, pe măsură ce înaintezi în vârstă, cu cât te foloseşti mai puţin de ea, cu atât mai mult pierzi gustul aventurii de acest fel, îl şicană din nou Jane. Pe Victoria Benson cum ai de gând s-o supraveghezi?

— Poţi să preiei tu această sarcină?

— Având în vedere că acum mă cunoaşte, nu cred că pot trece neobservată.

— Totuşi, trebuie infiltrat un om în sectă.

— Să discutăm cu şefu', poate ni-l dă pe Steve.

— Sau poate vrea chiar el să se infiltreze?

— Nu, nu cred. E prea bătrân pentru munca de teren.

— Vom vedea. Acum cred că nu ar mai trebui să pierdem timpul.

* * *

— În sfârşit, aţi apărut şi voi. Pe unde umblaţi toată ziulica?

Corky se învârtea tulburat prin cameră, când apărură cei doi.

— Eram pe teren, şefu'.

— Şi nu răspundeţi niciodată la telefon, când sunteţi pe terenul ăla?

Cei doi realizară că aveau telefoanele puse pe soneria silenţioasă, astfel că nu auziseră nimic. Înainte de a o vizita pe

Victoria Benson, umblaseră la ele, pentru a nu fi deranjaţi.

— Scuze, şefu'! A fost o mică scăpare…

— În ce stadiu vă aflaţi cu ancheta?

— Am mers s-o interogăm pe Victoria Benson, creierul sectei, spuse dintr-o suflare Eric.

— Secta? Ce sectă? întrebă nedumerit căpitanul.

— Cum care sectă? „Cavalerii satanişti", cei care îl ameninţă pe copil.

Corky îi privea nelămurit. Era clar că nu ştia nimic despre organizaţie.

— Proxeneţii au o sectă care ameninţă să ucidă un copil?

La auzul cuvântului „proxenet", Eric reveni la realitate.

— Scuze, căpitane, nu cred că vorbeam despre aceeaşi anchetă!

— Bănuiam eu. Eu vorbeam despre cea pe care v-am încredinţat-o: reţeaua de prostituate de pe internet. Şi aici avem o problemă mare de tot, pentru că sunt presat de sus să rezolvăm cât mai repede.

— Aşa este, şefu', dar v-am mai spus: nu reuşim să intrăm în reţeaua lor.

— Tu n-ai reuşit, dar cei de la FBI, da. Şi sunt pe cale să ne sufle întreaga afacere. Au acolo nişte tipi pricepuţi… Dar n-are rost să vă povestesc eu despre aşa ceva, căci ştiţi foarte bine de rivalitatea dintre FBI şi poliţie. Cei de la FBI sunt furioşi pentru că ne ocupăm noi de caz şi vor să-l rezolve înaintea noastră. Aşa că problema stă astfel: dacă vreţi să nu ajungeţi la circulaţie, mişcaţi-vă mai iute şi veniţi cu ceva rezultate!

— Bine, şefule. Ne ocupăm imediat.

— E în interesul vostru! Apropo, nu-mi mai vorbiţi despre această sectă decât după ce rezolvaţi cazul cu prostituatele.

Mai liniştit după ce le spusese toate aceste amănunte, Corky West luă o pauză. Dar atitudinea sa trăda faptul că îl măcina o problemă. Văzând că şeful lor nu îi trimite la plimbare, cei doi detectivi aşteptau răbdători ca acesta să continue discuţia. Îl cunoşteau prea bine pentru a se îndoi că mai exista ceva… Corky era frământat de un gând: tocmai primise vestea că

fostul viceprimar al oraşului fusese găsit mort într-o parcare, în automobilul său, după ce abuzase de o doză considerabilă de *Viagra.* Căpitanul se gândea cu îngrijorare la priorităţi.

— Ştiţi ceva? Mai bine lăsaţi naibii proxeneţii ăia, să se ocupe FBI-ul de ei! Voi luaţi cazul lui Pullman, fostul viceprimar al L.A.-ului. A fost găsit mort azi-dimineaţă, în maşina proprie, într-o parcare din Ohio Street. Am auzit că ar fi abuzat de *Viagra.*

— Dar nu este sub jurisdicţia noastră, şefu'.

— Ştiu, însă, fiind vorba de o personalitate, ni s-a încredinţat nouă cazul, adică vouă.

— O.K., ne ocupăm! Cadavrul a ajuns la specialistul nostru?

— Da.

— Şi omul a reuşit să beneficieze de efectele *Viagrei* sau nu a mai apucat? întrebă cu o urmă de ironie Jane.

— Nu ştiu. Ar fi mai bine să mergeţi la Butch, să vorbiţi cu el. Are mai multe detalii. Dar nu uitaţi că, în acest caz, nu e bine să faceţi valuri.

— Bine. Dar de ce? Orice om are voie să greşească, chiar dacă viceprimarul a plătit cam scump pentru această eroare…

— Este mai bine aşa. Vă daţi seama ce scandal o să iasă dacă află presa? Pentru că el a dus întotdeauna o mare campanie împotriva prostituţiei. Dacă se află că el însuşi apela la serviciile damelor de consumaţie, vă închipuiţi ce titluri vor apărea pe primele pagini în ziarele de scandal! Vreau ca ancheta să fie discretă. Apoi, cred că realizaţi că văduva lui nu ar rezista unui asemenea şoc. Ancheta asta este mult mai importantă decât cazul unei secte care încă nu a făcut nimic interesant, în afara unor simple ameninţări fie ele cât de grave.

— Mai bine să prevenim decât să tratăm, nu? spuse Jane, care nu prea înţelegea raţionamentul căpitanului.

Acesta o privi pieziş, dar nu spuse nimic.

— Că tot veni vorba de sectă, interveni Eric, nu aţi vrea să ne ajutaţi? Măcar cu un sfat…

— Bine, bine! Ia spuneţi-mi despre ce e vorba! acceptă Corky să asculte şi problemele lor, măgulit de atitudinea lui

Eric.

După ce ascultă povestea cu secta, căpitanul dădu dezaprobator din cap:

— Nu aveţi nimic împotriva lor, nici măcar o dovadă, nu-i aşa?

— Mda, din păcate, nu avem!

— Am vrea, totuşi, să-i supraveghem, dar pe noi ne cunoaşte Victoria Benson şi ne-am gândit să cerem sprijinul cuiva. Poate ne ajutaţi cumva, dându-ne un om care să se infiltreze în secta lor sau… fiind chiar dvs. bogătaşul care… să se strecoare printre ei.

Căpitanului îi surâdea ideea de a ieşi iarăşi pe teren. De când fusese promovat, nu ieşise deloc din birou, nu mai participase la o acţiune de tip poliţienesc şi aproape că uitase senzaţiile pe care le dădea un astfel de eveniment. Îi era dor de atmosfera aceea, mai ales de o misiune sub acoperire. Nu stătu mult pe gânduri.

— Mă voi infiltra eu în această sectă, dar cu condiţia ca voi să rezolvaţi cât mai repede cazul Pullman. Cu multă discreţie, nu uitaţi!

— O.K.! Vă rămânem îndatoraţi.

— Fiţi siguri de asta!

CAPITOLUL VII

Detectivii nu ştiau că adevăratul conducător al sectei era George. Acesta auzise toată discuţia Victoriei cu cei doi poliţişti, fiind în camera alăturată, şi fierbea de supărare.

— Trebuie să fii calm! îi spuse Victoria.

— Calm, auzi! Asta-i bună! Oricum, mai bine că a venit pentru problema asta cu căţelul, decât pentru viceprimarul ăla greţos care şi-a dat duhul pe-aici!

— Şi eu m-am temut că pentru asta ne caută. Poate nu l-au găsit încă.

— Imposibil. L-am lăsat într-un loc în care să fie găsit repede. Îţi dai seama, târfa aia s-a dus la poliţie doar pentru că un amărât de câine a crăpat…

— Era de aşteptat. Dacă tu ai fi simţit primejdia morţii fratelui tău sau a copiilor tăi, ai fi făcut acelaşi lucru.

— N-am copii şi nici cu fraţii mei nu m-am împăcat prea bine. Oricum, tu de unde ştii? Nici tu n-ai fraţi sau copii.

— Ai dreptate. N-am de unde să ştiu, spuse scurt Victoria, deşi l-ar fi plesnit cu ciudă.

Acesta era unul dintre marile lor regrete. George, pe numele lui complet George Cătălin Ionescu, nu reuşise să întemeieze o familie din cauza slujbei sale, care nu îi permitea să se stabilească undeva. Totuşi, îşi făcuse datoria se încerce… Victoria nici nu se gândea să facă un copil atâta timp cât practica prostituţia. Desigur regreta nespus faptul că nu avea moştenitori dar trecuse prin prea multe perioade în care abia reuşise să se întreţină pe ea însăşi, darămite un copil.

— Ce facem în situaţia asta?

— Trebuie să scăpăm repede de copil.

— Ai înnebunit de tot? Acum, după treaba cu viceprimarul? Tu nu cunoşti atât de bine poliţie americană. Sunt foarte insistenţi şi eficace.

— Pe naiba! Am văzut cât sunt de eficace când l-am omorât pe proxenetul tău! zise George ironic. Toţi poliţiştii sunt la fel

de proşti. Cu cât vom aştepta mai mult, cu atât va fi mai periculos. Pe urmă, le-am promis amărâţilor ăstora cu capete pătrate că le aducem jertfa lui Hristos şi nu putem dezamăgi tocmai acum, când le vom cere mai mulţi bani.

— De ce nu căutăm un adult? De ce nu alegem un copil care nu este protejat de poliţie?

— Nu putem jertfi un adult, pentru că ar însemna că şi-a început deja activitatea de salvator, iar ca să găsim un alt copil, trebuie să reluăm cercetările de la zero. Asta nu ne permitem, pentru că ne-ar lua prea mult timp.

* * *

West era foarte încântat de hotărârea sa, nu pentru faptul că îi ajuta pe cei doi detectivi, ci pentru că schimba atmosfera închisă din biroul lui cu o misiune sub acoperire. Se lăsase convins destul de uşor de argumentele lui Eric şi văzuse reacţia de surprindere de pe faţa acestuia. Dar asigurase rezolvarea afacerii Pullman şi ieşea din biroul său ca în vremurile cele bune.

Îi telefonase Victoriei Benson, dându-se drept un bun prieten al lui Nicholas Benedict. Îi mărturisise că era un pătimaş al senzaţiilor tari, iar asta aproape că lămurise totul. Pentru a se asigura că nu este înşelată, Victoria îi pusese mai multe întrebări-capcană în legătură cu Nicholas Benedict, dar West se descurcase să răspundă evaziv. A fost însă precis atunci când a venit vorba despre cifrele din conturile sale. Astfel, după acest amănunt „mărunt”, căpitanul a fost solicitat să asiste la o primă ceremonie.

Întors în biroul său plin de hârţoage, căpitanul îi chemă pe cei doi detectivi pentru a-i pune la curent cu progresele sale.

— Am fost acceptat în cercul lor. Voi participa la o ceremonie, la cea din seara asta, spuse Corky cu mândrie în glas.

— Excelent, şefu’! Se pare că a fost mai uşor decât ne-am închipuit, se bucură Eric.

— Tocmai chestia asta mă nelinişteşte pe mine!

— Da, dar acum nu puteţi da înapoi, interveni Jane, speriată la gândul că şeful ei ar fi putut abandona totul pentru

o singură bănuială.

West plecă mai devreme de la serviciu, pentru a avea timp să se pună la punct. Îmbrăcase cel mai elegant costum pe care îl deţinea în garderobă şi închiriase o maşină de lux, ca să confirme faptul că era bogat. Ajunse la destinaţie cu câteva minute mai devreme decât ceilalţi. Victoria îi ceruse acest lucru, pentru a putea fi primit cum se cuvine…

Sună la uşa apartamentului, apoi făcu câţiva paşi pentru a arunca o ocheadă în jur. Deh, curiozitate de poliţist…

— Sunteţi Corky West? se auzi o voce de femeie, făcându-l pe poliţist să se întoarcă.

Se trezi faţă în faţă cu o tipă foarte frumoasă. Deşi chipul ei era destul de convingător în acest sens, Corky nu se putu abţine să nu-i studieze opulentul bust, care era ascuns privirilor de un halat negru din mătase. Remarcase părul la fel de negru, ochii albaştri dar, în sinea lui decretă că era păcat să ascundă asemenea frumuseţe de sâni. Ce mai… era femeia pe care i-ar fi recomandat-o doctorul dacă se alegea cu o depresie!

— Da, eu sunt!

Corky, ca un vulpoi experimentat, nu dorise să-şi schimbe numele. Văzuse prea mulţi tineri poliţişti expuşi pericolelor din această cauză, fiindcă se dăduseră de gol.

— Urmaţi-mă, domnule! Primul Cavaler vă va primi imediat!

— Primul Cavaler? se minună căpitanul.

— Întocmai. Nu fiţi aşa de mirat… Fiecare membru al… grupului nostru are un rang. Pentru moment, acesta este cel mai mare titlu pe care îl deţine cineva dar, peste puţin timp, conducătorul nostru va deveni Cavalerul Suprem.

— Ce înseamnă asta?

— Cel mai mare rang pe care un cavaler satanist îl poate obţine. Adică asta înseamnă că este în contact direct cu stăpânul nostru, Satan, veşnică fie împărăţia pe care o va lua în stăpânire! explică Victoria, pe un ton care ar fi convins chiar şi detectorul de minciuni că era adevărat ce spunea ea. Atunci gândurile şi paşii conducătorului nostru vor fi

îndrumate de stăpânul atotputernic.

— Şi, dacă am intrat în rândurile voastre, am şi eu un rang?

— Nu, mai ai de aşteptat până ce vei primi această onoare. Nu e un lucru atât de simplu să ajungi cavaler. Va trebui să treci în primul rând prin perioada de iniţiere în tainele lumii, sub conducerea lui Satan. Deocamdată, eşti doar aspirant la titlul de cavaler.

— Ştiu şi eu? Nu sunt sigur dacă mai am timp să primesc un titlu, cât de mic…

— De ce? întrebă femeia, mirată.

— Pentru că sfârşitul lumii este foarte aproape, iar speranţele mele sunt destul de slabe ca să mai…

— Noi, cei care suntem în slujba lui Satan, nu numai că nu vom păţi nimic, dar vom deveni cei care vom conduce planeta. Sfârşitul lumii nu înseamnă distrugerea planetei, ci doar o schimbare a ordinii. O nouă lume aflată sub conducerea lui Satan.

— Eu sunt circumspect şi cred că vom muri cu toţii. De aceea, vreau să ştiu dacă pot avansa mai repede pe această scară ierarhică. Plătesc, dacă e nevoie, pentru că nu îmi place să fiu printre cei slabi. Îmi place să am puteri zise Corky, lovindu-se cu pumnul în piept.

— Asta o discuţi cu Primul Cavaler, dar trebuie să ştii că e nevoie să dovedeşti că eşti demn de încrederea pe care o presupune acest titlu. Hai să ne grăbim! Primului Cavaler nu-i place să aştepte.

Femeia, învăluită într-un parfum care îl atrăgea pe căpitan ca un magnet, merse pe un coridor, apoi deschise o uşă. Se strecură înăuntru fără zgomot şi lăsă uşa întredeschisă pentru ca noul venit să audă ce se vorbeşte.

— Stăpâne, noul adept este aici! spuse ea pe un ton grav. ÎI primiţi acum?

— Da, Primă Doamnă, trimite-l înăuntru!

În acest timp, Corky aruncă o privire iscoditoare asupra locului, dar nu observă nimic straniu în acel hol. Se gândea doar la minciunile pe care le spunea şi se întreba dacă făcuse bine intrând în afacerea asta dubioasă.

Primă Doamnă, Primul Cavaler, ce tot îndrugă ăştia? Parcă ar fi o piesă de teatru nereuşită. Cine o fi şeful sectei că sunt tare curios să-l cunosc pe cel care a pus la punct scenariul ăsta…

Dar nu reuşi să-şi termine gândul, că Victoria apăru în uşă, pronunţând pe un-ton egal:

— Puteţi intra. Primul Cavaler vă primeşte.

Era atât de curios să-l cunoască pe Cavaler, încât nu ezită nicio clipă, deşi în sinea lui admise că ar fi preferat să o urmeze pe senzuala făptură care îl fermecase deja. George se aşeză într-o poziţie cât mai impunătoare. Avea impresia că, de fapt, totul era o chestiune de atitudine şi că cei care îl vedeau astfel postat în fotoliul său acoperit cu catifea neagră erau impresionaţi. E adevărat că unii dintre adepţi erau parcă vrăjiţi de acest aranjament, de luminile semitransparente, de mirosul dulceag „de fotoliul acela aranjat pe un podium, ceva mai sus decât restul camerei.

Încăperea era folosită doar în scopul primiri, noilor adepţi şi George instalase o staţie de sunet, care îi prelucra vocea şi o difuza în toate cele patru colţuri ale camerei, astfel încât dădea impresia că vorbeşte de pretutindeni. Pentru o persoană cu capul pe umeri, aceste amănunte erau doar simbolul imaginaţiei diabolice a personajului aşezat pe fotoliul acela întunecat. Corky era convins că individul teribil ori nu era întreg la minte ori nu reuşise să ajungă actor şi dădea reprezentaţii la suprapreţ.

Cu ajutorul „jucăriilor" sale, George ştia ce vorbise West cu Victoria. Îi plăcea ideea de a obţine sume importante prin vânzarea de ranguri. Când ascultase discuţia celor doi, realizase că bărbatul era un ins foarte valoros nu numai pentru banii pe care îi deţinea. Se gândise deja ce avea să facă în privinţa sa, aşa că îl primi cu un interes care nu se putea citi decât în sufletul lui, negru ca păcura.

Căpitanul pătrunse în camera în care George îl aştepta cu trucurile sale. Remarcă imediat parfumul dulceag ce îi trezea simţurile şi învăluia întreaga cameră, aflată în semiobscuritate. Locul în care i se indicase să se aşeze era

luminat în albastru, în timp ce fotoliul Primului Cavaler era îmbrăcat parcă de o lumină roşie, trepidantă. Se aşeză pe fotoliu şi vru să zică ceva, dar Primul Cavaler îi tăie elanul cu un gest scurt. Vocea care venea de pretutindeni se făcu auzită:

— Eşti Corky West şi vrei să ni te alături în lupta de cucerire a pământului. Este adevărat?

— Da, domnule!

— Eu nu sunt „domnule" pentru nimeni! zise George, după ce mărise volumul sunetului printr-o simplă apăsare de buton. Vocea lui lovise ca un tunet pereţii încăperii, speriindu-l pe Corky.

— Pentru tine, ca şi pentru ceilalţi, sunt Primul Cavaler. De acum-înainte, îmi vei spune „Stăpâne" sau „Preamărite Cavaler". Ai înţeles? Şi încă un amănunt. Nu ai voie să mă priveşti în ochi. Tot timpul trebuie să ţii capul plecat, până ce vei obţine titlul de cavaler. Este clar?

— Da, Stăpâne! zise Corky şi îşi fixă privirea în podea.

— Să continuăm: eşti Corky West, deţii exact 14 sonde de petrol, două rafinării şi o reţea de benzinării pe teritoriul Texasului şi al Californiei, în urmă cu douăzeci de ani, ai ucis-o pe Kimberly Stone, ai fost arestat şi eliberat din lipsă de probe. Se pare că acestea au dispărut în timpul procesului, cu ajutorul câtorva zeci de mii de dolari. Ai fost achitat şi…

— Nu am ucis-o eu pe Kimberly! comentă poliţistul, mulţumindu-i în gând lui Steve că îi modificase dosarul.

— Nu mă mai întrerupe, izbucni din nou vocea lui George, şi lasă ochii în jos! Ştiu sigur că ai ucis-o şi nu are rost să încerci să mă convingi că nu e aşa. Oricum, acest fapt te avantajează enorm. Faptul că ai ucis pe cineva, chiar dacă s-a petrecut cu mult timp în urmă, îţi aduce dreptul de a deveni Cavaler. Asta dovedeşte că eşti cu adevărat unul dintre slujitorii stăpânului nostru. Cu o mică atenţie bănească din partea ta putem considera că această etapă din trecutul tău este iniţierea în secta noastră. Ce zici?

— Chiar asta îmi doream şi urma să vă pun întrebarea dacă se poate să scap de unele trepte ale ierarhiei. Nu-mi place să fiu printre cei slabi. Mi-am dorit întotdeauna puterea! spuse

poliţistul, accentuând ultimul cuvânt.

— Am văzut asta pe chipul tău, de aceea vreau să-ţi fac o ofertă. Ca să primeşti rangul de simplu cavaler, trebuie să plăteşti modesta sumă de 10.000$!

— Chiar acum, dacă…

— Ţi-am spus să nu mă întrerupi! După ce vei participa la câteva ceremonii şi te vei pune la punct cu toate secretele noastre, vei primi rangul de Prim Cavaler. Între timp, eu voi deveni Cavaler Suprem şi te voi învăţa tot ce este nevoie ca să înfiinţezi o ramură a organizaţiei pe teritoriul Texasului. Vei conduce cum crezi tu de cuviinţă, dar te vei supune Cavalerului Suprem şi Primei Doamne. Aceasta te va iniţia în tainele ceremoniei. Asta e tot.

West nu mai apucă să spună nimic, pentru că George îi făcuse semn că întrevederea luase sfârşit. Se ridică de pe fotoliu, apoi părăsi încăperea. Simţea o uşoară ameţeală şi o durere de cap, de parcă-fusese drogat. Victoria îl întâmpină zâmbitoare, ţinând în mână o robă neagră.

— Pune asta pe tine şi vino la ceremonie! Trebuie să te iniţiem în slujba lui Satan.

Căpitanul remarcă tonul blajin cu care vorbea femeia şi faptul că renunţase la politeţurile de mai devreme. Se îmbrăcă şi o urmă pe Victoria, în spatele unei uşi capitonate, se trezi într-o cameră care nu era mobilată într-un chip obişnuit. Erau câteva rânduri de bănci, aliniate de-o parte şi de alta a unui coridor central. Nu văzu altă ieşire decât cea pe care o folosiseră ei. Uşile şi geamurile erau astupate, pentru a nu intra lumina dar, probabil, şi pentru a nu trezi curiozitatea vecinilor. De plafon era atârnat un candelabru uriaş, care răspândea o lumină atât de zgârcită încât poliţistul abia zărea pe unde să calce. Câteva sculpturi înfăţişând personaje ca de coşmar şi trupuri goale înlănţuite erau luminate discret de lămpi cu ultraviolete. Pe peretele dinspre apus erau atârnate două draperii grele din catifea, de un roşu sângeriu. În faţa lor trona o masă din marmură neagră, într-atât de lustruită, încât pe suprafaţa ei se reflectau cele patru torţe care ardeau în colţuri. Exact în centrul masei era o scobitură semisferică din

care pleca spre colțuri patru şanţuri, realizate cu măiestrie. Privită de sus, masa părea suportul unui „X” imens, ce avea în centru o pată parcă scăpată din stiloul unui puşti neglijent. În scobitura din centrul mesei erau aranjate şase inimi de porumbel, în şase boluri umplute cu sânge dar şi şase cuţite. Această masă reprezenta altarul „Cavalerilor satanişti” şi totul era pregătit ca pentru ceremonie.

Absorbit de aceste aranjamente, West abia dacă luase în seamă prezenţa oamenilor îmbrăcaţi în robe negre, cu glugi pe cap, trase peste chip astfel încât să nu fie recunoscuţi. În lumina oferită cu zgârcenie de torţele de lângă altar, îi venea foarte greu să-şi dea seama dacă cei prezenţi erau femei sau bărbaţi. Toţi aşteptau în linişte începerea ceremoniei.

Victoria îi făcu semn texanului să se aşeze pe unul dintre locurile rămase libere, în timp ce ea se îndrepta spre altar. Îşi trase gluga de pe cap şi scoase dintr-un săculeţ de piele un praf, pe care îl presără pe făcliile de la colţurile mesei. Amestecul acela arse cu o flacără alb-strălucitoare, răspândind în cameră un miros plăcut. Misterioasa pudră aromată era un afrodiziac pe care George şi Victoria îl pregăteau după o veche reţetă africană. Ingredientul principal era cornul de rinocer, transformat prin măcinare într-o pulbere fină, care era amestecată cu altele, devenind astfel un afrodiziac puternic. O dată ars, acest afrodiziac degaja un miros ce provoca o stare de excitaţie.

Cei din sală se înfierbântară în foarte scurt timp, ştiind cu toţii că urma „comuniunea cu diavolul”. Victoria continuă cu o serie de incantaţii, apoi îi aduse drept ofrandă lui Satan cele şase inimi de porumbei.

Corky se simţi atât de excitat, încât ar fi posedat chiar atunci o femeie. Imaginaţia sa începuse să o ia razna. Sexul intrat în erecţie îl durea, bărbatul dorindu-şi să poată scăpa de strânsoarea hainelor. Victoria păşi prin sală, având în mâini unul dintre bolurile cu sânge. Se opri în dreptul primei bănci, iar bărbatul ales de ea îngenunche şi îi sărută mâna. Prima Doamnă murmură câteva cuvinte de neînţeles, înmuie două degete în sânge şi mânji buzele celui îngenuncheat. Îl însemnă

pe funte, pe bărbie, pe nas şi pe obraji. Apoi repetă aceste mişcări cu ceilalţi membri ai sectei. După aproximativ o jumătate de oră, când terminase cu cei de faţă, ajunse la Corky West. Şi îi spuse:

— Urmează-mă!

Victoria îl luă de mână şi îl trase după ea; lângă altar. Dădu draperiile într-o parte, lăsând vederii o canapea imensă de culoarea sângelui. Îl îmbie pe Corky să se întindă, iar acesta se supuse, acceptând să stea cu faţa în sus. Victoria începu să-şi plimbe mâinile pe deasupra lui, fără să-l atingă. Murmura cuvinte bizare şi strângea în mână o sticlă cu o licoare verzuie, pe care i-o turnă bărbatului pe gât. Excitat la culme, texanul închise ochii, înghiţind în sec. În acest timp, George umbla printre adepți cu binecunoscutul coşuleţ pentru donaţii.

— Rămâi aşa până ce îţi spun eu să deschizi ochii! îi şopti Victoria, pe un ton care promitea multe.

Apoi se dezbrăcă de pelerină, pe sub care nu avea nimic, şi făcu un semn discret către două fete. Acestea se apropiară de ea şi toate trei îl înconjurară pe Corky.

— Poţi să deschizi ochii!

Căpitanului nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Trei dintre cele mai frumoase femei din sală stăteau în jurul lui, mângâindu-l, sărutându-l, frecându-şi trupurile splendide şi catifelate de el. Nici în fanteziile lui cele mai îndrăzneţe nu visase să facă amor cu trei tipe în acelaşi timp. În acele clipe, ar fi acceptat să facă orice pentru acele femei şi s-ar fi lăsat în voia lor fără inhibiţii.

Victoria era, însă, cea care conducea reprezentaţia. Îl sărută sălbatic pe gură, în timp ce mâinile îi explorau trupul păros şi asudat de emoţie. Se urcă deasupra lui, în picioare, îi întinse glezna să i-o sărute, iar texanul se supuse cu plăcere, uimit fiind şi el de îndrăzneala pe care o căpătase subit. Femeia îşi trase brusc laba piciorului din mâna lui, lăsându-se în genunchi, peste el. Corky se bucură de atâta frumuseţe, atingându-i sânii rotunzi şi mari, fini ca mătasea. Dar simţea că nu mai avea răbdare să ducă la bun sfârşit acel preludiu, aşa că o apucă hotărât, de şolduri. Victoria îşi arătă dinţii într-

un zâmbet larg şi, drept răspuns că înţelesese dorinţa lui, se înfipse fără milă în membrul său, apoi începu să se mişte într-un ritm năucitor.

Corky se lăsă în voia celor trei femei, ca într-un vârtej copleşitor. Tocmai când Victoria termină actul sexual, bărbatul simţi o durere în zona anusului.

Femeia asta le ştie chiar pe toate, îşi spusei el, crezând că Victoria încerca să-i facă cine ştie ce şmecherii erotice. Totuşi, trucurile astea nu sunt stilul meu.

Chiar dacă ar fi fost Victoria, durerea i se părea insuportabilă, aşa că se ridică, cu gândul să pună capăt acelei jene.

CAPITOLUL VIII

Se auzi soneria. Katty se îndreptă către uşă cu un sentiment de teamă în inimă. Cu toate că îl aştepta pe Eric, de la moartea micului câine al lui Christian, fiecare ţârâit al soneriei, orice zgomot de paşi sau scârţâitul portiţei de la intrarea în curte îi produceau frică. Tresărea la fiece mişcare dubioasă. Se uită pe geam şi îl observă pe Eric. Deschise uşa şi se aruncă în braţele lui:

— Mulţumesc! Mulţumesc că eşti aici! Nu credeam că o să vii.

În spatele ei apăru puştiul, care urmărise scena şi avea o figură mirată. Timp de o clipă, Eric avu impresia că puştiul îl privise cu neîncredere şi se simţi jenat. Poate că nu îşi văzuse niciodată sora îmbrăţişându-se cu un bărbat.

— Îţi promisesem doar, se eliberă Eric cu blândeţe. Contactul cu trupul acestei femei senzuale îl tulburase mai mult decât se aşteptase şi nu voia ca ea să bage de seamă acest amănunt. Mai ales că nu purta pe ea decât un halat de satin alb, al cărui decolteu avea tendinţa să se desfacă, dezvăluindu-i sânii tari şi îmbietori.

— Noi am luat cazul în serios, continuă el în timp ce intra în casă. Am obţinut de la şeful meu dreptul de a vă asigura protecţia. În paralel, conducem o altă acţiune, care are ca scop rezolvarea cazului vostru.

— Ce acţiune?

— E mai bine să nu ştii, pentru siguranţa ta şi a celor implicaţi. Dar sper că se va termina şi că frăţiorul tău va fi în afara oricărui pericol.

— Aşa sper şi eu!

Eric o urmă pe Katty în salon. Christian se retrăsese, dar – fără îndoială – pândea, ca să asculte conversaţia dintre sora lui şi acel bărbat pe care îl îmbrăţişase. De când muriseră părinţii lor, băiatul simţea orice prezenţă masculină ca pe o ameninţare a exclusivităţii afective de care beneficia.

Casa nu era prea mare, dar aranjamentul special o făcea atrăgătoare. O canapea extensibilă, îmbrăcată în piele, trona impunătoare în salon. Pe peretele din spatele canapelei era atârnat un tablou, ce reprezenta portretul unei femei de o frumuseţe rară, care semăna leit cu Katty. Alături de acea femeie, în acelaşi tablou, era un bărbat cu trăsături foarte plăcute şi o mustaţă subţirică.

— Sunt părinţii mei, spuse Katty, observând privirea poliţistului.

— Mi-am dat seama. Mama ta a fost foarte frumoasă, iar tu îi semeni foarte mult.

Fata se prefăcea că nu înţelege complimentul subtil şi încercă să se scuze pentru felul în care era îmbrăcată.

— Scuză-mi ţinuta, dar abia am ieşit din bucătărie. Dacă aştepţi puţin, o să mă îmbrac adecvat pentru această cină în doi. Eşti de acord?

— Sincer, nu mă deranjează cum eşti îmbrăcată. Eu am venit să cinez cu o anumită domnişoară, nu cu hainele ei…

Katty se amuză de gluma lui, bucurându-i auzul cu un râs ca de clopoţel.

— Prefer să mă schimb. Până atunci, tu poţi să te aşezi la masă.

— Lasă, prefer să te aştept în picioare!

— Nu, nu, nu! Aşază-te. Am preparat o friptură de viţel stropită cu vin şi alte câteva specialităţi, după o reţetă proprie. Dar cât mă schimb eu, serveşte un aperitiv! îi sugeră Katty, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

La fiecare pas, halatul îi dezvelea gambele subţiri şi lucioase, puse în valoare de papucii roşii cu tocuri joase. Cordonul halatului îi strângea talia fină, făcând ca satinul să se muleze pe formele rotunde. Privind-o, Eric îşi dădu seama că femeia nu purta nimic pe sub veşmântul lucios. În loc să se aşeze pe canapea, o urmă ca magnetizat până în dreptul dormitorului, unde aproape că se lovi de uşa care se închise, după ea.

— În barul din salon găseşti băuturi, strigă ea din spatele uşii. Serveşte-te!

— Mulţumesc, nu aş vrea să te deranjez prea tare. Între timp, tânăra deschisese uşa.

— Din contră, sunt fericită că eşti aici. Cred că ţi-ai dat seama. În plus, sunt o bucătăreasă foarte bună. Sper să-mi spui dacă m-am înşelat, nu-i aşa?

— Dacă ţi-au spus alţii că eşti o bucătăreasă pricepută, înseamnă că aşa este. Ea îl privi fix în ochi, pe buze apărându-i un zâmbet adorabil, care îi făcea o gropiţă în obraz.

— Sper că n-ai să-mi spui că eşti gelos!

— Ar fi absurd! zise el şi se folosi de pretextul cu băutura pentru a scăpa de situaţia jenantă.

Dintr-o singură frază, femeia ghicise la ce se gândea Eric şi se înroşi până la rădăcinile firelor de păr. Închise uşa şi se gândi dacă era bine ce avea de gând să facă. Eric îşi pusese două cuburi de gheaţă într-un pahar şi turnă nişte whisky *Jack Daniel's* peste ele. Tocmai scotea o ţigară din pachet, când auzi un glăscior supărat.

— Sa ştii că sunt cu ochii pe tine! O singură mişcare greşită şi eşti un om mort!

Lui Eric nu-i venea să creadă. O ameninţare atât de cruntă, aruncată de o voce de copil. Întoarse capul şi îl văzu pe Christian.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, puştiule.

— Auzi, nu mă lua pe mine cu „puştiule"! Dacă te prind că îi faci cel mai mic rău surorii mele, ai încurcat-o! Dar mai bine hai la mine în cameră, să discutăm ca între bărbaţi! Nu vreau să mă vadă Katty aici. I-am promis solemn că voi rămâne la mine.

Copilul porni spre camera lui, cu Eric la un pas mai în spate. Acesta închise uşa în urma lui. Nici nu intră bine, că micuţul îl şi luă în primire.

— Vreau să ştiu ce ai de gând cu sora mea. Ţi-am spus că nu vreau să sufere. De când au murit ai mei, eu am rămas bărbatul în casă. Şi trebuie s-o ocrotesc. Te ascult!

Eric nu ştia ce să mai creadă. Vedea bine: în faţa lui era un copil, dar discuţia îi amintea de tatăl primei sale prietene. Nu ştia cum să reacţioneze. Se mai gândi câteva minute, după

care începu să-i vorbească:

— Christian, cred că ce am eu de gând ne priveşte pe mine şi pe sora ta! E majoră şi poate să ia singură decizii.

— Nu este chiar aşa, răspunse imediat puştiul. Gândeşte-te ce ai face dacă partenera ta, Jane Heron, parcă aşa o cheamă, ar vrea să se arunce de pe un bloc! Ai lăsa-o?

— Sigur că nu, dar nu este aceeaşi situaţie. Una e să împiedici un om să se sinucidă şi alta este… Eric se opri, realizând brusc că interlocutorul său avea doar… 12 ani.

— Să te culci cu cineva! Să faci dragoste, sex! Asta voiai să spui, nu?

Eric rămase „mască". Era cât pe ce să scape paharul din mână. Nu ştia ce să mai spună. Puştiul din faţa lui gândea ca un adult la 30 de ani. În plus, îi ghicise intenţiile. Copilul nu aşteptă răspunsul lui.

— Poţi să faci ce vrei, dar ai grijă să nu sufere. Sunt conştient că va veni o vreme când Katty se va căsători, dar vreau să mă asigur că va intra pe mâini bune, că cel care o va lua de nevastă o va iubi şi o va respecta. Apropo, că tot a venit vorba despre sex, partenera ta nu e de lepădat. Are nişte ţâţe şi un cur… Mamă, mamă! Dacă aş fi fost puţin mai în vârstă, fii sigur că m-aş fi dat la ea. Ar fi fost interesant să ieşim toţi patru, nu crezi?

— Ba da! apucă Eric să bolborosească, năucit de ceea ce putea să scornească mintea unui puşti de-12 ani.

— Acum poţi să te duci în salon, să nu te aştepte Katty. Sper că tot ce am discutat rămâne între noi.

— Desigur, aprobă Eric, apoi ieşi din cameră.

Cum ajunse în salon, dădu pe gât tot conţinutul paharului, apoi se îndreptă spre bar pentru a-şi mai prepara o doză. Îi era absolut necesar lichidul acela arzător, după o asemenea discuţie profundă cu un copil. Era tulburat la culme. Dar nu mai avu timp să se gândească la cele dezbătute, căci se auzi strigat:

— Eric, ce părere ai?

Se întoarse şi rămase fără cuvinte când o văzu pe Katty îmbrăcată într-o rochie albastră cu reflexe verzui. În plus, fata

avea o poziţie provocatoare, cu pieptul scos în afară şi spatele arcuit, astfel că se remarca şi mai mult rotunjimea formelor. Lui Eric nu-i scăpă un amănunt: sfârcurile sânilor erau întărite, ceea ce îl făcu să se gândească la faptul că tânăra era la fel de nerăbdătoare ca şi el.

— Arăţi foarte bine! Nu am cuvinte să te pot descrie. Eşti minunată!

Femeia simţi că se înroşeşte peste măsură şi plecă spre bucătărie. Se întoarse cu un platou pe care trona o friptură aburindă, garnisită cu tot felul de legume. În cealaltă mână ţinea un vin de *Bordeaux,* roşu-rubiniu, cu o transparenţă ispititoare.

— Sper că ţi-e foame şi că vei aprecia talentele mele culinare.

De când o văzuse îmbrăcată în acea rochie „obraznică", lui Eric îi dispăruse complet pofta de mâncare. Altă poftă îl măcina pe el în acele momente, aşa că dădu la iveală instinctele primare de mascul. Aşteptă, precum un animal la vânătoare, ca tânăra să pună tava pe masă şi se năpusti asupra ei, luând-o pe sus. O aşeză grăbit pe canapea şi o copleşi cu o serie de sărutări fierbinţi. Fata renunţă să protesteze şi nu se putu abţine să nu-i răspundă la fel de pătimaş.

— Eric, termină! Christian este în camera alăturată şi nu vreau să ne audă.

Cu mare dificultate şi cu un regret de nedescris, bărbatul se smulse din încleştarea pasională. Îşi aşeză părul şi o privi cu dragoste.

— Hai să mâncăm şi, dacă eşti la fel de simpatic, putem continua după aceea în camera mea ce ai început tu acum…

Cuvintele pline de promisiuni ale fetei îi aduseră tot felul de speranţe în suflet, astfel că spuse scurt:

— Sunt de acord. Mi-e o foame de lup!

CAPITOLUL IX

Melanie ridică privirea de pe monitorului computerului, deoarece auzise mişcare în spatele ei. Uşa se închise în urma lui Corky West.

— Bună ziua, şefule! îl întâmpină, vioaie.

Contrar obiceiului, Corky o salută morocănos, mormăind câteva cuvinte de nedesluşit. Străbătu biroul secretarei, cu privirea spre covor, legănându-se necăjit. Intră în birou fără să spună nimic; nu ceru nici măcar o cafea. Era, în mod evident, ori obosit ori prost dispus.

Melanie rămase cu gura întredeschisă pentru câteva clipe, într-o expresie de nedumerire. Dar se întoarse spre computer şi începu să tasteze. Compuse o frază, o citi, constată că nu spunea nimic, apoi corectă trei greşeli de ortografie… îşi dădu seama că nu se putea concentra. Se ridică de pe scaun şi se duse la uşa şefului ei, bătând discret.

— Intră! se auzi de cealaltă parte.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă ea timid.

Abia atunci observă că avea un ochi vânăt şi un pansament pe una dintre mâini.

— Nu!

— Ceva nu e în regulă, şefule?

— Târâtura, oh, târâtura!

Melanie nu mai scoase niciun cuvânt de uimire. Căpitanul nu obişnuia să se exprime trivial. Din respect pentru tristeţea lui, secretara preferă să nu pună întrebări, ghicind că explicaţia va veni de la sine.

— Îţi dai seama? Au vrut să mă violeze. Şi totul numai din cauza lui Eric.

Auzind asemenea lucruri, Melanie se aşeză pe scaun şi se relaxă, gata să asculte amănuntele care nu puteau să lipsească din această poveste. Şi cum putea bravul de Eric să fie complicele unei tentative de sodomie asupra şefului ei? Explicaţia trebuie să fie palpitantă.

— Eşti la curent cu această poveste cu sectanţii?

— Vag, şefule, vag!

— Acest păcătos de Eric m-a determinat să intru în sectă, pentru a face unele cercetări aprofundate. Prostii! Era să intre altul în mine! Da, adevăratul şef al sectei. O matahală cretină, echipat cu un instrument gros cât un castravete.

— Dacă mi-aţi spune şi începutul, şefule! îndrăzni Melanie.

— Povestea cu Hristos o ştii, nu? Se pare ca acest Hristos este fratele unei prietene a lui Eric.

— Până aici, sunt la curent.

— Mizerabilul ăla nu a găsit altă idee mai bună decât să mă trimită pe mine să penetrez această sectă, cum ţi-am spus. Adică să mă înscriu în ea, dându-mă drept unul dintre nebunii ăia, fanaticii slujitori ai diavolului. Şi asta numai pentru a afla ce se petrece acolo. Aseară m-am dus la prima lor ceremonie, fiind invitat de cea care se dădea drept conducătoarea sectei. Şi acolo, surpriză! În afară de faptul că şeful sectei nu era persoana indicată de detectivii mei preferaţi, am avut parte şi de alte surprize. Dacă la ceremonia de iniţiere şi la cererea de bani mă aşteptam, nu eram pregătit şi pentru ce s-a întâmplat la sfârşit.

— Dar ce s-a întâmplat? scăpă femeia, cu vădit interes. Trebuia şi ea să aibă ce povesti prietenelor la partida de poker pe care o jucau o dată pe lună. Iar ceea ce spunea şeful ei merita ascultat.

— Cum ţi-am spus. Partea de final, cea cu orgia, a fost o surpriză totală. Eric, cu femeiuştile lui! comentă Corky printre dinţi.

Furia lui West provoca râsul Melaniei, dar aceasta se abţinea cu stoicism, pentru că nu voia să piardă niciun cuvânt.

— Orgie? Ce orgie?

— Da, la sfârşitul ceremoniei. Eu eram întins pe o canapea, cu ochii închişi. Gagica aia făcea tot felul de descântece asupra mea. După care mi-a spus să deschid ochii. M-am conformat. Ce crezi că am văzut acolo? Toţi se dezbrăcau şi se amestecau, pierzându-şi propria identitate. Totul părea o entitate care se autosatisfăcea. Când am remarcat că toţi erau

în fundul gol, ce trebuia să fac? M-am dezbrăcat şi eu. Când am văzut că toţi se regulau, am participat şi eu. Ca un nou adept, am avut onoarea să o posed primul pe aşa-zisa conducătoare. După spusele lui Eric, această curvă, Lorraine Maverick, este liderul grupului de satanişti. Până aici, n-a fost prea greu.

Melanie nu zicea nimic, mimând supărarea şefului ei. În sinea sa, însă, mustăcea la gândul că urma partea tare a povestirii.

— Această femeie e foarte bine înzestrată, în ciuda vârstei sale: 39 de ani. Dar, în timp ce mă ocupam de ea, ce simt? O durere în zona mea cea mai intimă: în fund. Îţi dai seama, un tip îşi introdusese degetul în fundul meu! strigă indignat căpitanul.

Melanie expuse expresia cea mai compătimitoare pe care o putea găsi în acel moment, în ciuda hohotelor de râs care o cotropeau.

— La început, am crezut că era ea, tipa cu care mă regulasem până atunci, şi că voia să-mi ofere un răsfăţ în plus. Dar nu! continuă răvăşit poliţistul. Era o caricatură de bărbat, cu bot de maimuţă şi chelie, care venise din spatele meu, ţinându-şi organul în mână. Ce crezi că voia să facă?

— Ce voia? aproape că strigă şi secretara, cu ochii măriţi de curiozitate.

— Să-mi penetreze anusul! Să bage organul lui hidos în locul degetului! Să mă sodomizeze! Şi se presupunea că trebuie să-mi placă. Mie! strigă, cuprins de furie, căpitanul. Eu, care sunt un cetăţean onest, cu toate taxele plătite!

Lui Melanie îi era tot mai greu să-şi stăpânească râsul. Situaţia era hilară, e adevărat, dar cel mai mult o amuza aerul jignit al căpitanului. Trebuie să-l fi călcat rău de tot pe bătături de nu i-a trecut supărarea după o noapte!

— Inutil să spun că nu am mai putut savura momentele plăcute cu târfa aia. L-am tras un upercut clasa-ntâi mişelului. Am crezut că e suficient să-l dobor la podea, dar se pare că nespălatul era obişnuit să încaseze bătaie. Ca să mă debarasez de el, mi-a trebuit un sfert de oră, iar în timpul ăsta nici el nu

a lovit în gol. Ai văzut ochiul meu?

— Ar fi fost greu să-mi scape!

— Şi degetele-mi sunt jupuite! Nu-ţi descriu atmosfera din sală, după bătaie! Orgia s-a oprit pentru toţi şi nu mi-a sărit nimeni în ajutor. Curios lucru, dar se pare că le părea rău că s-au oprit!

Melanie reuşea cu greu să-şi mai abţină hohotele de râs. Îi scăpă totuşi un zâmbet, lucru care nu a trecut neobservat de căpitan. Cine putea ignora faptul că multe secte nu serveau decât ca pretext pentru practicarea unor orgii sexuale delirante…

— Aşa, amuză-te! Râzi de figura mea! Toţi sunteţi la fel. De îndată ce unul are o problemă, voi vă distraţi!

— Nu, şefule, nu e asta!

— Nu-ți agrava situaţia, o întrerupse căpitanul. Imediat ce vine Eric, să se prezinte la mine! Secta lui… se va bălăci singur în ea!

* * *

George reflectă la cele petrecute. Şedinţa de ieri degenerase într-o noua catastrofă. După fuga lui Katty, iată că o luptă corp la corp se declanşase în plină ceremonie. De ce nu se pretase la joc noul adept? Probabil că Nicholas Benedict nu-i explicase în întregime regula ceremoniei; dar ar fi trebuit să-l anunţe pe George să nu adopte prea repede rolul de seducător. În pofida ambianței, bărbaţii nu erau întotdeauna disponibili pentru anumite practici sexuale.

— Victoria! strigă el.

Aceasta apăru în uşă, având obişnuita ei atitudine de respect aparent.

— Ce s-a întâmplat, dragule?

— Ce să se întâmple? Parcă n-ai şti! Uită-te la mine! Tâmpitul ăla mi-a învineţit un ochi şi mă doare falca de nu mai pot. Dacă am fi avut suficiente femei, nu s-ar fi întâmplat asta.

— E numai vina ta. Ce ţi-a venit să încerci să i-o tragi?

— Credeam că vrea şi el, că îi place. Parcă nu ştii cum sunt bogătaşii ăştia! Ar da o grămadă de bani numai ca să le-o dai

să se joace puţin cu ea.

— Sper să-ţi fi fost învăţătură de minte, să-ţi intre în cap că nu toţi sunt perverşi! Întrebarea este ce o să facem mai departe?

— Trebuie, să luăm din nou legătura cu texanul. Nu putem să ne permitem pierderea unei prăzi atât de preţioase. Am putea stoarce o grămadă de bani din conturile sale.

— Am să mă ocup eu de el. Iar tu…

Eu o să mă îngrijesc de racolarea unor noi membri de sex feminin. Sper să nu am parte de ceea ce am păţit cu târâtura aia.

— Poate ar fi bine să plătim nişte prostituate. O să le instruiesc personal şi, dacă le plătim bine, vor face tot ce vrem noi. În plus, vor lucra într-un lux cum nu prea au avut parte. Aşa că nu am avea de ce să ne facem probleme.

George cugetă puţin. Victoria avea dreptate deşi nu ar fi vrut să recunoască acest lucru. Profesionistele nu aveau motive să se sperie de nişte trupuri goale sau de orgiile lor sexuale Atâta timp cât erau plătite, nu conta cum şi cu cine făceau sex…

— Da, e o alternativă bună. Dar tu ocupă-te de texanul ăla ţâfnos! Are prea mulţi bani de care ne putem folosi, aşa că nu trebuie să ratăm ocazia.

Victoria părăsi încăperea, lăsându-l pe „marele” George cu gândurile lui. Acesta revăzu cu ochii minţii chipul lui Christian.

Trebuie să-l prind şi să-l omor în văzul tuturor îşi spuse el. Este cel mai bine aşa. Voi face un sacrificiu uman, iar cei care vor fi de faţă nu voii mai putea părăsi niciodată secta. Vor deveni complici la crimă, ceea ce mie îmi va aduce foarte mulţi bani. Da! Banii contează în viaţă! Fără ei, eşti un nimic, iar când îi ai, îţi oferă totul. Într-adevăr, banii sunt cei mai importanţi în viaţă.

Zâmbi diabolic, imaginându-şi teancuri de dolari, care i-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară.

CAPITOLUL X

— Au apărut deştepţii ăia doi? întrebă, supărat, căpitanul.

— Nu, şefule, n-au venit încă, răspunse Melanie.

— Sună-i şi spune-le să se prezinte de urgență la mine!

— Acum îi sun!

Nici nu termină să-i dea răspunsul căpitanului, că şi puse mâna pe telefon. Formă numărul de mobil al lui Eric, convinsă că, în acest fel, îl va găsi.

— Detectiv Eric Black, veni răspunsul acestuia.

— Bună, Eric. Sunt Melanie. Cred că ar fi cazul ca tu şi Jane să vă prezentaţi urgent în biroul şefului. E supărat rău de tot; în plus, este şi frumos machiat. Urlă ca un leu în cuşcă. Veniţi repede! O.K.?

După un sfert de oră, Eric şi Jane îşi făcură apariţia în biroul Melaniei. Aceasta apăsă de îndată pe butonul interfonului.

— Şefule, au ajuns amândoi.

— Să intre imediat! se auzi vocea tunătoare a căpitanului.

Metanie le făcu semn că pot pătrunde dincolo de prag. Eric şi Jane deschiseră uşa cu prudenţă, ca şi cum de partea cealaltă a ei se afla un infractor înarmat, gata să le pună vieţile în pericol.

— Aţi apărut, mişeilor? îi luă căpitanul în primire de cum păşiră în încăpere.

— Bună ziua, şefu'! Ne-aţi chemat?

— Bună o fi pentru voi! Şi ce întrebare este asta? Bineînţeles că v-am chemat! Trebuie să vă spun câteva vorbe.

Corky West se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe nervos, măsurând biroul de-a lungul şi de-a latul. Jane se uită la faţa caraghioasă a şefului ei şi zâmbi discret. Brusc, Corky se opri în mijlocul încăperii şi spuse dintr-o suflare:

— Gata! S-a terminat cu sectanţii voştri. Să nu mai aud nimic de obsedaţii ăia!

— Şefu', dar aţi promis că ne veţi ajuta! izbucni Eric.

— Ce? Am zis gata şi aşa rămâne! O să va ocupaţi de moartea fostului viceprimar şi să nu mai aud niciun comentariu!

— Dar ce s-a întâmplat de sunteţi atât de supărat? întrebă Jane cu blândeţe.

— Lasă, şefu' că ochiul ăsta vânăt vă aminteşte de primii ani petrecuţi în poliţie!

Figura lui West se îmblânzi la auzul acestor cuvinte, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi amintea de debutul lui în slujba comunităţii. Se calmă dintr-o dată şi le povesti ce se întâmplase. Eric îl ascultă cu mare atenţie şi păru să cugete asupra unor amănunte. Îl întrerupse pe Corky cu o întrebare:

— Şefu', aţi spus că vi s-a dat o băutură şi că au ars nişte substanţe la flacăra unei făclii?

— Da, de ce întrebi?

— … Şi că, după un timp, aţi simţit că sunteţi foarte excitat şi…

— Exact! exclamă Corky. Crezi că am fost drogat?

— Este posibil! Mai degrabă, aş spune că vi s-au dat afrodiziace.

— Ei, asta ar explica multe! Acum îmi dau seama de ce erau atât de dezlănţuiţi cei din sală.

— Eric, din câte am înţeles eu, cred că nu Victoria este capul sectei, ci acel George, interveni Jane. Ar trebui să facem nişte investigaţii, să aflăm mai multe despre individ.

— Parcă am stabilit că nu vă mai ocupaţi de această poveste. Trebuie să vă concentraţi toată atenţia asupra decesului lui Mark Pullman. Este clar?

— Da, şefu'. Dar voiam să…

— Niciun „dar"! Am stabilit că terminăm cu povestea asta. Problema este că vreau să ştiu ce e cu George ăsta. Am o răfuială personală cu el, mai zise Corky West, scrâşnind din dinţi. Acum puteţi pleca!

* * *

Eric trecuse de poarta de fier forjat şi se îndrepta către casa fostului viceprimar. O singură privire i-a fost suficientă pentru a se lămuri de bogăţia celui care, cu câţiva ani în urmă,

avusese o influenţă foarte mare în treburile oraşului.

O casă ca asta sigur nu a cumpărat-o din salariu! gândi Eric.

Urcă treptele de marmură, străjuite de doi sfincşi, apoi bătu în uşa de lemn, frumos sculptată. În scurt timp, o tânără – care părea mexicană, după nuanţa tenului – apăru în cadrul uşii. Eric îşi aruncă o privire de cunoscător asupra formelor tinerei şi ajunse la concluzia că, în mod sigur, viceprimarul avusese cu ce se ocupa şi acasă, în timpul liber.

— O căutăm pe doamna Pullman, îi spuse el femeii.

— Doamna nu vrea să primească pe nimeni de două zile. Reveniţi. Poate, mai târziu, va fi de acord să vă vorbească.

— Suntem de la poliţie. Trebuie să o vedem neapărat.

Fata care le deschisese uşa nu mai spuse nimic şi le făcu loc să intre. În acea clipă, văduva viceprimarului cobora scările. Îi văzu pe cei doi, realiză că erau străini şi vru să se întoarcă la etaj. Eric dori să strige după ea, dar Jane i-o luă înainte:

— Doamnă Pullman, trebuie să vorbim cu dumneavoastră!

— Nu! Sunt în doliu… vă rog să mă scuzaţi, poate altă dată…

— Poliţia, doamnă! o întrerupse Eric şi îi arătă legitimaţia.

— Ah, scuzaţi-mă! Nu ştiam cine sunteţi!

Îi invită să ia loc pe fotoliile îmbrăcate în piele, aflate în sufrageria imensă, unde erau găzduiţi şi doi ficuşi impresionanţi.

— Morena, adu trei cafele! mai spuse tânăra văduvă, aşezându-se lângă cei doi poliţişti.

Femeia nu avea mai mult de 35 de ani, deşi cei doi poliţişti se aşteptau la cu totul altceva. Jane se întrebase de multe ori cum se înţelegeau cuplurile în care diferenţa de vârstă dintre parteneri era destul de mare. Mai mult ca sigur, se căsătorise din interes, aşa cum fac multe femei într-o situaţie similară. Ce alte motive ar fi avut? Acum chiar că începuse s-o suspecteze pe doamna Pullman. Exista posibilitatea ca aceasta să-l fi ucis pentru bani. Se vedea cu ochiul liber că viceprimarul fusese bogat.

— Presupun că faceţi o anchetă în legătură cu moartea

soţului meu.

— Într-adevăr doamnă, răspunse Jane. Pentru moment, nu au fost dezvăluite presei circumstanţele în care a murit soţul dvs., dar cred că bănuiţi că acest lucru nu poate continua prea multă vreme.

Văduva îşi plecă privirea, care îi trăda îngrijorarea.

— Vă daţi seama? E posibil să fi avut o criză cardiacă. E adevărat că era în timpul unui tratament. Dar tocmai în acea parcare cunoscută pentru clientela ei sordidă! El, care a luptat împotriva încălcării bunelor moravuri. Niciodată, niciodată nu s-ar fi atins de una dintre acele fete!

Bietei femei nu i se spusese tot adevărul. În momentul decesului, bărbatul ei era într-o stare de epuizare sexuală greu de acceptat pentru o soţie devotată. Această stare fusese provocată de o slăbiciune a inimii, la care se adăugase efectul unei cantităţi importante de *Viagra.* Medicul legist fusese ferm când se pronunţase.

Jane se gândi că, din punct de vedere sufletesc, era mai bine ca văduvei să nu i se spună acest amănunt. Dar situaţia iscată astfel nu le făcea munca mai uşoară. În mod clar, doamna Pullman nu era la curent cu viaţa dublă a soţului ei sau, dacă era, adoptase politica struţului pentru a-şi păstra demnitatea care îi mai rămăsese, în ambele cazuri, nu le putea fi de ajutor pentru a afla asasinul. Doar… dacă era părtaşă… Pentru moment, erau nevoiţi să intre în jocul ei.

— Bineînţeles, doamnă. Totuşi, soţul dvs. avea activităţi particulare în afara profesiei?

— Citea. Citea enorm de mult şi era pasionat de grădinărit. Muncea foarte mult în grădină.

— Citea acasă? întrebă Eric.

— Acasă şi nu numai. Seara, frecventa adesea biblioteca primăriei, unde era cunoscut de toată lumea.

— Îl însoţeaţi vreodată?

— Nu, niciodată. Mie nu prea îmi place să citesc. Prefer să colind magazinele sau să stau de vorbă cu prietenele. Ştiţi, la vârsta mea, nu pot sta închisă în casă.

— Ne mai puteţi spune ceva în privinţa relaţiilor sale?

Doamna Pullman cugetă un timp, apoi dădu din cap, făcându-i să înţeleagă că nu avea informaţii în acest sens.

— Nu, nimic. Ducea o viaţă obişnuită: muncea, citea, apoi venea acasă.

— Putem să aruncăm o privire prin lucrurile sale personale?

— Sigur că da. Poftiţi.

Văduva se ridică şi le făcu semn să o urmeze. Trecură printr-un coridor ai cărui pereţi erau decoraţi cu diferite tablouri pictate de necunoscuţi. Cineva din familie era iubitor de artă sau, poate le cumpărase din capriciu.

— Iată, aceasta este camera lui. Luaţi tot ce doriţi, dacă este util pentru ancheta dvs.

— Mulţumim, doamnă.

— Ştiţi, aş vrea atât de mult să-l găsiţi pe cel care a făcut acest lucru!

Cei doi poliţişti bănuiau că era vorba de o femeie, dar preferau să nu divulge această informaţie, mai ales că acum începuseră s-o suspecteze chiar pe doamna Pullman. Poate, criza cardiacă avusese loc din cauze naturale, dar de ce medicul legist afirmase că viceprimarul a murit în alt loc decât cel în care a fost găsit cadavrul? Cu alte cuvinte, acesta fusese mutat.

Camera domnului Pullman servea drept dormitor şi loc de studiu. Biblioteca, înţesată cu cărţi, acoperea un perete întreg. Într-un colţ, era instalat un birou cât al unui ministru, pe care se afla o grămadă de hârtii şi de dosare lăsate în dezordine. De cealaltă parte a camerei trona un pat dublu, acoperit cu o pilotă bleu, lucru neobişnuit pentru un bărbat.

— Înainte era dormitorul nostru, îi lămuri femeia, surprinzând privirile lor intrigate. De ceva vreme, am hotărât să dormim separat.

Poliţiştii nu reacţionară în niciun fel. Jane se apropie de birou şi răsfoi câteva dosare, deşi nu căuta ceva anume. Fără să vrea, se întrebă în gând dacă avea vreo utilitate acest lucru. Dacă avea sub ochi dovezile, iar ea nici nu bănuia? Deodată, îi veni în minte o idee şi se întoarse la fel de brusc către stăpâna

casei, care rămăsese rezemată de tocul uşii.

— Ştiţi unde îşi ţinea extrasele după conturile bancare?

— În sertarul din mijloc al biroului, veni răspunsul prompt.

Jane scoase carnetele de cecuri din sertarul indicat şi începu să le răsfoiască.

— Soţul dvs. nu semna multe cecuri.

— Doar strictul necesar. Plătea toate cheltuielile prin virament automat, iar pentru cumpărăturile de zi cu zi folosea cardul. Avea un card „VISA", pe care îl considera foarte comod.

La auzul acestei afirmaţii, Eric se încruntă. Printre lucrurile găsite asupra cadavrului nu exista niciun card. Nu s-a găsit nici măcar un act de identitate. Poliţia crezuse că fusese vorba de un jaf soldat cu crimă, dar la autopsie s-a aflat de infarct şi de *Viagra.*

— E la dvs. cartea de credit? întrebă Eric cu o curiozitate nedisimulată.

— Nu, o păstra mereu asupra lui.

— Aţi reclamat dispariţia ei? |

— Nu, bineînţeles că nu. Nici măcar nu-i cunosc codul de securitate. Şi, pe urmă, avocatei nostru s-a ocupat de toate formalităţile administrative în legătură cu decesul bietului meu Mark. Ar trebui să-l întâlniţi pe acest tânăr. E fermecător. E posibil ca el să fi blocat cartea de credit; cu siguranţă, el ştia codul de securitate al acesteia. Mi-a spus că Mark îi dăduse toate dispoziţiile necesare pentru ca eu să nu am nicio grijă, în caz că apare vreo problemă…

Ocupată să studieze vraful de hârtii de pe birou, Jane dădu din cap în semn de înţelegere. Reperând un număr de telefon al agenţiei bancare unde îşi ţineau banii soţii Pullman, spuse către Eric:

— Am găsit numărul de telefon al băncii.

— Încearcă să afli ceva despre ultimele operaţiuni şi când s-au efectuat acestea! îi răspunse Eric.

Jane formă numărul de telefon şi îi explică funcţionarei cine era şi ce dorea. O auzi pe aceasta lucrând la computer şi, după un timp, femeia întrebă:

— Spuneţi că domnul Pullman a decedat acum două zile?

— Da, aşa este.

— Până acum două zile, se pare că au avut loc tranzacţii obişnuite. Însă, de alaltăieri şi până acum, au avut loc alte două tranzacţii. Fiecare a însemnat o retragere de capital de 1000$. Este foarte curios că acestea au fost efectuate la diferenţă de o jumătate de oră. Prima, alaltăieri, la orele 23.48, iar cealaltă, peste numai o jumătate de oră, aşa cum am mai spus. Cu un card de acest tip, este suma maximă care poate fi retrasă într-o zi.

Jane înţelese că au deja o pistă. Dar se vor putea baza pe asta?

— Deci, s-au retras 2000$, de două ori câte 1000. De la bancomate diferite?

— Da, primul se află chiar la intersecţia dintre Ashton Avenue şi Manning Avenue iar al doilea, vizavi de Fantasy Island Strip Club, care – coincidenţă sau nu – se află la aproximativ 30 de minute de mers pe jos.

Erau zone de maximă popularitate la acele ore, cu restaurante, cinematografe, cazinouri şi alte locuri de divertisment. Cu alte cuvinte, caută acul în carul cu fân!

— Dar nu e nevoie de un cod pentru a face o tranzacţie?

— Din moment ce banii au fost retraşi, înseamnă că persoana respectivă avea acel cod. Doamna Pullman doreşte cumva să depună o reclamaţie?

Jane ezită. Dacă depunea reclamaţia, pierdeau pista.

— Nu, aşteptaţi! Pentru moment, nu faceţi nimic, O să vă anunţăm noi când trebuie să blocaţi cardul.

— Da, dar doamna Pullman riscă să piardă 1000$ pe zi!

— Este, poate, unica Şansă sa elucidăm circumstanţele în care a murit soţul doamnei Pullman. Dacă se mai face vreo tranzacţie, telefonaţi-mi la orice oră!

Jane îi dădu numărul său de mobil, apoi închise telefonul. Se duse direct la Eric:

— Cred că avem o pistă.

Fără să aştepte vreun răspuns de la acesta, se întoarse către doamna Pullman şi o întrebă:

— Cunoaşteţi numărul de accesare a cărţii de credit?

— Nu! răspunse speriată. Eu nu foloseam niciodată cardul lui.

— Atunci, poate, dânsul? Soţul dvs. ştia cifrele pe dinafară?

Tânăra văduvă lăsă ochii în jos, jenată că trebuia să divulge un asemenea secret.

— Nu prea reţinea numerele, mai ales de când s-a retras de la primărie. Nici măcar numărul de telefon de la serviciu nu-l mai ţinea minte. Şi-l notase pe o hârtiuţă, pe care o păstra în portofel, lângă cartea de credit.

Jane dădu din cap, descurajată. Toate băncile recomandau evitarea acestui gen de greşeală, dar cum să-i reproşezi unui om în vârstă că nu putea ţine minte atâtea cifre: numărul de securitate socială, de telefon, de portabil, de maşină, de cont bancar şi multe alte soiuri de conturi?! Cum să se descurce?

Deşi mintea căuta cu înfrigurare o idee, Jane preferă să nu-i spună nimic doamnei Pullman. Cu atât mai mult cu cât, judecând după confortul acesteia, câteva mii de dolari nu o sărăceau, însă puteau duce la rezolvarea misterului. Bine, dacă ancheta nu se întindea pe o perioadă îndelungată de timp!

Poliţista se întoarse la sertarul cu conturi, ignorând privirea intrigată şi speriată, în acelaşi timp, a văduvei. Mai scoase un teanc de extrase bancare, frunzărindu-l cu atenţie sporită. Observă ceva care o frapa: erau foarte multe retrageri de câte 1000$. Se pare că, până să moară, viceprimarul fusese ocupat să scoată în fiecare lună aceeaşi sumă, de mai multe ori: de 11 ori în iulie, de 12 ori în august, de 8 ori în septembrie. Iată un standard de viaţă ridicat!

— Cum procedaţi cu cheltuielile zilnice? se interesă Jane. Soţul dvs. vă dădea bani lichizi?

— Nu. Noi aveam un cont comun, dar îmi deschisese şi mie un cont. Îmi făcea la fiecare început de lună un virament de 3000$. Cum el plătea toate facturile şi cum adesea luam masa în oraş, era mai mult decât suficient.

Jane consultă hârtiile şi reperă destul de uşor transferul de 3000$ în contul soţiei, în fiecare lună. Cui îi dădea el atâta

bănet *cash?* Fără îndoială, *Viagra* nu avea cum să-l coste atât de mult. Însă prezenţa lui în Ohio Street, unde se găseşte absolut tot ce visează un bărbat dornic de satisfacţii sexuale – bineînţeles, doar cu banii jos – putea fi un indiciu asupra unor înclinaţii secrete şi perverse. Dar nici cu prostituatele nu ar fi cheltuit atât de mulţi bani. Să fi avut vreo amantă? Tot ce e posibil, dar, dacă era aşa, nu s-ar fi încurcat cu bani lichizi. Ceva nu era tocmai în regulă.

— Dacă îmi permiteţi, voi păstra aceste extrase pentru a le studia. Ar putea să ne furnizeze vreo informaţie importantă. Nu se ştie niciodată! spuse Jane. Ultima frază fusese evazivă în mod intenţionat, tocmai pentru a nu-i dezvălui doamnei Pullman faptul că găsise ceva.

— Aţi găsit vreun indiciu? încercă femeia să afle.

— Nu neapărat, dar modul în care îşi cheltuiesc unele persoane banii este instructiv!

— V-am spus. Luaţi tot ce vreţi dacă vă ajută să elucidaţi moartea soţului meu!

Jane, şi Eric îi mulţumiră văduvei, lăsând-o cu sentimente numai de ea ştiute. Ei hotărâră să se întoarcă la birou. Imediat ce se închise uşa în spatele lor, Eric îşi aprinse o ţigară Camel şi trase cu poftă din ea. Se mai gândi la varianta ca doamna Pullman să-şi fi omorât soţul în complicitate cu un amant. La banii pe care îi avea, putea să-şi găsească un amant, pe care să-l convingă să ucidă. Ajunşi în maşină, Jane îi povesti pe scurt pista ce apăruse în urma studierii extraselor de cont.

— După informaţiile puse la dispoziţie de bancă, individul care se foloseşte de cartea de credit nu e un fraier. Face două tranzacţii într-o noapte, iar la fiecare, procedură schimbă bancomatul. E clar că vrea să ne inducă în eroare.

Eric nu-i răspunse. Varianta cu văduva criminală nu stătea în picioare. Jane îl privi şi observă că era îngândurat.

— Ţi-o fi dor de meseria de bodyguard! Să nu păţească puştiul ceva… Săracul de tine!

— Dacă ai şti ce a spus puştiul despre tine, nu ai mai glumi pe seama mea!

— Ei, ce-a spus?

— Nu pot să-ţi spun, pentru că i-am promis că rămâne secretul nostru.

— Dacă îmi spui, promit solemn să nu te mai iau peste picior timp de… două zile! râse poliţista.

— Nu ai nicio şansă! Buzele îmi sunt pecetluite!

— Haide, zi-mi! M-ai făcut curioasă.

— Bine, îţi dau doar un indiciu! Dar vino mai aproape, să-ţi spun la ureche!

Zâmbind, Jane se apropie de Eric, aşteptând curioasă din cale-afară să audă ce ar fi putut spune un puşti de 12 ani despre o femeie. Bărbatul pronunţă rar şi apăsat:

— Este de aceeaşi părere cu mine în ceea ce priveşte felul cum arăţi. Are aceeaşi idee despre fesele şi balcoanele tale!

Ca să sublinieze cele spuse, Eric îi trase o palmă peste fund şi începu să râdă. Cum nu se aşteptase la aşa ceva nici din partea puştiului nici din partea partenerului ei, Jane deveni brusc foarte serioasă.

CAPITOLUL XI

— Parchează acolo, vom fi în întârziere! Victoria se grăbi să se supună şi ocupă fără scrupule un loc rezervat livrărilor de marfă. Marele George coborî din maşină, apoi îi spuse:

— Aici ne despărţim. Ne întâlnim pe aleea din faţa casei lor. Sper că îl vei recunoaşte pe puşti.

— Nicio problemă! Doar dacă…

— Continuă ce ai vrut să zici! E vreo problemă?

— Ar fi una: dacă puştiul nu este la şcoală? George începu să râdă. O trase pe Victoria spre el şi o sărută. Ea îl privi mirată, neştiind motivul veseliei care îl cuprinsese.

— Cum să nu fie la şcoală?! Este un copil cuminte, care nu vrea să-şi supere sora. Crezi că toţi copiii sunt cum am fost noi?

— Ai dreptate, George! Oare unde îmi era gândul? mai spuse ea, în timp ce pleca.

George rămase pe loc, privi de câteva ori în stânga şi în dreapta, după care se îndreptă spre şcoală. În faţa instituţiei, se opri pentru a studia grupurile de puşti care plecau spre casă. Erau toţi îmbrăcaţi în acelaşi fel: jeanşi, bluzon, pantofi tip sport şi, spre disperarea lui George, purtau şepci care le ascundeau jumătate din față.

În inima lui încolţi teama: dacă nu îl recunoştea pe băiat? Spre norocul său, îl zări pe puştiul cu ochii de un albastru deschis, care scânteiau în mod bizar pentru un copil de vârsta lui. Acesta mergea zâmbitor, însă pe faţa lui se putea citi o îngrijorare greu de ascuns. Observându-l cu atenţie, George deveni mai nervos decât era. Trebuia să recunoască: îl rodea invidia. El nu avusese prea mult timp să meargă la şcoală. Intrat mult prea devreme în viaţă, a avut norocul să crească pe un vas comercial. A devenit un marinar de nădejde, dar – orice ar fi făcut – tot un simplu executant rămânea, la dispoziţia căpitanilor. Aşa că a ales viaţa pe care o ducea acum. Avea bani, o femeie frumoasă, dar lucrul cel mai

important era că devenise… şef.

Îşi dădu seama că se lăsase furat de gânduri, aşa că se concentră asupra puştiului, care tocmai traversa strada. Acesta mergea degajat, cu nonşalanţa specifică vârstei, lipsit de preocupări „filozofice”. Lovi cu piciorul o cutie de *Coca-Cola* aruncată pe trotuar. Se comporta ca orice copil normal. George observă încă doi băieţi, care semănau cu Stan şi Bran din cauza siluetelor lor şi care, cu şepcile întoarse pe ceafă, încercau să pară interesanţi. Studiindu-i, îi veni o idee:

— Hei, şmecherilor, veniţi să vă zic ceva!

— Nu am făcut nimic, omule! Ce vrei de la noi? spuse puştiul cel înalt şi slab.

— Vreţi să câştigaţi zece dolari?

Cei doi se uitară unul la celălalt, iar ochii le sclipiră de interes.

— Cum să nu! Ce trebuie să facem?

— Îl vedeţi pe puştiul care merge pe celălalt trotuar? îi întrebă George, arătând cu mâna spre Christian. Vă dau 10 $ dacă vă luaţi de el.

— Vrei să-l şi batem?

— Nu, nu e nevoie. Dar când o să strig eu la voi, vă uitaţi speriaţi la mine, apoi o rupeţi la fugă. Clar?

Cei doi dădură din cap în semn că au înţeles, în timp ce George scoase banii din buzunar. Lucrurile se întâmplară exact cum ceruse el. Astfel, bărbatul reuşi să intre în vorbă cu Christian.

— Ce aveau cu tine tipii ăia?

— Nu ştiu, domnule, dar vă mulţumesc că aţi intervenit în favoarea mea!

— Vrei să te conduc acasă?

— Nu, nu este nevoie. Vă mulţumesc încă o dată, mai spuse Christian şi se grăbi spre casă.

George vru să mai zică ceva, dar văzu maşina poliţiei, care tocmai oprise la câţiva metri mai în faţă, aşa că abandonă planul. Intră în prima cabină telefonică şi formă numărul de celular al Victoriei.

— Vezi că puştiul vine acasă. Ştii ce ai de făcut?

— Da, ştiu! Am să mă ocup eu de el. Uite-l că a apărut! mai zise femeia şi închise telefonul.

* * *

Eric şi Jane ieşiră din biroul căpitanului.

— Se pare că s-a mai calmat, îi zise ea partenerului său.

— Aşa este! Poate ar trebui să-l rog să se mai ducă la ceremoniile sectei. Acolo e ceva ce nu-mi place.

— Nu are rost. Trebuie să recunosc că nu l-am văzut niciodată atât de înverşunat împotriva unui lucru. Vrei să-l enervezi? Abia s-a mai calmat şi nici măcar n-a urlat la noi.

— Ai dreptate, dar ştii că îmi place să-l enervez!

— Parcă numai ţie! zise Jane, apoi izbucniră amândoi în râs.

— Părea mulţumit de evoluţia investigaţiilor în cazul Pullman.

— Nu ţi se pare normal? Doar suntem cei mai buni şi nu avem încă niciun caz nerezolvat până acum!

— Mergem să bem o cafea? întrebă deodată Jane.

— Hopa! Îmi faci avansuri? Mâine, poimâine o să mă inviţi la tine acasă, ca să facem un duş împreună.

— Poate în visele tale! Mergi sau nu?

— Îmi pare rău că sunt nevoit să te refuz. Vreau să trec pe la protejaţii mei.

— Vrei să spui că ţi-e dor de iubita ta! Te-ai îndrăgostit de… cum o cheamă?

— Katty. Dar să ştii că nu m-am îndrăgostit, ci îmi fac griji pentru băiat.

— Las-o moartă! Eşti topit după ea. Crezi că mă păcăleşti pe mine? Şi eu care mă hotărâsem să-ţi cedez, dar se pare că nu mai prezint interes. A pus cealaltă laba pe tine!

Eric nu se mai sinchisi să spună ceva, pentru că nu-i plăcea să fie luat peste picior. Ieşi din încăpere fără să mai comenteze şi se urcă în maşina sa, Ford Scorpio. Îşi aprinse o ţigară Camel fără filtru, după care porni în direcţia locuinţei lui Katty.

* * *

Victoria îl văzu pe Christian mergând agale către casă. Mai

în spate, la vreo sută de metri, venea George; îşi ţinea mâinile în buzunare, dând impresia că era un trecător obişnuit, care ieşise la plimbare. Tânăra coborî din maşină şi aşteptă ca puştiul să se apropie. Era nervoasă. Ştia că nu era bine ce urma să facă, dar se temea prea mult de George pentru a da înapoi în acel moment.

Stabiliseră să-l mintă pe puşti că se rătăcise. Avea în mâna stângă o hartă, pe care încercuise o stradă oarecare. Trebuia să-i ceară ajutorul lui Christian, pentru a o îndruma spre acel loc. Când puştiul ajunsese la 20 de metri de ea, Victoria se pregăti să intre în acţiune. Era atât de speriată! Avea impresia că mai multe perechi de ochi o priveau în acea clipă, că în spatele fiecărui copac se afla un poliţist gata s-o aresteze. Christian ajunse într-un final în dreptul ei.

— Hei, puştiule poţi să mă ajuţi? M-am rătăcit şi nu mai ştiu unde mă aflu. Poţi să îmi arăţi pe hartă?

— Sigur că da, doamnă! răspunse băiatul, simţindu-se important.

Se apropie şi luă harta din mâna ei. O consultă preţ de câteva secunde, apoi îi arătă cu degetul:

— Aici vă aflaţi!

În acel moment, Victoria îl apucă strâns pe Christian şi încercă să-l bage în maşină. George o rupse la fugă pentru a veni în ajutorul complicei sale. Simultan, maşina lui Eric apăru brusc pe alee şi opri în faţa casei. Văzându-l, fostul marinar se opri din alergare şi făcu stânga-mprejur. Nici Victoriei nu-i scăpă scena şi îl eliberă pe puşti. După aceea, sări în maşină şi demară în trombă.

Eric coborî în mare viteză din maşină, ţinând pistolul în mâna dreaptă. Alergă către Christian şi trase două focuri de armă spre maşina Victoriei. Opel-ul negru reuşi să dispară pe o stradă lăturalnică. Poliţistul vru să plece în urmărirea automobilului, dar se întoarse, pentru a vedea dacă băiatul e teafăr. Acesta se ridică în picioare şi se scutură de praf.

— Ai păţit ceva? întrebă Eric.

— Nu. Sunt O.K.! răspunse Christian, încercând să pară calm.

— I-ai reţinut figura? Crezi că poţi recunoaşte persoana?

— O s-o pot recunoaşte. Era o femeie! Şi era bună de tot! adăugă puştiul, râzând.

Eric îl privi nedumerit. Încă nu se obişnuise cu felul de a fi al puştiului. Îl surprindea în permanenţă. Nu-i venea să creadă că putea fi atât de calm, deşi fusese în pericolul de a deveni victima unei răpiri. Chiar şi un adult ar fi tremurat de frică sau ar fi fost în stare de şoc, dar acest băiat… se comporta ca şi cum nu se întâmplase nimic şi, în plus, avea chef de glume. Se pregăti să spună ceva, însă Christian i-o luă înainte:

— Eric, vreau să te rog ceva!

— Da, puştiule. Spune şi eu voi încerca să te ajut.

— Te rog să nu-i spui nimic lui Katty despre ceea ce s-a întâmplat. Şi aşa este îngrijorată. De când cu Blacky…

— S-a făcut, puştiule! îi răspunse Eric, întinzându-i mâna. Christian i-o strânse bărbăteşte, apoi adăugă:

— Mulţumesc. Să ştii că am încredere în tine. O să ai grijă de Katty? întrebă, privindu-l cu ochi rugători.

— Se înţelege de la sine! Mai bine hai să intrăm în casă şi să pregătim ceva de mâncare până vine Katty! Mor de foame.

— O.K.! zise Christian entuziasmat şi intrară amândoi în locuinţă.

CAPITOLUL XII

— Nu ar trebui s-o fac din nou! 2000$ e o sumă suficient de mare. De fapt, nu ar fi indicat să o fac deloc!

De două zile, Tim Spider îşi făcea acest reproş, ceea ce nu-i stătea în fire. Cu trei zile în urmă, pe când părăsea locul unde se ţineau ceremoniile, după episodul erotic cu Prima Doamnă, observase că îşi pierduse cheile. Desigur, îi căzuseră din buzunar atunci când se întinsese pe jos şi se întorsese pentru a le căuta. Atunci găsi ceva foarte interesant: un portofel din piele de crocodil sau de şarpe. Era frumos, tocmai pielea veritabilă îi atrăsese privirea, semn că aparţinea unei persoane înstărite. Probabil, căzuse din buzunar înainte de începerea activităţii erotice a posesorului.

Tim nu stătu pe gânduri. Îl ridică şi-l deschise, aruncând o privire rapidă asupra conţinutului, înăuntru erau puţini bani, doar 50$. Mai mult ca sigur că omul dăduse totul la chetă. Dar existau şi nişte acte: un permis de conducere, mai multe cărţi de vizită şi o-carte de credit „VISA”. Toate erau pe numele lui Mark Pullman.

Cugetă o clipă: numele nu-i spunea nimic. E adevărat că nu prea se cunoşteau între ei, dar nici nu-i interesa prea mult identitatea celor care participau la „şedinţe” Tim Spider puse portofelul în buzunar, după care căută cheile. Le găsi acolo unde bănuia că le pierduse, le luă şi porni către maşină. Ajuns aici, cercetă în amănunt conţinutul portofelului şi găsi într-o despărțitură o hârtiuţă cu un număr: 7258. Se gândi puţin şi începu să zâmbească. Era sigur că acela reprezenta numărul unui card.

Acasă, stătu mult pe gânduri: ce să facă? Să restituie portofelul? Numele şi adresa persoanei care îl pierduse existau pe cărţile de vizită, aşa că ar fi găsit-o destul de repede. Sau să exploateze conţinutul? Oare cine îl văzuse? Nimeni, pentru că, în momentul în care intrase să-şi caute cheile, nu se afla nicio persoană în cameră. Vremurile erau destul de grele, aşa că

gestul lui ar fi justificat. Cine mai face opere de caritate fără interes?

Nu o ducea rău cu banii, e adevărat, însă când norocul bate la uşă, nu mai aşteptaţi să ţi se spună să profiţi. Astfel că, dacă voia să folosească acea carte de credit, trebuia s-o facă repede, pentru ca posesorul să nu o blocheze. În aceeaşi seară, în jurul orei 23.30, trecu pe la bancomat. Alese locul cu grijă: o zonă foarte aglomerată, pe unde se perindau sute de oameni în fiecare zi. Se temea că, altfel, ar fi atras atenţia. Când accesă cardul, avu o mare surpriză: putea scoate câte 1000$ pe zi.

— Aşa noroc, mai rar! comentă el, în timp ce programa din tastatură cifra pe care dorea s-o scoată din bancă.

Băgă toţi banii în buzunarul hainei, apoi porni spre un alt bancomat din aceeaşi zonă aglomerată şi făcu repede socoteala că, până ajungea la cealaltă maşinărie, mai avea o şansă ca posesorul să nu blocheze cartea de credit şi el să mai retragă 1000$, intrând în a doua zi…

* * *

George îşi aprinse pipa şi trase câteva fumuri din ea. Victoria, aşezată comod într-un fotoliu, îl privea cum făcea tacticos rotocoale de fumuri, încercând să le treacă unul prin altul. O îngrijora faptul că, de când ajunseseră în apartament, bărbatul nu scosese nicio vorbă. Părea să se gândească la ceva. În cele din urmă, Victoria simţi nevoia să spună ceva, pentru a rupe momentul de tăcere tensionată.

— Nu mai sta aşa supărat! Ştii bine că nu a fost vina mea. Dacă nu ar fi apărut cretinul ăla…

— Stai liniştită. Ştiu că n-a fost vina ta! Şi nu sunt supărat, doar mă gândeam. George îi răspunsese după câteva minute de tăcere, care o îngrijorară şi mai tare pe Victoria. Aceasta răsuflă uşurată, de parcă îi fusese luată o piatră de pe inimă.

— Eu zic să renunţăm acum la povestea asta… Copilul acesta e prea norocos, apoi apare mereu poliţistul. Încă puţin şi mă omora. Mi-a trecut glonțul pe lângă ureche. Nici nu vreau să ştiu ce se întâmpla dacă ţintea puţin mai la stânga. Brrrr! Trupul Victoriei a fost străbătut de un tremur de teamă.

— Ce-ai făcut cu maşina? întrebă George, ignorând spaima

ce se citea pe chipul femeii din fața lui.

— Am abandonat-o la câteva străzi de locul incidentului.

— Mâine o să furăm o altă maşină şi o să-l prindem pe băiat. Iar pentru orice eventualitate, am asta. Bărbatul scoase din buzunar un pistol marca *Desert Eagle 44,* cu opt gloanţe în încărcător şi unul pe țeavă, şi îl flutură sub ochii măriţi de groază ai femeii.

— Eşti nebun! izbucni Victoria. Vrei să ne prindă? Chiar nu îţi dai seama că, în caz că se întâmplă ceva rău, suntem principalii suspecţi? Ai uitat ce mi-a spus poliţista aia?

— Nu-ţi face griji!. Nu au nicio dovadă împotriva noastră şi, în plus, o să lucrăm curat.

— Şi chiar vrei să-l omori?

— N-o să-l omor eu!

Dar cine? întrebă Victoria, având un presentiment rău.

— Noi toţi! îl vom sacrifica în cadrul ceremoniei următoare. Fiecare membru va avea un cuţit şi va trebui să-l înfigă în trupul copilului!

Victoria îl privi speriată. Îşi dădu seama că vorbea serios.

— O să-i avem pe toţi la mână, pentru toată viaţa. Ah, să nu uit: ia legătura cu texanul ăla şi spune-i să vină aici!

— Crezi că o să vină, după scandalul iscat de tine?

— Asta e treaba ta! Convinge-l să vină aici, iar de restul mă voi ocupa eu.

— Bine, George!

Victoria se apropie de fotoliul în care stătea acesta şi se postă în faţa lui. De pe chipul frumos al femeii dispăruse orice urmă de frică. Cu un gest inocent, îi întinse capătul cordonului de la capotul pe care îi purta. George apucă bucata de material de mătase şi începu să tragă de ea, până ce femeia ajunse în braţele sale. Lăsă cu graţie ca halatul să-i cadă de pe umeri, dezgolindu-i formele apetisante. Îşi apropie sânii de faţa lui. George o trase cu putere mai aproape şi începu să-şi plimbe gura pe sfârcurile întărite, apoi între sâni şi din ce în ce mai jos. Trupul femeii era scuturat de un tremur de excitaţie, apoi se arcui ca al unei feline. Din gâtul Victoriei, se auzi un geamăt de plăcere atunci când bărbatul ajunse cu

buzele între picioarele ei.

CAPITOLUL XIII

Telefonul suna strident, dar Jane abia reuşi să-l audă. Se smulse cu greu din somn:

— Da!

— Detectiv Jane Heron?

— Da, eu sunt! Sper să fie ceva al naibii de important de mă deranjaţi la ora asta!

— Mă numesc Hellen Smith. Lucrez la bancă. Aţi spus să vă caut în cazul în care se mai scot bani cu cardul domnului Pullman. Vă amintiţi?

— Da, da, apucă să spună Jane, revenindu-şi din starea de somnolenţă.

— Cu câteva minute în urmă, au fost retraşi 1000$ prin intermediul bancomatului din intersecţia de la East 3rd Street cu S. San Pedro Street.

— Mulţumesc pentru informaţie! încă ceva: mai sunt bancomate în zonă?

— Da, la fiecare intersecţie din zonă se află un bancomat. Mai doriţi să ştiţi altceva?

— Nu, mulţumesc!

Jane închise telefonul şi formă repede numărul de la birou; trebuia să-şi anunţe colegii.

— Toată lumea pe poziţii! Postaţi-vă lângă toate bancomatele din jurul intersecţiei East 3rd Street cu S. San Pedro Street. „Păsărica” a ciugulit încă 1000$. Trebuie să apară la câteva minute după miezul nopţii. Avem la dispoziţie 20 de minute. Ne vedem acolo!

Puse receptorul în furcă şi se îmbrăcă în grabă. În timp ce se urca în maşină, îi telefonă lui Eric, indicându-i unde să vină.

În zece minute, Jane ajunse în locul unde fusese utilizat cardul. Privi în jurul său şi alese un loc în care să-l aştepte pe Eric. Nu trecu mult şi acesta apăru.

— Te-am deranjat din mijlocul acţiunii? îl luă ea în

primire. Însă Eric nu avea chef de glume, iar partenera lui îi văzu privirea şi îşi dădu seama că era cu gândul în altă parte. Renunţă la atitudinea sarcastică şi îl întrebă, îngrijorată:

— S-a întâmplat ceva şi eu nu ştiu?

— Astăzi au încercat să-l răpească pe Christian.

— Cine, sectanţii?

— Bănuiesc că da. Nu am apucat să văd decât o maşină neagră. Era un Opel. Dar cred că puştiul o poate identifica pe cea care a încercat să-l răpească. Să revenim la treburile noastre.

Poate îl prindem măcar pe cel care îi goleşte conturile lui Pullman. Mă pui la curent cu ce s-a întâmplat?

Jane explică în câteva cuvinte cum ajunsese în acel loc şi cam ce credea despre traseul lui Tim Spider.

— Dacă eram în locul celui care scoate banii, mergeam pe East 3rd Street, fiindcă e mai putini aglomerată. În felul acesta, aş observa fără probleme dacă sunt urmărită.

— Eu cred că, dimpotrivă, a mers pe S. Sari Pedro Street. Este mai aglomerată şi ar trece mai uşor neobservat. În plus, în apropiere de intersecţia cu East 1rd Street, este şi *Royal Casino*, aşa că acolo nu pare ieşit din comun faptul că cineva foloseşte bancomatul la o oră atât de târzie. Cred că îl vom prinde acolo. Să mergem mai sunt doar opt minute până la miezul nopţii.

Se urcară amândoi în maşina lui Eric şi în alte trei minute se aflau în locul în care bănuiau că va apărea Tim. Rămaseră pe loc, ţinând sub observaţie zona cu pricina.

— Ce facem dacă nu am dedus corect? întrebă Eric, fixând-o cu privirea pe colega sa.

— Am vorbit cu băieţii. Toate intersecţiile, pe o rază de 2 km, sunt supravegheate. Mai precis în această zonă se află 26 de bancomate, astfel că toate sunt sub observaţie.

— Bravo, spuse Eric admirativ, privind spre ceas. Mai erau două minute până la ora 24.00.

— Mai sunt două minute, spuse Jane cu calm. Apoi, ochii săi sclipiră de mulţumire. Cred că cel pe care îl căutăm este chiar acolo.

Arătă spre un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru închis, care ţinea un palton pe braţ şi o umbrelă în mână. Părea foarte agitat. Privea la ceas din minut în minut şi era foarte atent la ce se întâmpla în jurul său, de parcă ar fi fost urmărit.

Cei doi detectivi coborâră şi se îndreptară spre bancomat. Era exact miezul nopţii. Bărbatul în costum albastru se duse la aparat şi mai privi o dată peste umăr. Încasă repede banii, fără să dea importanţă cuplului ce venea din dreapta lui. Detectivii erau deja pe urmele lui când sună mobilul lui Jane. Angajata băncii îi confirmă că fuseseră retraşi bani de pe cartea de credit. Jane ceru să fie blocat cardul, apoi îi spuse lui Eric:

— El este clientul nostru!

Mărind pasul, cei doi poliţişti îl ajunseră din urmă pe Tim Spider. Eric îl prinse de umăr cu o mână, iar cu cealaltă îi arătă legitimaţia.

— Detectiv Eric Black! Sunteţi arestat! Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic, iar tot ceea ce veţi spune poate fi folosit la tribunal împotriva dvs…

— Cred că faceţi o confuzie, domnule! interveni Tim cu seninătate, fără să aştepte ca detectivul să termine procedura de arestare.

— Ba nu facem nicio confuzie! Urcaţi în maşină.

Eric îi puse cătuşele lui Tim şi îi făcu semn către bancheta din spate. Urcă alături de el şi îi dădu cheile lui Jane, apoi se îndreptară spre secţia de poliţie.

După o vreme, Black ajunse în faţa casei lui Katty. Apăsă de trei ori pe sonerie, apoi aşteptă. O lăsase pe Jane să-l interogheze pe Tim Spider, deoarece era îngrijorat pentru soarta lui Katty şi a lui Christian. Mai ales după episodul cu răpirea eşuată. Tânăra deschise uşa:

— Eric! Intră, te rog! exclamă ea şi îl sărută dulce. Christian s-a trezit şi a întrebat de tine. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Dar de ce mă întrebi?

— Mă intrigă comportamentul lui Christian. Până ieri era reticent în privinţa ta. Acum, nu ştiu… Pare că s-a ataşat de tine. Mai ales după ce aţi stat de vorbă astăzi.

— Aşa sunt eu, toţi copiii mă iubesc! spusei Eric şi o luă în braţe.

Cuprinzându-l la rândul ei, Katty îi şopti:

— Te iubesc, detectiv Eric Black!

Nu apucă să primească un răspuns, pentru că Christian apăru în cameră. Cum îl văzu, puştiul i se aruncă în braţe.

— Ce bine că ai veniţi mi-a fost frică să nu păţeşti ceva când te-au chemat la datorie.

— Ce credeai că o să păţesc? Ştii bine că sunt tare… îi spuse Eric, în timp ce îi ciufulea părul.

— Ei, ştiu că eşti tare, dar… Hai mai bine să facem un joc!

— Christian, e târziu! Trebuie să mergi la culcare. Mâine nu te duci la şcoală? Ai nevoie de odihnă, interveni Katty.

— Nu mi-e somn şi vreau să stau cu Eric! Să mai discutăm şi noi ca între bărbaţi…

— Sora ta are dreptate. Lasă că avem timp să vorbim mâine, când te întorci de la şcoală! Fugi la culcare!

— Am înţeles, să trăiţi! glumi Christian, luând poziţie militărească. Cu condiţia să mergi cu mine, să-mi spui o poveste.

— Bine!

Copilul intră în camera sa, secondat de Eric. După ce acesta închise uşa în urma sa, Christian deveni serios.

— N-am nevoie de nicio poveste. Mă culc imediat, dar am aşteptat să vii tu, ca să stăm de vorbă.

— De ce?

— După ce ai plecat, am văzut-o pe sora mea plângând. Nu ştiam ce să fac. Bănuiesc că ține la tine foarte mult sau îi este teamă pentru viața mea. Sper că nu i-ai spus nimic despre ce s-a întâmplat ieri.

— Nu, nu i-am spus.

— Şi mie mi-e frică să nu păţească ceva sora mea. Dar mă stăpânesc. Nu o las să vadă că mi-e teamă, doar sunt bărbat. Nu?

— Ştiu, Christian! Dar nu-ti face probleme, sunt aici! Nu o să vă facă nimeni nimic. Acum, culcă-te! Somn uşor!

Eric părăsi camera copilului şi se duse să-şi pregătească un

whisky cu gheață. O găsi pe Katty sorbind dintr-un pahar. Îşi pregăti şi el băutura, apoi luă loc lângă ea.

— A adormit?

— Da, a adormit imediat! Observă ochii fetei şi realiză că aceasta plânsese.

— Ai plâns? o întrebă.

— Nu, încercă ea să mintă. Fără să vrea, îşi şterse ochii. Eric o apucă uşor de mână.

— De ce ai plâns?

— Sunt puţin speriată. Sunt îngrijorată pentru Christian şi… puţin invidioasă pe tine!

— Pe mine?

— De ce?

— Din cauza lui Christian. S-a ataşat prea mult de tine. Nu mai vrea nici să stea da vorbă cu mine când are probleme. De exemplu, după ce ai plecat tu, m-a întrebat dacă te mai întorci, fiindcă voia să-ţi spună ceva. L-am rugat să vorbească cu mine, dar a refuzat categoric. Zicea că sunt treburi serioase, ca între bărbaţi, şi că nu vrea să discute cu mine.

— Ei şi?

— Înainte nu se întâmpla aşa…

Katty începu să plângă. Detectivul o luă în braţe, în speranţa că o va linişti. Fata se făcu mică în braţele lui, sprijinindu-şi capul de umărul său, în timp ce bărbatul îi luă o şuviţă de păr şi începu să se joace cu ea.

CAPITOLUL XIV

Tim Spider se afla acum în arestul poliţiei. Jane şi un coleg de-al ei, Steve Mann, îl interogau. În spatele oglinzii din camera de interogatoriu, se aflau Larry Tillman şi Corky West.

— Cum te numeşti? întrebă Steve.

— Tim Spider.

— De unde ai cartea de credit?

— Am găsit-o pe stradă. V-am mai spus.

— Dacă e aşa, cum de-ai ştiut codul?

— Era scris pe spatele cardului, aşa că l-am folosit.

— Minţi! L-ai omorât pe Mark Pullman şi l-ai tâlhărit.

— Nu am omorât pe nimeni şi nici nu-l cunosc pe cel despre care pomeniţi!

Jane îi puse în faţă o fotografie a decedatului, spunând:

— Uită-te bine! Poate acum îl recunoşti. De ce l-ai omorât?

— Nu am omorât pe nimeni! Vreau să-mi vină avocatul. Ştiu ce drepturi am! N-am ucis pe nimeni!

— Lasă că o să vină şi avocatul tău! Până atunci spune de ce l-ai omorât!

— Nu l-am omorât! Nu-l cunosc.

— Steve, hai să mergem afară, să-l lăsăm să se gândească mai bine! Cine ştie, poate preferă 20 de ani de puşcărie pentru omor!

— O.K. Să bem o cafea, sunt foarte obosit. Vorbim după aceea cu domnul.

Poliţiştii părăsiră încăperea, lăsându-l pe Tim turbat de disperare. Când se văzu singur, arestatul îşi puse mâinile pe cap.

Doamne, în ce m-am băgat? De ce m-am lăcomit? Dacă ştiam că posesorul portofelului a fost omorât, nici nu mă atingeam de el. Ce fac acum?

Îşi lărgi nodul la cravată, apoi îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Începu să plângă.

Steve şi Jane intrară în camera din spatele oglinzii, dorind

să ceară şi părerea lui Corky şi a lui Tillman.

— Cred că spune adevărul, zise West.

— Totuşi, sunt sigură că ascunde ceva. Nu aţi văzut cum a reacţionat când a zărit fotografia?

— Da, ai dreptate. E posibil să-l fi cunoscut pe Pullman, zise Tillman. Lăsaţi-l singur câteva ore şi după aceea luaţi-l tare din nou! Nu pare genul de om care să reziste mult presiunilor.

Jane şi Steve intrară peste două ore în camera în care Tim Spider era cuprins de remuşcări. Tremura de nervi şi teama se insinuase în sufletul său. Trebuia să scape cumva. Să spună despre sectă?

— Ne-ai minţit! aruncă Jane pe un ton aspru. Cunoşteai victima, dar nu vrei să mărturiseşti. Deja te putem reţine pentru obstrucţionarea justiţiei. Ne-ai mai ascuns că…

— Aşteaptă! Uită-te la faţa omului, pare se aibă remuşcări că a refuzat să ne ajute! Eu zic să-i mai dăm o şansă. Poate nu l-a omorât el, interveni Steve.

— Nu l-am omorât eu! Vă spun tot ce ştiu, dar scăpaţi-mă de beleaua asta!

— Bine, cedă Jane. O să-i spunem procurorului că ai colaborat cu noi şi ne-ai ajutat la buna desfăşurare a anchetei. Poate o să fie mai blând la tribunal.

— Vă rog, nu vreau să ajung la tribunal!

— Să vedem ce ne spui; apoi vom ajunge la o înţelegere! E bine?

— O.K.!

Steve porni aparatul de înregistrat, făcu o probă de microfon şi, cu o mişcare din cap, îl încurajă să vorbească.

— Mă numesc Tim Spider, m-am născut pe 17 martie 1958, într-un cartier sărac situat în Washington D.C. La 30 de ani, am primit o moştenire importantă de la un unchi din partea mamei. Aveam aproximativ două milioane de dolari şi o vilă frumoasă în Beverly Hills. La un an de la primirea moştenirii m-am însurat, dar am divorţat după alţi doi ani. Asta mi-a redus averea la jumătate. Acum doi ani, am intrat într-un grup numit „Cavalerii satanişti”.

La auzul acestor cuvinte, Corky scăpă paharul cu cafea din mână.

— Ştiam eu că l-am mai văzut undeva pe maimuţoiul ăsta!

Jane deveni ceva mai atentă. Părăsi camera de interogatoriu şi îi telefonă lui Eric.

— Vino repede la secţie!

— Ai văzut cât e ceasul sau eşti inconştientă?! Vreau să dorm! se răţoi el.

— E doar 3.30. Dar aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Nu mai faci faţă unei nopţi petrecute în braţele unei femei…

— Lasă-ţi răutăţile deoparte! Vreau să dorm, iar în privinţa bătrâneţii, îţi demonstrez de ce sunt în stare oricând eşti pregătită.

— Cred că visezi! Dar mişcă-ţi fundul la secţie; e ceva important, legat de protejaţii tăi!

— De ce n-ai spus de la început aşa? Vin imediat.

* * *

Eric îşi aprinse o ţigară şi intră în biroul lui Corky West. Rămase surprins când observă că era prezent şi Larry Tillman, *Big Boss,* cum îi plăcea lui să-i spună.

— Bună dimineaţa! E vreo petrecere şi eu nu am ştiut?

— Stinge ţigara aia acum şi stai jos! îl execută Corky.

— După feţele voastre, pare să fie ceva serios, spuse Eric, în timp ce se aşeza pe fotoliul din faţa biroului. A mai murit cineva?

— Taci şi ascultă chestia asta!

West porni magnetofonul cu înregistrarea declaraţiei lui Tim Spider. „…Asta mi-a redus averea la jumătate. Acum doi ani, am intrat într-un grup numit «Cavalerii satanişti»”. Eric făcu ochii mari, dar nu spuse nimic, ci continuă să asculte cu atenţie declaraţia:

„— Vrem să ştim mai multe amănunte despre secta asta. Cum ai intrat în grupul lor?

— Într-o seară, mă plimbam prin oraş, încercând să-mi limpezesc gândurile. Pierdusem aproape tot ce aveam la cazinou. Am intrat într-un bar şi m-am dus pe băut. În scurt timp, am foşti acostat de o tipă bine făcută, cu care am ajuns

în pat mai târziu. Nu mi-am pus problema că m-a agăţat prea repede. Am plătit, pur şi simplu 100$, aşa cum îmi ceruse, pentru partida de sex. După o săptămână, m-am pomenit cu ea acasă. Am fost surprins să o văd. Mi-a spus că fusesem ales de stăpân să fac parte dintre ei. Nu mi-a dat prea multe informaţii, dar m-a convins să merg cu ea. Am fost uimit când am văzut ce maşină avea: un Mercedes argintiu de toată frumuseţea. Pe drum mi s-a făcut cam frică, deoarece conducea cu viteză prea mare. A oprit în faţa unui imobil luxos şi m-a invitat înăuntru. La ultimul etaj, era cel care avea să mă iniţieze. M-a lăsat puţin timp să aştept şi am auzit vocea baritonală a unui bărbat, care accepta să mă vadă. Prima Doamnă m-a condus într-o cameră întunecată, unde erau nişte mirosuri ciudate. Un bărbat solid, de statură impresionantă, mi-a pus tot felul de întrebări, după care m-a informat că pot fi iniţiat. A chemat-o pe femela care mă adusese acolo şi i-a spus să mă pregătească pentru ceremonie. Am ieşit cam ameţit din camera Primului Cavaler – cum îl numeau toţi. Eram foarte excitat, nu ştiu de ce. Tipa mi-a dat un fel de robă neagră, apoi am intrat în…”

Corky opri magnetofonul.

— De aici, ştii cum stă treaba. La fel cum ţi-am povestit şi eu, spuse el, în timp ce derula banda. Apăsă pe buton şi se auzi din nou vocea lui Tim Spider.

„— Când toţi au plecat, mi-am dat seama că am pierdut cheile de la casă, aşa că m-am întors şi am găsit portofelul în care se găseau actele, 50 de dolari şi cartea de credit. L-am băgat în buzunar şi am plecat. Nu m-am gândit nicio secundă că cel care le pierduse era mort. De aceea am şi folosit cartea de credit. Mi-am spus că a dat norocul peste mine şi că a venit rândul meu să câştig. Pierdusem ceva bani la cazinou aşa că am folosit cardul. Am văzut că era limitat la 1000$. Am scos o dată 1000$, am mai scos o dată, iar după aproape o jumătate de oră, am mai scos 1000$ şi m-am dus în cazinou. Credeam că mi-a revenit norocul… dar i-am pierdut pe toţi. Când am vrut să scot alţii, m-aţi prins voi. Asta e tot!

— Amice! Ţi-am spus să nu mai minţi! se auzii vocea lui

Jane.

— Jur că aşa s-a întâmplat! Nu ascund nimic!

— Dar bătaia care s-a iscat la sectă?

— Aha… vreţi să vă spun şi… O.K.! Am fost la acea reuniune a sataniştilor. Primul Cavaler ne-a spus că a apărut Hristos pe pământ şi trebuie să-l împiedicăm în încercarea lui de a-l opri pe Satan…

— Chiar ai crezut toate balivernele astea?

— Nu, bineînţeles. Dar am avut parte de nişte partide de sex… pe cinste! Zău că-mi place!

— Bine, continuă!

— Ideea e că vrea să-l omoare chiar el pe… Hristos, în timpul ceremoniilor sale."

Eric se ridică de pe… scaun, bulversat. West opri din nou magnetofonul şi îl privi pe Black. Acesta începuse să se plimbe prin cameră, gândindu-se la ce spusese Tim Spider.

— Şefule, cred că vă daţi seama ce înseamnă asta! Trebuie să deveniţi din nou texanul ăla bogat.

— Nici nu mă gândesc! Nu mai intru în cuibul ăla de obsedaţi!

— Corky! interveni Tillman. De data asta, sunt de acord cu Eric. Trebuie să ajungi în mijlocul lor. O să-ţi aduci aminte de tinereţe!

Văzând că nu mai avea de ales, West acceptă:

— De acord! O să mă sacrific iar!

* * *

Christian ieşi din curtea şcolii. Mergea agale, cu paşi mărunţi, gândindu-se la ceva, Nici nu observă maşina care se oprise chiar în faţa Iui. George, care tocmai coborâse de la volan, se ciocni pur şi simplu de copil.

— Mă scuzaţi, domnule! Nu eram atent…

Dar amuţi când o observă pe Victoria în maşină. Intuind pericolul, se întoarse şi vru s-o rupă la fugă. Însă o mână energică îl apucă de ceafă. Simţi cum îl ridica de la pământ. Vru să strige, dar – de această dată, hotărât să nu mai rateze – George era pregătit pentru orice situaţie, aşa că îi acoperi gura şi nasul cu o batistă îmbibată în cloroform. Urcă în maşină.

— Calc-o!

Victoria apăsă cu putere pedala de acceleraţie şi se făcură nevăzuţi.

— Ai văzut ce uşor a mers totul? Niciun martor, nicio problemă!

— Eşti un geniu! Planul tău a funcţionat ca la carte. Dar ce facem cu puştiul? Chiar vrei să-l omori?

— Am mai discutat asta. Ai devenit sentimentală peste noapte? Lasă totul în seama mea!

— Şi cu poliţia ce facem? Detectivii ăia doi m-au ameninţat că m-am ars dacă i se întâmplă ceva copilului.

— M-am gândit şi la asta. Am trimis o scrisoare prin care am anunţat răpirea copilului şi cer o răscumpărare de trei sute de mii de dolari, mai precis 336.000 de dolari. Tot în scrisoare, le-am spus că voi lua legătura cu ei peste două zile, pentru a le comunica unde şi când să aducă banii. Este cea mai bună modalitate de a scăpa de poliţişti, iar în scurt timp vom termina şi cu sacrificiul.

Victoria îl privi admirativ. Nu se gândise nicio secundă la această variantă. Nu îi venea să creadă că un plan atât de simplu putea avea şanse de reuşită. Intenţiile lui George erau ingenioase, trebuia să recunoască. Căpătă mai multă încredere în succesul lor. Se relaxă şi se aşeză mai bine în scaun: ţinuse volanul cu atâta crispare, încât degetele i se albiseră.

Ajunseră în scurt timp la reşedinţa lor din Beverly Hills şi îl închiseră pe copil într-o cameră. Din motive de precauţie, George îl legă de piciorul patului cu un lanţ. Aflat sub efectul substanţei, copilul dormea dus, într-o poziţie bizară. Bărbatul se apropie de el, îi mângâie părul de pe frunte, apoi ieşi din încăpere. Încuie uşa de două ori şi băgă cheia în buzunar.

* * *

Eric şi Jane se aflau în barul lor preferat. Amândoi erau îngrijoraţi de soarta lui Christian, dar Eric era vădit afectat. Mai ceru un pahar de whisky şi stinse ţigara, oftând. Jane îi urmărea toate mişcările. Observase că e foarte îngândurat. Sorbi din cafea, uitând de griji pentru doar câteva momente, ca să savureze gustul băuturii energizante. Fiind clienţi fideli

ai localului, cei doi erau trataţi cum se cuvine.

— Chiar crezi că vor să-i facă vreun rău lui Christian? întrebă Jane, cu vocea marcată de îngrijorare.

— Nu ştiu ce să mai cred! Cu toate scrisorile astea şi tentativa de răpire…

— Care răpire? Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva.

— Ieri, când am ajuns în faţa casei lui Katty, am văzut cum cineva încerca să tragă un puşti în maşină. Am coborât în mare grabă şi am observat că acel copil era Christian. Femeia m-a văzut şi a apucat să fugă… Nu ţi-am mai spus…

— Ai avut dreptate în privinţa târfei! Cred că ea e de vină; de fapt, sunt sigură că e implicată direct. Ar trebui să-i facem o vizită.

— Mai bine mergem să-l luăm pe Christian de la şcoală; să vedem dacă o recunoaşte din fotografiile pe care ni le-a pus la dispoziţie Steve. Dacă avem confirmarea puştiului că aia e tipa, o săltăm! O înfundăm cu siguranţă!

— Nu-l uita pe şefu'! Cu ce mai află şi el în interiorul grupării, îi punem la răcoare pe amândoi pentru o lungă perioadă de timp. Hai după puşti!

Băură pe fugă ce mai aveau în pahare, dar, tocmai când erau pe picior de plecare, sună telefonul lui Eric. Pe măsură ce vorbea la mobil, Eric se schimba la faţă, devenind din ce în ce mai palid. Trase o înjurătură printre dinţi:

— Să mă ia naiba! Ce prost sunt! Jane, trebuie să mergem imediat la Katty! Se pare că puştiul a dispărut. Mi-e teamă că a fost răpit!

— Poate a întârziat la şcoală.

— Nu ştiu la ce mi-a stat capul! Trebuia să-l supraveghez 24 de ore din 24. Cum de nu m-am gândit că vor încerca să-l răpească din nou, să fi pus pe cineva să-l urmărească?!

— Sper ca nebunii ăia… Hai să mergem mai repede! Mai bine du-te tu singur acasă la Katty, iar eu îl anunţ pe căpitan. Mi-e teamă să nu se întâmple ceva rău cu copilul. Poate nebunii ăia chiar vor să-l omoare!

Eric nu mai aşteptă alt îndemn. Ieşi pe uşă, în timp ce Jane rămăsese să achite nota de plată.

Nu l-am văzut niciodată atât de zdruncinat. Cred că s-a ataşat mult de puşti, mai mult decât de soră-sa. Sper să nu facă vreo prostie! gândi ea, privind după Eric.

Jane intră în biroul şefului ei, dar, spre surprinderea sa, Corky West nu era prezent. În locul lui, la birou, stătea Larry Tillman. Acesta îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

— Ce s-a întâmplat?

— Copilul a dispărut! Cred că a fost răpit de sectanţi.

— Eşti sigură?

— Nu, aştept să sune Eric. A plecat acasă la Katty. Dar unde este domnul căpitan?

— Tocmai despre asta voiam să discutăm. L-au contactat „Cavalerii satanişti" şi au stabilit o întâlnire. Nu ar fi mers, dar am reuşit să-l conving. Trebuie să vină şi el cam într-o oră.

Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi prin încăpere. O strigă pe Melanie, secretara lui Corky West. Aceasta apăru foarte repede la uşă şi întrebă dacă aveau nevoie de ceva.

— Telefonează după Eric şi Steve! Spune-le să vină urgent, fiindcă am nevoie de ei. Şi pregăteşte multă cafea! Va fi o zi lungă şi grea.

Melanie ieşi pe uşă la fel de discret precum intrase.

— Până când vin ceilalţi, vreau să-mi povesteşti totul despre sectanţi. Cum aţi ajuns să îi cercetaţi? Ştiu eu câte ceva, dar m-ar interesa amănuntele.

— Este o poveste lungă…

— Nu contează; avem timp până vin cei doi. Să nu deviezi de la subiect, pentru că ştiu eu cum sunteţi voi, femeile… Te ascult.

Fără drept de replică, Jane îşi drese vocea, dar chiar în acel moment intră pe uşă Melanie, având o tavă cu două cafele.

— Am vorbit cu Steve. A spus că soseşte în 10 minute, iar pe Eric nu am reuşit să-l găsesc.

— Ai încercat şi pe mobil?

— Da, dar cred că e închis. Nu reuşesc să dau de el.

— Încearcă la numărul ăsta! interveni Jane şi îi dădu telefonul lui Katty. Sau mai bine îl sun chiar eu.

Jane formă numărul de telefon al tinerei.

— Alo, sunt Jane. Vreau să vorbesc cu Eric. Potoleşte-te, că nu pricep nimic! Aşa, acum spune-mi ce s-a întâmplat!

Jane stătea de câteva minute cu receptorul la ureche, spunând doar: „unde?, cum?, cine?" în final, închise telefonul şi se întoarse spre Tillman. Acesta avea ochii măriţi de curiozitate şi nu se putu abţine:

— Cu cine ai vorbit? Ce s-a întâmplat? L-ai găsit pe Eric?

— Acum sunt sigură: cineva a răpit copilul.

— Sataniştii?

— Nu ştiu ce să mai cred. S-a primit o scrisoare de răscumpărare…

— Parcă voiau să-l omoare.

— Asta m-a pus şi pe mine pe gânduri! De ce să ceri răscumpărare, dacă vrei să-l omori? În plus, suma cerută e ciudată: 336.000$.

— Poate a calculat de cât are nevoie pentru a-şi acoperi cheltuielile, zâmbi Tillman. În acea clipă, Steve apăru în birou.

— Cine să-şi acopere cheltuielile?

Boss-ul îi explică lui Steve cum stăteau treburile. Jane continuă:

— Katty mi-a spus că această sumă există în cele două conturi ale sale.

— Asta înseamnă că cel care cere răscumpărarea o cunoaşte foarte bine, spuse Steve.

— Sau că cineva a aflat situaţia ei financiară, gândi Tillman cu voce tare.

— Cred că l-a răpit altcineva!

— Chiar dacă nu l-au răpit „Sataniştii", avem o problemă foarte mare. Eric a plecat foarte nervos către Beverly Hills.

— Şi ce face acolo? întrebă Tillman.

— Am înţeles de la Katty că vrea să-l aducă înapoi pe Christian. În concluzie, se duce la reşedinţa Victoriei Benson. Dacă oamenii ei nu au nicio legătură cu răpirea copilului, vom avea probleme foarte mari. Ştiu de ce este în stare Eric atunci când e foarte nervos.

— Hai repede după el! Sper că nu a făcut vreo prostie! E şi

Corky acolo…

CAPITOLUL XV

Eric condusese ca un nebun până la reşedinţa lui George şi a Victoriei. Aflat în faţa uşii, nu se mai sinchisi să bată, ci apăsă cu hotărâre pe clanţă. Deşi nu se aştepta la un acces atât de lipsit de dificultate, uşa se deschise fără zgomot. Era foarte linişte, fapt care nu avea darul de a-l încuraja pe detectiv. Instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. Ar fi fost mai liniştit dacă ştia că de cealaltă parte a intrării se aflau nişte matahale.

Închise uşa în urma lui şi mai verifică o încăpere. Uşa acesteia se deschise la fel de uşor, permiţându-i să treacă neobservat. Intră în semiobscuritate, observând un birou imens, pe care trona un computer sofisticat şi două monitoare de supraveghere. Eric fluieră admirativ, iar ochii îi sclipiră, ca şi cum ar fi venit pentru altceva în acel loc. Se aşeză pe scaunul din spatele biroului şi porni aparatul. Citi numele mai multor fişiere, deschizându-le pe rând. Nu era nimic important până acum; existau tot felul de *foldere* cu informaţii utile pentru întreţinerea sistemului. Atenţia i-a fost atrasă de un document a cărui denumire îl ducea cu gândul la căpitanul Corky West: *C_West.doc*. Îl deschise şi recunoscu, surprins, documentele întocmite de Steve pentru ca şeful lor să se infiltreze în organizaţia sataniştilor. Căută cu mai multă atenţie şi găsi mai multe documente importante: anumite informaţii despre Katty şi, surpriză, Mark Pullman – viceprimarul decedat în condiţii misterioase.

— Sunteţi ai mei, ticăloşilor! V-aţi ars!

Aproape că sări în sus de bucurie, pentru că realiza cât de mult însemnau toate aceste informaţii. Se apropie de telefon, vrând să anunţe la birou, dar o durere surdă în moalele capului îi curmă traseul. Se comportase ca un începător: captat de documentele descoperite, nu observase că George se strecurase în cameră. Acesta îl pocnise cu pumnul în cap, apoi îl privi cum zăcea lat pe covor.

— Cum mama naibii a intrat tâmpitul ăsta aici?

Fără să mai piardă vremea, George îl legă pe Eric de mâini şi de picioare, apoi trecu capătul sforii pe după gât, astfel încât, dacă ar fi încercat să se dezlege, s-ar fi sugrumat. Era o tehnică bine cunoscută de el, care nu dădea greş niciodată. Dar, ca să fie sigur că nu îşi va reveni prea curând, îi mai trase două picioare în abdomen, după care plecă în căutarea Victoriei.

* * *

Corky West se strădui să pară greu de convins ca să se întoarcă în cadrul sectei. Îl înduplecă pe George să-l numească pe el Primul Cavaler al organizaţiei pe care o vor fonda în alt oraş. Dar toate aceste rugăminţi îl făcuseră să scoată din buzunare 10.000$.

Corky West participa astfel la a doua ceremonie. Erau adunaţi cu toţii în sala de ceremonii. George şi Victoria nu se lăsară aşteptaţi. Bineînţeles, făcură obişnuita chetă, apoi începură ritualul. De data aceasta, membrii sectei observară că ritualul nu mai era acelaşi. Începură să se întrebe în şoaptă ce anume se întâmpla. Vocea lui George puse capăt murmurului din sală.

— V-am promis că mă voi ocupa personal de duşmanii lui Satan! Mi-am dat cuvântul că îl voi ucide cu mâinile mele pe cel care a venit să mântuie lumea!

— Ne-ai promis! Da, ne-ai promis! se ridicară câteva voci din sală.

— A venit timpul să-mi îndeplinesc promisiunea. Mai mult, astăzi voi testa loialitatea voastră faţă de stăpânul nostru.

— Cum?

— O să vedeţi imediat!

După ce îşi încheie discursul, George bătu din palme de trei ori şi fu înconjurat de fum. Când perdeaua albicioasă se risipi, Primul Cavaler dispăruse. Asistenţa scoase exclamaţii de uimire, neaşteptându-se ca şeful să deţină astfel de puteri. Chiar şi Corky era derutat de această dispariţie. Ceremonia continua fără personajul principal, sub îndrumarea Victoriei. Aceasta îi invită pe membrii sectei să înceapă „comuniunea cu

diavolul”. Corky primi din nou onoarea de a fi întâiul partener al Primei Doamne. În acelaşi timp, avu grijă să-şi păzească posteriorul, pentru a nu mai constata apoi că vreun nebun din sectă atentează la el.

Observă însă că George apăru în sală şi îi făcu un semn discret Victoriei. Aceasta îl urmă fără comentarii, ei părăsind împreună camera. Corky riscă să-i urmărească, dar nu pentru mult timp, pentru că cei doi dispărură prea repede din câmpul său vizual. Astfel că se întoarse în sala de ceremonii, unde sectanţii, în culmea extazului, participau la orgie. Chiar dacă nu avea chef în mod special să se împerecheze cu adeptele focoase, falsul texan ochise o roşcată pistruiată, cu sâni obraznici şi talie subţire. Îi cuprinse sânii cu emoţie, iar tânăra culisă imediat pe organul lui înfierbântat. Corky ştia că nu ar fi trebuit să se dedea la astfel de lucruri, dar încă nu era timpul să-şi trădeze identitatea.

Victoria şi George intrară în camera în care Eric zăcea legat fedeleş.

— Cum naiba a ajuns ăsta aici?

— Habar n-am! Am intrat în birou ca să mă pregătesc pentru uciderea copilului şi am dat de el. Umbla în documentele din calculator. Atunci l-am pocnit şi te-am chemat pe tine, poate îmi dai o idee despre ce să facem cu el.

— Ce-ai vrea să facem? Îi dăm drumul; este poliţist!

— Tocmai asta e problema. O să-l omorâm, ştie prea multe.

— Ai înnebunit? Mai bine renunţăm la tot! Hai să fugim cu banii pe care i-am strâns până acum. Încă nu am făcut nimic care să ne bage la pârnaie. Fugim în alt stat şi o luăm de la capăt!

George îi trase o palmă zdravănă. Femeia se prăbuşi sub greutatea loviturii. Se ridică buimacă de jos; obrazul lovit era roşu, iar o dâră subţire de sânge se prelingea din nara stângă. Tremura de frică şi avea ochii umezi.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac! Clar?

— Da, suspină Victoria.

— Şi dacă îmi mai spui o singură dată că sunt nebun, te omor cu mâna mea! Acum, ajută-mă să-l duc pe ăsta lângă

puşti! Ia-l de picioare!

Victoria se conformă fără să mai scoată vreun cuvânt. Îl prinse pe Eric de picioare, iar George îl apucă de braţe. Îl duseră într-o încăpere secretă, a cărei uşă era mascată de un tablou ce îl înfăţişa pe Napoleon Bonaparte. George era fascinat de acest personaj istoric, iar Victoria nu înţelegea motivele care îl făceau să nutrească astfel de sentimente. Dar observase că, de câte ori vorbea despre Napoleon, lui George îi scânteiau ochii.

Îl abandonară pe detectiv în acea încăpere, apoi se întoarseră în sala de ceremonii, ca să-şi ducă la capăt îndatoririle. Intrarea lor în sală era din nou însoţită de fum, pentru a-i impresiona pe cei prezenţi. Priviră încântaţi la cei care se supuneau orbeşte dorinţelor lor doar fiindcă li se ofereau plăceri trupeşti. George aşteptă câteva momente şi, la un moment dat, decretă:

— Comuniunea cu diavolul se încheie aici!

Se supuseră cu toţii, deşi se mai auzea un murmur de nemulţumire.

— A sosit clipa mult aşteptată. Clipa în care îi vom dărui lui Satan sângele celui mai mare duşman al său: Mântuitorul.

Bătu din palme şi ieşirea lui era din nou camuflată de fumul gros.

* * *

Eric îşi revenea încetul cu încetul, Mai întâi auzi vocea subţirică a unui copil, apoi o durere crâncenă îi încleştă capul. Parcă asurzi pentru un moment, percepând doar durerea din capul său. Scoase un geamăt de durere, apoi distinse din nou vocea de copil:

— Eric! Credeam că ai murit!

— Christian?

— Da, eu sunt! Ce bine că nu ai murit! se înveseli copilul.

Inima lui Black tresări de bucurie pentru că îl găsise pe puşti. Deşi nu îi era chiar clar cine pe cine găsise. Oricum, nu mai avea importanţă decât faptul că erau împreună. Dacă ar fi scăpat şi de strânsoarea sforilor care îl obligau să stea într-o poziţie nefirească… Atunci, chiar că era bine!

— Puştiule, dezleagă-mă!

— Nu pot! Sunt legat de pat şi nu pot pleca!

— Lasă! Vin eu la tine!

Eric încercă să se rostogolească, dar laţul din jurul gâtului aproape că îl sufocă. Reuşi totuşi să se târască şi, după mai multe eforturi, ajunse lângă Christian. Respira greu şi fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare. Copilul încercă să desfacă legăturile.

— Nu reuşesc să desfac nodurile! Sunt prea strânse şi nici nu am cum să le rup!

— Încearcă cu dinţii!

După câteva tentative, Christian se descurcă să taie cu dinţii sfoara care susţinea laţul din jurul gâtului. Eric putu să respire lejer. Trase de câteva ori aer în piept, apoi, cu ajutorul băiatului, reuşi să scape şi de legăturile de la mâini şi de la picioare. Îşi masă încheieturile dureroase, apoi cercetă lanţul cu care era imobilizat copilul.

— Trebuie să scap de lanţul ăsta şi să mergem acasă. Katty era teribil de îngrijorată. Plângea când am plecat şi nu vreau să mai sufere.

— Nu poţi să-l desfaci. Am încercat eu de mai multe ori şi nu am reuşit!

Eric se uită mai bine la zalele lanţului şi remarcă faptul că era imposibil să rupă asemenea piesă… Dar – cum orice lucru are un punct slab – poliţistul văzu că putea scoate lanţul ridicând piciorul patului. După ce îi explică felul în care aveau să procedeze, Eric apucă de marginea patului. Christian stătea încordat ca să tragă repede lanţul.

— Unu, doi, trei…

— Frumoasă încercare, copoiule! Un gest nobil… să încerci să eliberezi un copil nevinovat…

Eric şi Christian întoarseră repede capul spre cel care vorbise în spatele lor. George avea un pistol în mână.

— Poliţist prost ce eşti! Dacă erai mai atent, mă vedeai când intram şi acum zăceam întins pe covor în urma loviturii tale. Iar voi puteaţi fi departe… Dar ce-i poţi cere unui poliţist!

George izbucni în râs şi dădu capul pe spate. Profitând de momentul de neatenţie, Eric porni către el, cu capul înainte. Dar rivalul său era mai agil şi îl lovi în ceafă cu mânerul pistolului. Pentru a doua oară, detectivul reacţionase ca un începător şi căzu la podea. Era o greşeală mai veche, din care încă nu se obişnuise să tragă foloasele. Îşi subestima adversarii sau, mai corect, se supraaprecia, închipuindu-şi că putea face imposibilul. Dacă ar fi chibzuit mai bine situaţia în care se afla, poate nu ar fi zăcut, doborât de lovitură.

George îl dezlegă pe Christian şi îl forţă să înghită nişte prafuri, cu siguranţă nişte droguri menite a-l face mai ascultător. În câteva minute, copilul păli şi se înmuie precum o cârpă. Bărbatul îl luă în braţe şi părăsi încăperea ce fusese închisoare pentru Eric şi copil.

— Vine şi rândul tău, poliţistule! Nu-ţi face griji, m-am gândit şi la tine! Veţi avea amândoi aceeaşi soartă.

Uşa se închise în urma lui, iar Eric rămase în beznă. Se pipăi în locul de unde venea durerea aceea îngrozitoare, apoi începu să caute o nouă modalitate de a scăpa de acolo.

CAPITOLUL XVI

Steve, Tillman şi Jane intrară pe strada pe care se afla reşedinţa Victoriei Benson. În spatele lor, se aflau alte două maşini ale D.P.L.A. Opriră, încercând să facă cât mai puţin zgomot, pentru ca infractorii să fie luaţi prin surprindere. Comunicau între ei prin semne; astfel ajunseră repede în faţa uşii apartamentului Victoriei. Îşi armară revolverele şi năvăliră în locuinţă, Larry Tillman fiind cel care dădea comenzile. Acesta se temea de un singur lucru: nu avea nicio dovadă că băiatul se afla în acel loc. Nu avusese altceva de făcut decât să meargă pe intuiţia feminină a lui Jane şi să mizeze pe faptul că Eric avusese un motiv întemeiat în momentul în care plecase de unul singur spre acel apartament. Se baza pe flerul celor doi poliţişti, pentru că se dovedise de multe ori că intuiţia nu le juca feste în momentele critice ale cazurilor lor.

Erau ei buni detectivi, dar aveau şi noroc. Pentru o secundă se gândi la consecinţele faptelor sale: intrase în forţă în acel apartament, nu avea mandat de percheziţie, iar culmea ar fi fost să nu găsească nimic incriminator.

Ar fi un dezastru să ajung într-o situaţie de asemenea natură! gândi Tillman. Oare Corky ce face? O fi aflat că puştiul a fost răpit?

Boss-ul renunţă la procesele de conştiinţă într-un moment atât de nepotrivit şi se concentră asupra ordinelor pe care le dădea în stânga şi în dreapta. Oamenii săi îl ascultară întocmai şi, peste câteva momente, fiecare cerceta câte o cameră a apartamentului.

* * *

Se lăsase linişte în sala de ceremonii. Toţi aşteptau nerăbdători urmarea discursului Primului Cavaler. Acesta apăru cu puştiul în braţe. Aşteptă preţ de câteva minute, pentru a studia bine efectul produs asupra asistenţei. Nimeni nu mai scotea niciun sunet. Pe chipurile lor se citea uimirea şi

teama. Dacă până atunci crezuseră că toate promisiunile lui George fuseseră pură vorbăraie, în acea clipă realizară că nu era o glumă. Nu mai exista cale de întoarcere şi erau obligaţi să meargă până la capăt, doar… doar dacă nu s-ar fi împotrivit cu toţii. Dar nimeni nu schiţase; vreun gest în acest sens, nici măcar West, deşi era de-a dreptul înspăimântat de gravitatea situaţiei în care intrase.

Căpitanul mai avu însă puterea să-l recunoască pe copilul protejat de Eric. Se gândea intens cum putea să-i contacteze pe ceilalţi colegi ai săi. Regretă pentru prima oară că nu acceptase propunerea lui Steve de a purta un microfon.

— Acesta este duşmanul lui Satan! strigă George, aşezându-l pe Christian pe masa de sacrificiu. Am promis că îl voi ucide cu mâinile mele şi în seara asta o voi face! Ba chiar mai mult: veţi participa cu toţii, alături de mine, la eliminarea duşmanului nostru!

George îi făcu semn Victoriei, care stătuse într-un loc retras până atunci. Cei din sală o priviră îngroziţi în momentul în care aceasta le înmână cuţite. Corky privi arma albă care îi fusese pusă în mână. Se uită cu atenţie la cuţitul său. Avea o formă bizară, mânerul reprezentând un craniu de om, pe a cărui frunte fusese sculptat chipul diavolului. Aproape că îi venea să arunce arma din mână.

— Toţi veţi înfige pumnalul în trupul duşmanului! Veţi veni pe rând şi îl veţi ucide, atunci când vă voi chema eu! tună vocea lui George.

Primul Cavaler făcu un semn cu mâna şi în cameră apărură, ca din senin, flăcări care lăsară un miros dulceag. Corky realiză că parfumul acelor făclii avea darul să le întunece minţile şi că nu avea cum să-şi ţină respiraţia pentru mult timp. Inhală mirosul şi simţi cum inima bătea mai iute, iar o excitaţie incontrolabilă pusese stăpânire pe organele sale sexuale. Era ca un animal în călduri, gata să se împerecheze şi să ucidă pentru a-şi potoli o dorinţă bine ascunsă până atunci în subconştientul său. Îi privi pe ceilalţi cum se transformau în acelaşi tip de bestii cu chip de om. Toţi erau excitaţi, cu toate simţurile ascuţite la maximum, capabili de a ucide.

Nimeni nu se mai gândea în acea clipă că toate aceste dorinţe animalice erau, de fapt, efectul inevitabil al drogurilor pe care le inhalaseră cu nesaţ. Tot spectacolul lui George avea un rol; făcliile nu erau aprinse doar pentru a impresiona, ci şi pentru a răspândi mirosul ameţitor al drogurilor. Atâta timp cât adepţii săi respirau acel aer otrăvit, întreaga situaţie era sub controlul său.

George privea satisfăcut efectele drogurilor. Se uită apoi plin de milă la expresia de pe chipul copilului şi deveni sentimental. Pentru câteva clipe, îl cuprinseră remuşcările şi se gândi la varianta de a renunţa să curme o viaţă nevinovată. Dar momentul de slăbiciune nu dură mult, pentru că drogurile aveau efect chiar şi asupra lui. Îl răstigni pe un suport în formă de „X”, pregătindu-se pentru sacrificiu. O chemă din priviri pe Victoria şi îi ordonă să înceapă marea ceremonie. Aceasta încercă să protesteze, dar George îi tăie scurt elanul:

— Fă-ţi treaba sau îi urmezi!

Ameninţată astfel, Victoria se simţi datoare să-şi apere viaţa. Coloră fruntea copilului în roşu, bolborosind incantaţii ciudate. Luă cuţitul în mâini şi îl plimbă pe trupul băiatului, apoi îi tăie o şuviţă de păr, pe care o arse la flacăra unei făclii.

— Aşa vor arde toţi cei care se vor împotrivi ţie, Satan! Primeşte această ofrandă adusă ţie, ia sufletul duşmanului tău şi aruncă-l pentru eternitate în împărăţia ta!

West se cutremură la auzul acestor cuvinte. Simţi cum i se ridica părul de pe ceafă auzind asistenţa care striga. Voiau să vadă sânge. Drogul lui George avusese efectul scontat.

* * *

Eric se obişnui destul de repede cu întunericul din cameră. Îl lăsase şi durerea de cap. Îşi mai trecu o dată degetele prin păr, pipăind locul în care era umflătura lăsată de revolver. Găsi uşa şi încercă s-o deschidă, dar era de neclintit, îşi luă avânt şi lovi puternic cu umărul în ea.

Nimic. Disperat, căută cu privirea prin cameră pentru a remarca ceva cu care putea distruge uşa aceea blestemată. Nimic din ce exista în încăpere nu îi putea folosi. Băgă mâna în buzunar şi găsi al doilea încărcător al pistolului pe care i-l

luase George. Zâmbi, gândindu-se la ceea ce va urma.

Îşi aprinse o ţigară şi o fumă în linişte, savurând fiecare fum. După ce termină, scoase din acelaşi buzunar un pachet de gumă de mestecat. Îl avea tot timpul cu el, pentru eventualitatea că s-ar lăsa de fumat. Mestecă lamele de gumă pentru câteva momente, fixă cocoloşul format pe uşă, în dreptul încuietorii, apoi înfipse în el un cartuş de pistol. Mai aprinse o ţigară şi o puse lângă capsa cartuşului. Se dădu câţiva paşi în spate, aşteptând ca vârful aprins al ţigării fără filtru să ajungă la cartuş. În câteva clipe, urmă o mică explozie.

De-aia fumez ţigări fără filtru! gândi Eric amuzat şi încântat de reuşita bombei improvizate.

Împinse cu umărul în uşă, deschizând-o fără zgomot. Se grăbi să plece în ajutorul lui Christian, dar de cealaltă parte a uşii îl aşteptau patru indivizi cu pistoalele îndreptate spre el. Din reflex, ridică mâinile.

— Faţa la perete! Poliţia!

La aceste cuvinte, Eric îşi reveni:

— Detectiv Eric Black…

— Eric? Ce mama naibii cauţi aici?! se auzi glasul lui Tillman.

— O să vă spun după aceea, domnul director! Acum nu am timp: vor să-l omoare pe copil.

— Unde sunt?

— Nu ştiu, bănuiesc că în acest imobil.

Tillman dădu scurt câteva ordine oamenilor săi. Apăru şi Jane:

— A mai rămas o încăpere! Cred că este cea despre care ne-a povestit domnul căpitan: locul unde se desfăşoară ceremoniile.

— Sunt sigur că acolo îl ţin şi pe puşti, strigă, Eric.

— Aici erai? Arăţi absolut jalnic, îi spuse Jane colegului său.

— Aveţi grijă, că şeful lor este înarmat! Are pistolul meu…

— O.K.! Fiţi gata acum! Intrăm la trei! ordonă Tillman. Unu, doi…

CAPITOLUL XVII

Asistenţa privea înfrigurată la George, pentru că el era cel care trebuia să dea prima lovitură. Victoria încetase cu pregătirea victimei, după care se apropie de George, îi puse cuţitul în mână şi spuse:

— Mărite Cavaler, primeşte acest cuţit! Cinstea de a lovi trupul celui mai mare duşman al stăpânului nostru îţi revine.

George luă pumnalul, îl răsuci în aer astfel încât să strălucească în lumina făcliilor, apoi se duse lângă copil.

Corky West era din ce în ce mai speriat şi mai agitat. Simţea un fior pe şira spinării: nu ştia ce să facă pentru a împiedica această crimă. Picioarele îl purtară fără voie spre George. În mâna dreaptă strângea cu putere pumnalul pe care i-l dăduse Victoria. Ar fi vrut să sară în faţa lui George şi să-i înfigi cu sete pumnalul drept în inimă. Era pregătit să-şi dea viaţa pentru acel copil nevinovat. Se hotărî să tragă de timp.

— De unde ştim noi că acesta este cel care va încerca să ne oprească? întrebă Corky, spărgând liniştea apăsătoare.

George rămase cu mâna în aer. Nu se aşteptase să fie întrerupt. Îl privi cu ură pe texanul care îi mai făcuse probleme o dată.

— Pentru că aşa spun eu! Şi rămâi pe loc!

— De ce te-am crede?

— Pentru că Primul Cavaler vorbeşte zilnic cu Stăpânul nostru. Iar el i-a arătat acest copil ca fiind cel care va încerca să-l împiedice pe Satan să domnească pe pământ, interveni Victoria.

— Mulţumesc, Primă Doamnă. Din câte ştiţi, eu sunt nou în organizaţie şi nu cunosc multe lucruri.

— Atunci, taci şi învaţă! întrerupse George vorbăria lui Corky. Şi să nu te mai îndoieşti niciodată de alegerile şi deciziile mele!

— Am înţeles, stăpâne! spuse West împăciuitor. Înainte de a trece mai departe, am şi eu o rugăminte.

— Spune!

— Vreau să văd şi eu de aproape chipul duşmanului…

— Bine, apropie-te!

— Şi mai vreau să-mi rezervaţi onoarea de a împlânta pumnalul în trupul său, imediat după ce daţi prima lovitură!

— Îţi voi oferi acest privilegiu. Dar asta te va îndatora în faţa mea şi a Stăpânului nostru!

Corky pornise deja către altar. Îl privi pe Christian cum dormea dus sub influenţa drogului. Realiză că nu avea nicio idee despre cum ar fi putut să-l salveze. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să fugă cu el, însă uşa era prea depărta şi nu avea nicio şansă. În ultima clipă, se decise să-l înjunghie pe George. Era o mişcare la care nu se gândea nimeni şi, cu siguranţă, l-ar fi luat prin surprindere. Degetele strângeau cu putere mânerul cuţitului. Tocmai se pregătea să-i dea lovitura de graţie, când văzu că figura lui încremenise într-o expresie de groază şi auzi un zgomot puternic. George rămăsese cu mâna în aer, lama pumnalului strălucind în lumina făcliilor. O voce puternică străbătu încăperea:

— Nu mişcă absolut nimeni! Poliţia! Sunteţi toţi arestaţi!

West recunoscu vocea lui Tillman şi răsuflă uşurat. Inima îi bătea atât de repede, încât avea impresia că îi ajunsese în gât. Se mai relaxă şi îl scăpă pe George din priviri numai pentru câteva momente; timp suficient pentru ca acesta să-l prindă pe copil şi să-i pună cuţitul la gât.

— Aruncaţi armele sau îl omor pe băiat! strigă „marele şef”

În acea clipă, toate armele se îndreptară către George. Urmă un moment de tensiune greu de suportat. Era linişte şi nu mai mişca nimeni. Tillman, Eric, Jane şi Steve aveau chipurile înmărmurite într-o expresie dură. Nu se aşteptau la această schimbare de situaţie. Corky West îşi reveni primul, amintindu-şi că era sub acoperire.

— Nu aţi auzit? Aruncaţi armele, poliţişti împuţiţi! Altfel, îl omorâm pe copil!

Tillman recunoscu vocea colegului său şi le ordonă scurt:

— Lăsaţi armele!

Deşi ezitaseră, poliţiştii abandonară pistoalele. Corky se

duse lângă George, dar acesta nu mai avea încredere în nimeni, cu atât mai puţin în acel texan care îi făcuse deja o grămadă de probleme.

— Stai acolo! Nu face niciun pas în plus!

— Crezi că sunt nebun? Nu rămân nici mort, n-am chef să mă aresteze ăştia! Hai să ne cărăm mai repede de aici!

George se folosi de această idee a lui Corky şi le ordonă oamenilor legii:

— Toţi poliţiştii să meargă în colţul opus al camerei!

Tillman le făcu semn să îndeplinească întocmai dorinţa lui George.

— Oamenii mei să plece! mai comandă el, pentru că se temea că aceştia îl vor linşa dacă pleca fără ei. Sectanţii nu aşteptară ca George să repete îndemnul, că se şi îmbulziră la uşă. Corky se prefăcu şi el că voia să fugă dar, ajuns în dreptul lui George, înfipse pumnalul în mâna cu care acesta îl ţinea pe copil. Bărbatul scoase un urlet de groază şi îl scăpă pe Christian din braţe. Scoase pistolul din buzunar şi îl împuşcă pe căpitan în piciorul drept. Poliţistul scoase un icnet de durere, dar reuşi să ajungă la copil, pentru a-l proteja cu trupul său. Oamenii legii se repeziseră deja spre armele lor.

— O să te omor, porcule! Şi pe ţine şi pe curva aia! urlă George înainte să se evapore într-un nor de fum.

Ca un turbat, Eric se repezi spre locul în care dispăruse Primul Cavaler. Fără să piardă o clipă, Jane străbătu cu câţiva paşi mari distanţa dintre ea şi Victoria. O apucă de umăr, o întoarse cu faţa spre ea şi îi plasă un pumn zdravăn între ochi.

— Ţi-am spus să nu te atingi nici de un fir de păr ai copilului!

Grupul de poliţişti pornise deja pe urmele sataniştilor, care se împrăştiaseră peste tot. Fiindcă nu reuşise să-l găsească pe George, Eric se întoarse la Corky. Îl prinse pe Christian de umeri şi începu să-l zgâlţâie:

— Christian, spune ceva!

— Nu poate vorbi, e drogat! Stai liniştit, nu a păţit nimic! spuse West, făcând o grimasă de durere.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Nu ştiu ce ne-am fi

făcut fără dvs.! M-am ataşat mult de copilul acesta.

— Anunţ-o pe sora lui că este teafăr!

— Sunteţi bine? Mă duc să-i chem pe medici. Apropo, am găsit şi dosarul lui Mark Pullman în computerul şefului sataniştilor. Sunt sigur că a avut legătură cu moartea lui.

— Caută-l pe nebunul ăla! Nu mi-am încheiat toate conturile cu el.

Eric îl luă pe Christian în braţe şi ieşi, în timp ce Corky West primea îngrijirile medicilor.

* * *

Christian deschise cu greu ochii, iar prima persoană pe care o văzu a fost sora lui. Încercă să se ridice, dar o ameţeală puternică îi curmă orice tentativă de a sta pe picioarele lui.

— Nu te mişca, Christian! O să te doară capul dacă faci eforturi…

— Deja mă doare îngrozitor. Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

— Eşti la spital. Asta datorită intervenţiei lui Eric. El te-a salvat.

În acea clipă, Black intră pe uşă. Era obosit şi posomorât.

— Cum te mai simţi, amice? îl întrebă el pe Christian.

— Mă doare capul şi îmi bubuie urechile.

— Cred că ar trebui să te odihneşti. Eu am ceva de vorbit cu sora ta. Cât discutăm noi, tu încearcă să dormi. Bine?

— O.K.!

Katty îl sărută pe frunte, apoi ieşi din rezerva de spital, însoţită de poliţist. Cum se închise uşa în urma lor, femeia îşi înlănţui braţele în jurul gâtului detectivului, se lipi de el plină de afecţiune, apoi începu să plângă.

— De ce plângi?

— Nu ştiu! Poate de fericire, poate aşa sunt femeile. Nu ştiu ce aş fi făcut fără tine. Dacă nu erai tu, Christian ar fi fost mort, iar eu… Fata izbucni în hohote de plâns. Eric o strânse mai tare în braţele sale pentru a o linişti.

Sentimentele lui erau contradictorii: ar fi alungat-o de lângă el, dar nu-l lăsa inima. Katty era o femeie deşteaptă şi frumoasă. Acum se afla într-o stare de epuizare fizică accentuată. Dar nu putea accepta faptul că îi ascunsese

legătura ei cu gruparea de sataniști. Va termina de încheiat socotelile cu ea atunci când Christian își va fi revenit complet.

— Trebuie să plec, dar mai întâi trec pe la căpitan. Vrei să mă însoțești?

— Da. Vreau să-i mulțumesc personal pentru ceea ce a făcut în cazul lui Christian.

Merseră împreună pe coridoarele reci ale spitalului. După ce străbătură câteva culoare, ajunseră în fața unei uși, pe care Eric o deschise cu mare grijă. Intrară amândoi, găsindu-l pe căpitanul West întins pe patul de spital. Avea piciorul drept pus în ghips, agățat de tavan cu ajutorul unor scripeți. „Aranjat" astfel, era chiar caraghios, fapt pe care Eric nu l-a putut ignora, un zâmbet năstrușnic apărându-i pe chip.

— Ce mai faceți, șefule?

Corky îi observase de cum intraseră pe ușă, dar continua să țină ochii închiși și nu îi răspunse lui Eric.

— Cred că doarme; mai bine plecăm și ne întoarcem mai târziu.

— Știu și eu?! Poate e mai bine cum zici tu… Hai să mergem! aprobă Eric.

— Aha! Vrei să pleci pe furiș, să te eschivezi… Crezi că poți să dispari și să nu-mi spui ce ai făcut cu șeful sataniștilor?

— Nu, șefule, nici prin gând nu-mi trecea așa ceva și nici nu voiam să vă supăr. Pe șeful sataniștilor nu l-am găsit încă. Parcă a intrat în pământ! Dar o să vă spun mai multe atunci când o să reveniți la birou. Apropo – își aminti Eric – vreau să vă fac cunoștință cu Katty Torres. Iar puștiul pe care l-ați salvat este fratele ei.

— Domnule, am venit să vă mulțumesc personal pentru ce ați făcut și…

— Domnișoară, mi-am făcut doar datoria și orice alt polițist aflat în locul meu ar fi procedat la fel. Așa că nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți. Dar, dacă vreți totuși să faceți acest lucru, este meritul lui Eric. El a insistat să intervenim atunci când noi am crezut că nu era încă momentul.

— Am făcut-o deja, zise Katty încolăcindu-și brațele în jurul gâtului detectivului, într-un gest complice. Eric zâmbi cu

subînţeles.

Corky West tuşi, semn că înţelesese aluzia, apoi le sugeră că asta era totul şi că voia să se odihnească.

— Poate că ne mai vedem şi cu altă ocazie. Acum, scuzaţi-mă, sunt cam obosit!

Eric şi Katty nu aşteptară să li se spună da două ori, îl salutară respectuos pe căpitan şi ieşiră din cameră.

* * *

Tillman, Steve, Eric şi Jane se adunaseră în biroul lui Corky West pentru a discuta următorul pas în afacerea cu sataniştii. Eric fuma ţigară de la ţigară, iar aerul devenise irespirabil.

— Mai lasă naibii mahorcile alea, că ne-ai afumat de tot! Abia mai pot respira, spuse Jane.

— Atunci ieşi afară sau cumpără-ţi aer la pachet, aşa cum îmi iau eu ţigările! răspunse Eric, pus pe harţă.

— Hei, voi doi! interveni Tillman. Lăsaţi scandalul şi gândiţi-vă mai bine cum să îl prindem pe nenorocitul ăla!

— Ce soluţie mai vreţi din partea noastră? Îl caută poliţia, i-a apărut fotografia în ziare şi pe toate posturile de televiziune. O să fie căutat şi prin Interpol, mai ales acum, după ce Victoria a declarat că George i-a ucis „peştele”. O să-l găsim, dar nu mai depinde de noi. O să apară, viu sau mort.

— Orice aţi zice, cazul a fost rezolvat, chiar dacă nu a fost arestat şi George. Dar, după cum a spus şi Eric, prinderea lui este doar o chestiune de timp.

— Timpul… trebuie să fie cât mai scurt, pentru că nu ne mai permitem să supraveghem prea mult casele celor care au fost ameninţaţi, Corky şi Katty. Sau aţi uitat ce a promis nebunul înainte să dispară în fum ca un măscărici?

— N-am uitat, dar..

Ţârâitul telefonului îl întrerupse pe Eric Black. Tillman răspunse, iar figura lui se lumină când auzi vocea lui West:

— Da, eu sunt! Da, Corky, te ascult! Da, venim imediat! apoi trânti receptorul în furcă şi se ridică de pe scaun.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Steve.

— Repede, la maşini! Nebunul ăla a încercat să-l asasineze pe căpitan! Trebuie să mergem la spital.

Cei patru poliţişti părăsiră brusc biroul şi, în mai puţin de un sfert de oră, erau lângă patul lui Corky.

— Moţăiam în pat, dar am auzit uşa deschizându-se, le povesti căpitanul. Am crezut că era asistenta. Am aşteptat până a ajuns lângă mine, însă nu am deschis ochii. Când am simţit-o mai aproape, m-am întors spre ea, s-o ciupesc de fund. În locul asistentei drăguţe, cu forme perfecte, pe care obişnuiam s-o mai răsfăţ din când în când, am văzut faţa maimuţoiului ăsta. Avea cuţitul pregătit să-mi aplice o lovitură mortală, înainte să înfigă pumnalul în mine, mi-a zis rânjind că a venit să se ţină de promisiune. Voia să se răzbune. Norocul meu a fost că Jane a avut inspiraţia să-mi lase pistolul ei, pe care îl ţineam sub pernă. Am scos arma şi am tras: nu ştiu dacă l-am nimerit, dar l-am pus pe fugă. Oricum, împuşcătura a stârnit panică aici. Asta a fost tot.

— Atât? întrebă Eric.

— Da.

— Katty! Trebuie să ajung la Katty! strigă Eric. Să nu-i facă ceva ticălosul ăla.

— Calmează-te, Eric! îl opri căpitanul West. Frumoasa ta protejată este în siguranţă. Se află şi ea în spital. A fost acum câteva minute pe aici; voia să ştie ce se întâmplase.

— Acum unde este?

— În salon, cu fratele ei.

Se auzi un ciocănit discret în uşă. Un poliţist în uniformă ceru permisiunea să intre.

— Domnule căpitan, cel care a încercat să vă ucidă este mort.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Eric, răsuflând uşurat.

— L-am urmărit pe individ până într-un depozit. Eram însoţit de partenerul meu. A avut loc un schimb de focuri, în care colegul meu a fost rănit. Cred că am nimerit un butoi cu benzină sau nu ştiu sigur ce s-a întâmplat, pentru că s-a declanşat o explozie. Întregul depozit a fost cuprins de flăcări. Sunt sigur că, după stingerea incendiului, vom găsi cadavrul carbonizat al individului.

Pentru că, în timp ce eu scoteam trupul partenerului meu,

l-am văzut pe individ cuprins de flăcări. Nu avea cum să scape. Va fi greu de recunoscut, dar sigur este acolo.

— Asta mă bucură… Eşti liber!

Poliţistul salută regulamentar, apoi ieşi.

— Încă un caz rezolvat în cadrul diviziei „Cazuri Speciale”, conchise Tillman. Acum, sunteţi liberi. Felicitările mele, domnule căpitan! Aveţi în subordine nişte profesionişti adevăraţi.

— Să nu vă luaţi nasul la purtare, mişeilor! li se adresă West subalternilor săi. Vedeţi că mai aveţi de rezolvat problema prostituatelor de pe internet! Liber! Ne vedem la birou. Chiar dacă am piciorul în halul ăsta, să nu credeţi că scăpaţi de mine…